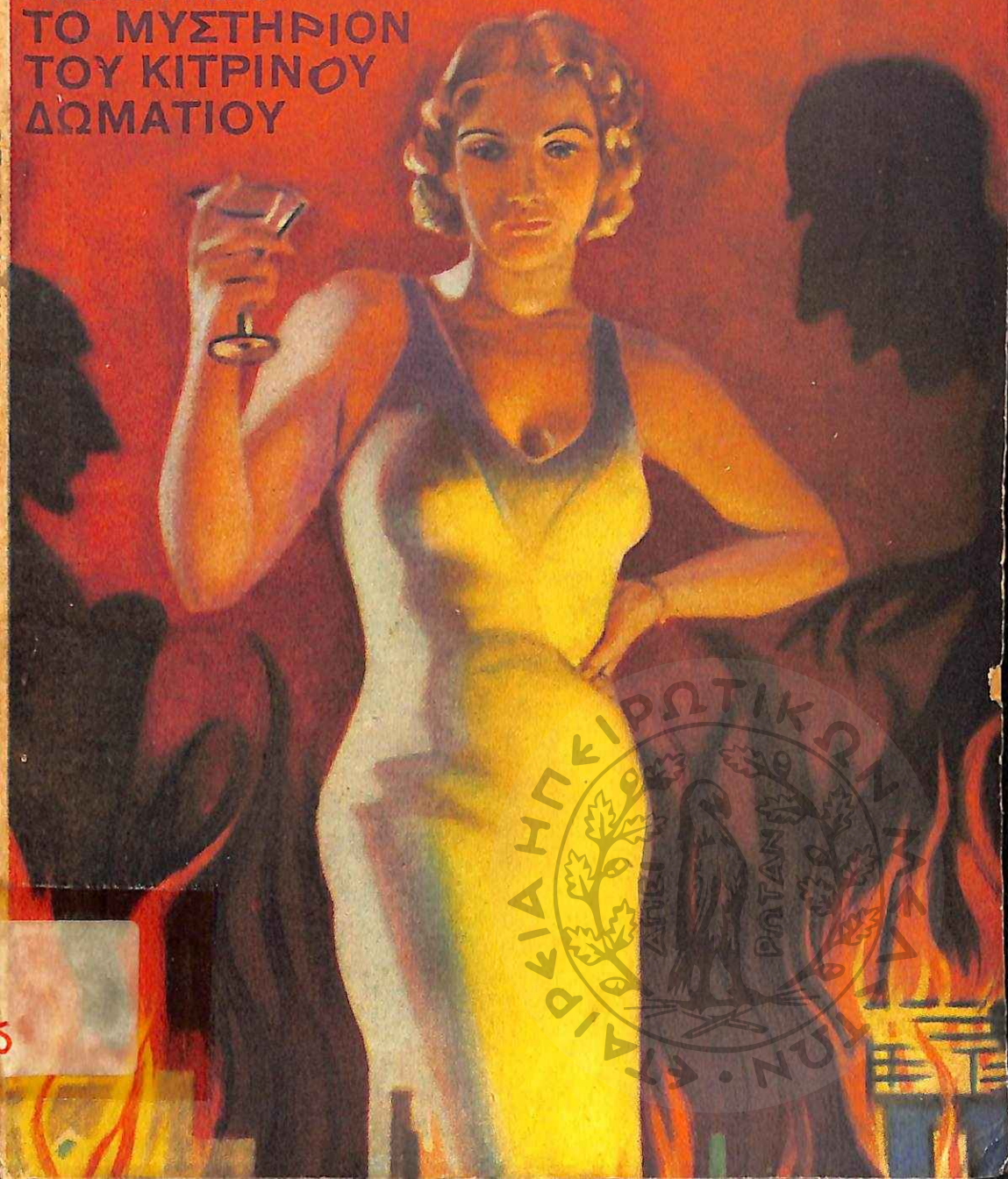

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ
ΤΟΥ ΚΙΤΡΙΝΟΥ
ΔΩΜΑΤΙΟΥ

“ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ, ΤΡΟΜΟΥ, ΦΡΙΚΗΣ, ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Έκδοσις: Ν. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗ & ΣΠ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΗ Μεταξά 2 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘ. 28

ΠΕΜΠΤΗ 15 Ἀπριλίου 1935

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ Ἐσωτερικοῦ δρ. 260
Ἐξωτερικοῦ σελ. 33, Ἀμερικῆς δολ. 7

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ὁ ἄνθρωπος λωποδύτης
ὁ λωποδύτης φάντασμα
τὸ φάντασμα κακοῦργος
ὁ κακοῦργος ἀστυνομικός
ὁ ἀστυνομικός κακοποιός
ὁ κακοποιός ἀόρατος
ὁ ἀόρατος ἄνθρωπος

ποῦ τρομοκράτησε ὅλη τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικήν μετὰ τὸ ἀφάνταστο
κόλπα του ὡς ΝΕΚΡΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΣ, ὡς ΖΩΝΤΑΝΟ ΦΑΝ-
ΤΑΣΜΑ. Αὐτὸν ζητᾷ, πολεμᾷ, κτυπᾷ ὁ

ΡΟΥΛΤΑΜΠΛ

ὁ ρεπόρτερ ἀστυνομικός, τὸ θάυμα τοῦ αἵωνος.

Τὸ ΖΩΝΤΑΝΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ εἶναι τὸ μεγαλουργήμα τοῦ
συγγραφέως ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ.

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ “ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ”

πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας Μεταξά 2, εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον
Μιχ. Σ. Ζηκάκη, Περσέων—Πανεπιστημίου, εἰς τὸ περίπτερον
τοῦ ὑπογείου σταθμοῦ Ἀθηνῶν—Πειραιῶς (Ὁμόνοια), εἰς τὸ Ἀρ-
χεῖον Ἀθην. Τύπου κ. Π. Κριάλη, Σοφοκλέους 7 καθὼς καὶ εἰς τὸ
Ἀρχεῖον Ἑλληνικῶν Ἐφημερίδων, Σωκράτους 30α.
Εἰς ΚΗΦΙΣΙΑΝ: Εἰς τὸ βιβλιοχαρτοπωλεῖον Β. Παπούλια. Μετὰ 7

...ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ Η
ΟΠΟΙΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΟΣΟΝ ΚΑΛΑ

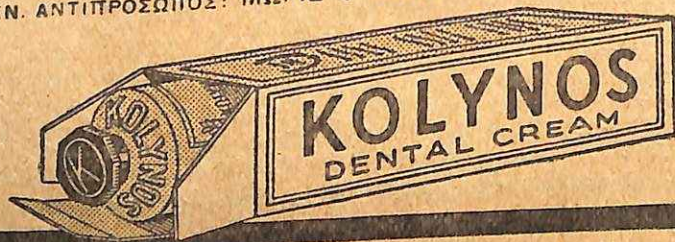
...Καί οι όδοντοϊατροί
τήν συνιστούν επίσης.

Οι όδοντοϊατροί συνιστούν την
ΚΟΛΥΝΟΣ διά τας αντισηπτικές
της ιδιότητας. Καταστρέφει άμέ-
σως όλα τὰ επικίνδυνα μικρόβια
τά όποια εύρίσκονται μέσα εις τὸ
στόμα καί τὰ όποια είναι αίτία
τῶν πόνων καί τῆς σήφews. Κα-
θαρίζει πᾶσαν έπιφάνειαν καθώς
καί τήν έλαχίστην σχισμήν. Λευ-
καίνει, καθαρίζει τὰ δόντια καί
είσδύει όσον ούδεμία άλλη συ-

νήθης όδοντόκρεμα δύναται νά
τὸ κάμῃ.
Χρησιμοποιεῖτε καί εις τὰ παι-
διά σας τήν ΚΟΛΥΝΟΣ πρωτὶ καί
βράδυ. Μία μικρά ποσότης ἐπὶ
ξηρᾶς φήκτρας ἄρκει. Έχει ἓνα
καλὸ ἄρωμα, προστατεύει τὰ λε-
πτά ούλα καί τὸ σμάλτον καί
προξενεῖ μέσα εις τὸ στόμα μίαν
αἴσθησιν γλυκύτητος, καθαριότη-
τος καί δροσιάς.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

306

ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ „ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ”

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
Μ. ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

„ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ”
ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ "ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ,"

- 1.—Φέλιξ Κάρε: «Ο άνθρωπος με τὸ ξύλινο χέρι»
- 2.—Κ. Ουέλς: «Τὸ σπῖτι τοῦ τρόμου»
- 3.—Ρίχτερ: «Ἡ μηχανὴ τοῦ θανάτου»
- 4.—Α. Σερπαντιέ: «Τὸ δάσος τῆς φρίκης»
- 5.—Φέλιξ Κάρε: «Ὁ χάρος θερίζει..»
- 6.—Σ. Στήμαν: «Ἐνα φάντασμα μιλεῖ»
- 7.—Έρμαν Λάντον: «Τὸ ματωμένο σιλέττο»
- 8.—Γκούιν Έβανς: «Οἱ ἔξη σιωπηλοὶ»
- 9.—Έντγκαρ Ουάλλας: «Οἱ ἑπτὰ κλειδαριές»
- 10.—Ε. Κόλτερ: «Οἱ Δαίμονες τῆς νύχτας».
- 11.—Κ. Μπάνστορφ: «Τὰ Τέσσερα Μαχαίρια»
- 12.—Έντγκαρ Ουάλλας: «Τὰ μάτια τοῦ Σατανᾶ»
- 13.—Φέλιξ Κάρε: Ξεσκίζοντας ἀνθρώπινες καρδιές.
- 14.—Κ. Μπάνστορφ: Μπροστὰ στὴν ἀγχόνη.
- 15.—Α. Κρίστι: Ἐνα ἔγκλημα στὸ γαλάζιο τραῖνο.
- 16.—Ε. Ντάβισον: Στὰ χέρια τῶν γνάγατες.
- 17.—Ρίχτερ: Τὰ ἐγκλήματα τῶν ἔξη παρὰ τέταρτο.
- 18.—Ρόμπερτ Ζάκ: Ὁ δόκιμος Μαρπύς.
- 19.—Έρμαν Λάντον: Ὁ στοιχειωμένος πύργος.
- 20.—Ι. Φλέτσερ: Ἐνας φόνος τὰ μεσάνυχτα.
- 21.—Σήμαρν: Τὸ σπῖτι μὲ τίς κατακόμβες
- 22.—Ε. Ντάβισον: Μιὰ ἀστραπή στὸ σκοτάδι
- 23.—Τζέραρντ Φέαρλυ: Ἡ συμμορία τῶν γυπαετῶν.
- 24.—Τζώρτζ Μερς: Τὸ χέρι φάντασμα.
- 25.—Τζώρτζ Μερς: Ἡ σκιὰ ποὺ σκοτώνει.
- 26.—Σάππερ: Ἡ μαύρη συμμορία.
- 27.—Αγκάτα Κρίστι: Οἱ δικτάτορες τοῦ ἐγκλήματος
- 28.—Γκ. Δερου: Τὸ μυστήριον τοῦ κιτρίνου δωματίου.

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ κυκλοφορεῖ τὸ πρωτοτυπώ-
τερο περιοδικὸ (ἐλληνικὸ μαγκαζίν)

"ΡΟΜΑΝΤΣΟ,"

μὲ τὰ ωραιότερα ρομαντικὰ αὐτοτελῆ μυθι-
στορήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Εἶναι τὰ μυθιστορήματα ἐκεῖνα ποὺ συγκινοῦν καὶ
συναρπάζουν μὲ τὴν πλοκὴν τους, μὲ μεταφράσεις ἀρι-
στοτεχνικὰ μεταφρασμένες, ἀπὸ τοὺς πρῶτους γνω-
στοὺς Ἑλλήνας λογοτέχνες.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΚΑΘΕ ἐβδομάδα ἀπὸ τὸ πλησιέ-
στερο περίπτερο. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀπὸ τὸ Πρακτο-
ρεῖο Ἑλλ. Τύπου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ "ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ,"

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΑ

Τὴν 25ην Ὀκτωβρίου 1892 ἡ ἐφημερίς «Χρόνος» τῶν Παρι-
σίων ἔβγαλε ἓνα ἑκτακτὸ παράρτημα μὲ τὴν ἑξῆς εἴδησι :

«Ἐνα συγγερὸν ἔγκλημα ἔλαβε χώραν στὸ Γκλαντίς, κοντὰ στὸ
δάσος τῆς Ἀγίας Γενεδιένης, στὸ σπῖτι τοῦ καθηγητοῦ Στά-
γκερσον.

»Χθὲς τὴν νύχτα ἐνῷ ὁ καθηγητὴς εἰσράζετο μέσα στὸ ἐργα-
στήριον τοῦ ἀπεπειράθησαν νὰ δολοφονήσουν τὴν δεσποινίδα Στάγ-
κερσον, ἡ ὁποία εἶχε ξαπλώσει στὸ κρεβάτι νὰ κοιμηθῇ, στὸ δω-
μάτιό της ποὺ βρίσκεται δίπλα στὸ ἐργαστήριον τοῦ πατέρα της.
Οἱ ἱατροὶ δὲν ἐγγυῶνται γιὰ τὴ ζωὴ τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον».

Φαντάζεσθε τὴ συγκίνησι τοῦ κοινοῦ ποὺ ἐδιάβασε αὐτὲς τίς
γραμμὲς, διότι ὅλος ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος παρακολουθοῦσε
μὲ συγκίνησι τίς ἐργασίαι τοῦ καθηγητοῦ Στάγκερσον καὶ τῆς
κόρης του. Ἦταν οἱ πρῶτες ἐργασίαι ποὺ ἐγίνοντο σχετικῶς
μὲ τὴν ραδιογραφίαν, οἱ ὁποῖες συνεχίσθησαν κατόπιν ἀπὸ τὸν
κύριον καὶ τὴν κυρίαν Κουρί.

Τὴν ἐπαύριον οἱ ἐφημερίδες ἦταν γεμάτες ἀπὸ πληροφορίες
σχετικὲς μὲ τὸ δράμα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡ «Πρωΐα» δημο-
σίευε τὸ κάτωθι ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον :

ΕΝΑ ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

«Παραθέτομεν τὰς λεπτομερείαις ποὺ συλλέξαμε σχετικῶς μὲ
τὸ δράμα τοῦ πύργου Γκλαντίς. Ἡ ἀπελπιστικὴ κατάστασις στὴν
ὁποία βρίσκεται ὁ καθηγητὴς Στάγκερσον, ἡ ἀδυναμία νὰ περισυλ-
λέξουμε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θύματος ἔστω καὶ μίαν λέξιν κατέστησαν
τὰς ἐρεῦνας, τόσο τὰς ἰδικὰς μας, ὅσον καὶ τῆς δικαιοσύνης τόσο
δυσκόλους ποὺ δὲν μπορούμε νὰ καθορίσουμε ἀκόμα τί ἀκριβῶς
 συνέβη μέσα στὸ «Κίτρινον δωμάτιον» ὅπου εὗρέθη ἡ δεσποινὶς
Στάγκερσον, μὲ τὸ νυχτικὸν της, ἐτοιμοθάνατη ἐπὶ τοῦ διαπέδου.
Πάντως καταρθώσαμε νὰ μιλήσουμε μὲ τὸν Μπάρμπα Ἰάκωβο —
ὅπως τὸν ἀπακαλοῦν στὸ χωριὸν— ἓνα γέρον ὑπηρέτῃ τῆς οἰκογε-
νείας Στάγκερσον. Ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος ἐμπήκε μέσα στὸ «Κί-

τρινο Δημάτιο» ταυτοχρόνως με τον καθηγητή. Το δωμάτιο αυτό είναι ακριβώς δίπλα στο εργαστήριο. Έργαστήριο και «Κίτρινο δωμάτιο» βρίσκονται μέσα σ' ένα περίπτερο στο βάθος του πάρκου σε τριακόσια μέτρα περίπου απόστασι από τον πύργο.

— Ήταν δωδεκάμιση μετά τα μεσάνυχτα, μās διηγήθηκε ο μπάρμπα. Ίάκωβος, και βρίσκόμενα στο εργαστήριο όπου εργάζετο ακόμα ο κύριος Στάγκερσον, όταν συνέβη το δυστύχημα. Τακτοποιούσα και καθαρίζα τα διάφορα εργαλεία και περίμενα ν' αποχωρήσει ο κύριος Στάγκερσον, για να πάω κι' εγώ να κοιμηθώ. Η δεσποινίς Ματθίλδη εργάστηκε με τον πατέρα της μέχρι τα μεσάνυχτα. Μόλις έχτύπησαν οι δώδεκα στο ρολόι του εργαστηρίου, σηκώθηκε, έφίλησε τον πατέρα της, του ευχήθηκε την καληνύχτα. Μου είπε: «Καληνύχτα, μπάρμπα. Ίάκωβε!» και άνοιξε την πόρτα του «Κιτρίνου Δωματίου». Την άκουσαμε να κλείνει από μέσα με το κλειδί και να σέρνει μάλιστα και τον σύρτη, τόσο που δεν μπόρεσα να κρατήσω τα γέλια μου και είπα στον κύριο. «Να που ή δεσποινίς διπλοκλειδώνεται. Ασφαλώς θα φοβάται το μπαμπούλα». Ο κύριος ίσως και να μ' άκουσε, γιατί ήταν τρομερά απασχολημένος. Αλλά ένα φοβερό νιαούρισμα άκούστηκε τόσο δυνατό χιπέξω που μ' έκανε να ριγίσω. Ήταν το νιαούρισμα του θηρίου της Αποκαλύψεως, που μās ένωχλούσε κάθε τέτοια ώρα. Σκέφτηκα: «Θέλεις να μās κάνει να μη κοιμηθούμε πάλι απόψε;» Γιατί πρέπει να σās πώ κύριε ότι μέχρι το τέλος Δεκεμβρίου κοιμάμαι στη σοφίτα του περιπτέρου, πάνω από το «Κίτρινο Δωμάτιο» με το μοναδικό σκοπό να μη μένη μόνη ή δεσποινίς όλη τη νύχτα μέσα στο βάθος του πάρκου. Ήταν μια ευχαρίστησις της δεσποινίδος να μένη όλο το καλοκαίρι μέχρι το Νοέμβριο στο περίπτερο. Το βρίσκει πιδ εύθυμο και πιδ έξοχικό από τον πύργο και από τέσσερα χρόνια που είναι τώρα κατασκευασμένο το περίπτερο έρχεται και κατοικεί μόλις αρχίσει ή Άνοιξις. Όταν αρχίζει ο χειμώνας ή δεσποινίς επιστρέφει στον πύργο, διότι στο «Κίτρινο Δωμάτιο» δεν υπάρχει τζάκι.

» Εμείναμε λοιπόν εγώ και ο κύριος Στάγκερσον στο εργαστήριο. Δεν κάναμε κανένα θόρυβο. Εκείνος καθότανε στο γραφείο του. Εγώ είχα τελειώσει τη δουλειά μου και κάθησα σε μια καρέκλα και τον κύτταζα. Όταν είπα δεν εκάναμε θόρυβο, έχω το λόγο μου, γιατί φαντάζομαι ότι αυτή ή απόλυτη ήρεμία θα έπεισε το δολοφόνο ότι θα είχαμε φύγει. Εαφνικά, λοιπόν, τη στιγμή που το ρολόγι χτυπούσε μισή μετά τα μεσάνυχτα, άκουσαμε μια απελπιστική κραυγή που έρχόταν μέσα από το «Κίτρινο Δωμάτιο». Ήταν ή φωνή της δεσποινίδος που φώναζε: «Βοήθεια, βοήθεια, με δολοφονούν». Εαφνικά άκουσαμε πιστολιές και θόρυβο σαν ν' αναποδογύριζαν καρέκλες και τραπέζια, σαν να γινότανε κάποια πάλη, και ακόμα άλλη μια φορά τη φωνή που έλεγε: «Μπαμπά! Μπαμπά! Βοήθεια! Ο δολοφόνος! Βοήθεια!»

» Πηδήσαμε επάνω και ριχτήκαμε στην πόρτα. Εγώ και ο κύριος Στάγκερσον. Αλλά δυστυχώς ήταν κλεισμένη από μέσα με το κλειδί. Προσπαθήσαμε να τη σπάσουμε, αλλά βαστούσε δυνατά. Ο κύριος Στάγκερσον ήταν σαν τρελλός και πώς μπορούσε να μ'ήτανε αφού άκουε ακόμα σαν ξεψύχισμα τη φωνή της κόρης του που φώναζε ακόμα: «Βοήθεια! Βοήθεια!» Χτυπούσε τη γροθιά του πάνω στην πόρτα και οι λυγμοί έπνιγαν τη φωνή του από την απελπισία.

» Τότε μου ήρθε μια εμπνευσις. Σκέφτηκα πως ο δολοφόνος θα μπήκε από το παράθυρο. Κι' έφυγα, βγήκα από το περίπτερο τρέχοντας σαν τρελλός.

» Το δυστύχημα ήταν ότι το παράθυρο του «Κιτρίνου Δωματίου» έβλεπε προς τον κάμπο, εις τρόπον ώστε ο τοίχος του πάρκου που τελείωνε στο περίπτερο μ' εμπόδιζε να φθάσω άμέσως σ' αυτό το παράθυρο. Για να φθάσω έως εκεί έπρεπε πρώτα να δγώ από το πάρκο. Έτρεξα, λοιπόν, προς την καγκελλόπορτα και στο δρόμο συνήντησα τον Μπερνιέ και τη γυναίκα του, τους θυρωρούς οι όποιοι ήρχοντο προς το περίπτερο, γιατί άκουσαν την πιστολιά και τις φωνές μας. Τους εξήγησα με δυο λέξεις τί συνέβαινε, είπα στον Μπερνιέ να τρέξει να βρή τον κύριο Στάγκερσον και διέταξα τη γυναίκα του νάρθη μαζί μ'ε μου για να μ' άνοιξη την καγκελλόπορτα του πάρκου. Έπειτα από πέντε λεπτά, εγώ και ή θυρωρός δρισκόμαστε μπροστά στο παράθυρο του «Κιτρίνου Δωματίου».

» Ήταν πανσέληνος και διέκρινα καλά ότι το παράθυρο δεν είχε πειραχθή. Όχι μόνο τα σιδερένια κάγκελλα απ' έξω ήσαν απείραχτα, αλλά και τα παραθυρόφυλλα από μέσα ήσαν καλά κλεισμένα. Ο δολοφόνος, λοιπόν, ούτε πέρασε από κει ούτε και μπορούσε να ξεφύγει από κει. Αλλά ούτε κι' εγώ μπορούσα να μπώ από κει μέσα στο δωμάτιο.

» Ήταν τρομερό! Έχανα το λογικό μου! Η πόρτα του δωματίου κλειστή με κλειδί και με σύρτη, το παράθυρο κλειστό με τα πατζούρια και με σίδερα σταυρωτά, που δεν πέρνουσε καλά καλά ούτε χέρι... Και ή δεσποινίς που φώναζε βοήθεια!... Η μάλλον όχι, δεν άκουγότανε πιά!... Ίσως να ήταν νεκρή!... Άκουγα όμως από μέσα από το περίπτερο τον κύριο που προσπαθούσε να σπάση την πόρτα.

» Τότε ξαναγυρίσαμε τρέχοντας εγώ και ή θυρωρός. Η πόρτα βαστούσε ακόμα, παρ' όλα τα χτυπήματα. Τέλος έσπασε, γιατί δάλαμε όλοι μαζί τους ώμους μας. Πρέπει να σās πώ ότι πίσω μας ή θυρωρός κρατούσε τη λάμπα του εργαστηρίου, μια λάμπα με πολύ δυνατό φώς, που φωτίζε όλο το δωμάτιο.

» Πρέπει να σās πώ ακόμα ότι το «Κίτρινο Δωμάτιο» είναι πολύ μικρό. Η δεσποινίς το είχε επιπλώσει μ' ένα αρκετά φαρδύ σιδερένιο κρεβάτι, μ' ένα τραπέζι, μ' ένα κομοδίνο, μ' ένα

λαβομάνο και με δυο καρέκλες. Κι' έτσι στο φως της μεγάλης λάμπας που κρατούσε ή θυρωρός τα είδαμε όλα με μιὰ ματιά. Ή δεσποινίς με τὸ νυχτικό της βρισκότανε χάμω πεσμένη μέσα σὲ μιὰ μεγάλη ἀκαταστασία. Τραπέζια και καρέκλες είχαν ἀναποδογυριστή, πράγμα πού φανέρωνε ὅτι εἶχε γίνει μεγάλη πάλη. Ἀσφαλῶς εἶχανε τραβήξει τὴ δεσποινίδα ἀπὸ τὸ κρεβάτι της. Ήταν γεμάτη αἷμα και με κάτι τρομερὲς νυχιές στο λαιμό. Τὸ δέρμα τοῦ λαιμοῦ ἦταν σχεδὸν ξεγδαρμένο ἀπ' τὶς νυχιές. Καὶ ἀπὸ μιὰ τρύπα στο δεξὶ μελίκκι ἔτρεχε αἷμα:

«Ὅταν ὁ κύριος Στάγκερσον εἶδε τὴν κόρη του σὲ μιὰ τέτοια κατὰστασι ρίχτηκε ἐπάνω της με μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας πού σου καιγόταν ἡ καρδιά νὰ τὸν ἀκούς. Βεβαιώθηκε ὅτι ἡ δυστυχισμένη ἀνέπνεε ἀκόμα και ἄρχισε νὰ πασχαλῇ μαζί της. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμᾶς, ἀναζητούσαμε ἀκόμα τὸ δολοφόνο, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ σκοτώσῃ τὴν κυρία και πού ἂν τὸν εὐρίσκαμε ἀσφαλῶς θὰ κακοπερνοῦσε στὰ χέρια μας. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἐξαφάνισίς του; Αὐτὸ ξεπερνοῦσε τὰ ὅρια τῆς φαντασίας. Κανένας κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Δὲν εὐρήκαμε παρὰ μονάχα τὰ ἴχνη του. Τὸ ἀποτύπωμα ἐνὸς ματωμένου μεγάλου ἀνδρικοῦ χεριοῦ στοὺς τοίχους και στὴν πόρτα. Ἐνα μεγάλο μαγεῖλι δίχως καμμία μάρκα, κατακόκκινο ἀπὸ αἷμα, ἕνα παλὶδ σκοῦφο. Τέλος πολλὰ πατήματα ἀνδρικοῦ. Ὁ ἄνθρωπος πού περπάτησε ἐκεῖ μέσα εἶχε μεγάλο πόδι και τὰ τακούνια ἄφηναν πίσω ἕνα εἶδος μελανῆς λαδιάς. Ἀπὸ πού πέρασε ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Ἀπὸ πού ἐξηφανίσθη; Γιατί ὅπως σὰς εἶχα πῇ δὲν ὑπῆρχε οὔτε τζάκι μέσα στο δωμάτιο γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν καπνοδόχο, οὔτε ἀπὸ τὴν πόρτα ἡ ὅποια ἐκτὸς πού ἦταν στενὴ βρισκόμαστε τρεῖς ἄντρες μὸλις τὴ σπάσαμε. Τὸ παράθυρο ἦταν κλειστό, τὰ τζάμια και τὰ πατζούρια. Τότε;... Τότε ἄρχισα νὰ πιστεύω πῶς μονάχα ὁ διάβολος μποροῦσε νὰ ἦτανε.

«Ἀλλὰ, νά, πού μέσα στο δωμάτιο βρήκαμε χάμω πεταμένο «τὸ πιστόλι μου». Μάλιστα, κύριε, τὸ πιστόλι μου... Αὐτὸ μ' ἔφερε τότε στὴν πραγματικότητα! Ὁ διάβολος δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ κλέψῃ τὸ πιστόλι τὸ δικό μου γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴ δεσποινίδα. Ὁ δολοφόνος εἶχεν ἀσφαλῶς ἀνέβῃ πρῶτα στὴ σοφίτα, πῆγε στο δωμάτιό μου, πῆρε τὸ πιστόλι μου μέσα ἀπὸ τὸ συρτάρι και τὸ μεταχειρίστηκε γιὰ τὸ κακοποιὸν ἔργον του. Τότε ἐξητάσαμε τὸ πιστόλι και εἶδαμε ὅτι λείπανε δύο σφαῖρες. Ἀσφαλῶς ἔχω μεγάλη τύχη σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι... Εὐτυχῶς πού ὁ κύριος Στάγκερσον βρισκόταν μαζί μου στο ἐργαστήριό του γίνθηκε τὸ δυστύχημα, και μπορεῖ νὰ βεβαιώσῃ ὅτι τρέξαμε μαζί στίς φωνές τῆς δεσποινίδος, γιατί θάβρισκα τὸ μπελά μου με τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ τοῦ πιστολίου. Ἀσφαλῶς θὰ ἤμουν αὐτῶρα στὴ φυλακή. Δὲν χρειάζεται και πολὺ στὴ δικαιοσύνη νὰ στείλῃ τὸν ἄνθρωπο στὴν καρμανιόλα!»

Ὁ συντάκτης τῆς «Πρωΐας» συνέχιζε τὸ ἄρθρο του και με τὶς ἀκόλουθες γραμμές.

«Θελήσαμε ἐπίσης νὰ ρωτήσουμε τοὺς θυρωροὺς, ἀλλὰ δὲν τοὺς βρήκαμε. Τέλος περιμέναμε ἔξω ἀπὸ ἕνα χάνι λίγο μακρύτερα ἀπὸ τὸν πύργο, τὴν ἐξοδο τοῦ κυρίου Μαρκέ τοῦ ἀνακριτοῦ. Στίς πεντέμισι τὸν εἶδαμε μαζί με τὸ γραμματέα του. Πρὶν νὰ ἀνεβῇ στο ἀμάξι τοῦ ἐθέσαμε τὸ ἐξῆς ἐρώτημα:

«Μπορεῖτε, κύριε Μαρκέ, νὰ μᾶς δώσετε καμμιὰ πληροφορία σχετικῶς μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;

«Μοῦ εἶναι ἐντελὼς ἀδύνατον, μᾶς ἀπήντησε ὁ κ. Μαρκέ, νὰ μιλήσω ἀκόμα. Ἐξ ἄλλου εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς περιεργότερες ὑποθέσεις, πού ἔχω γνωρίσει μέχρι σήμερα. Ὅσο νομίζουμε ὅτι κάτι ξαίρουμε, τόσο και δὲν ξαίρουμε τίποτα!

«Ἐρωτήσαμε τὸν κύριο Μαρκέ νὰ μᾶς ἐπεξηγήσῃ τὰ τελευταῖα του λόγια. Καὶ ἰδοὺ, μᾶς εἶπε λόγια, τῶν ὁποίων ἡ σημασία δὲν θὰ διαφύγῃ ἀπὸ κανένα:

«— Ἀν δὲν παρουσιασθῇ τίποτα τὸ νέο στίς σημερινές μας ὑλικές διαπιστώσεις, φοβοῦμαι μήπως τὸ μυστήριον πού περιτυλίγει τὴν φρικτὴ αὐτὴ ἀπόπειρα τῆς ὁποίας θύμα ἦταν ἡ δεσποινίς Στάγκερσον, δὲν διαλευκανθῇ καθόλου. Πάντως πρέπει νὰ ἐλπίζουμε ὅτι ἡ ἐρευνὴ μας στοὺς τοίχους οἱ ὁποῖες θ' ἀρχίσουν ἀπὸ αὐριο μαζί με τὸν μηχανικὸ πού ἔχτισε τὸ περιπτερο αὐτό, θὰ μᾶς φέρουν στὴν ἐξήγησι τῆς ἐξαφάνισις τοῦ δράστου. Διότι γνωρίζουμε ἀπὸ πού μπήκε ὁ δολοφόνος. Ἐμπήκε ἀπὸ τὴν πόρτα, κρύφτηκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι περιμένοντας τὴ δεσποινίδα Στάγκερσον. Ἀλλὰ... ἀπὸ πού βγήκε; Πῶς μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ; Ἀν δὲν βροῦμε οὔτε καταπακτὴ, οὔτε μυστικὴ πόρτα, ἡ κανένα, τέλος, ἀνοιγμα, ἂν ἡ ἐξέτασις τῶν τοίχων κατεδαφίζοντάς τους ἀκόμα, δὲν μᾶς φανερώσῃ καμμιὰ διέξοδο... τότε, τότε πρέπει νὰ πιστέψουμε μόνον στο διάβολο, ὅπως λέγει και ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος.

«Ὅταν ἔφυγε ὁ ἀνακριτὴς θελήσαμε νὰ ρωτήσουμε τί ἦταν αὐτὸ τὸ «θηρίο τῆς ἀποκαλύψεως» πού μᾶς εἶχε ἀναφέρει ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος και πού τὸ νιαούρισμά του τὸν ἔκανε νὰ ἀνατριχιάξῃ.

«Ὁ ξενοδόχος μᾶς εἶπε ὅτι «θηρίο τῆς ἀποκαλύψεως» ἦταν ἕνας μεγάλος γάτος πού ἀνῆκε σὲ μιὰ γρηὰ τὴν κυρὰ Ἀξενού. Ἡ κυρὰ Ἀξενού ἦταν μιὰ ἡσυχῇ, μιὰ ἄγια γυναῖκα πού κατοικοῦσε σὲ μιὰ καλύβα στὴ μέση τοῦ δάσους, ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὸ σπήλαιο τῆς Ἀγίας Γενεβιέθης. Ὁ γάτος τῆς λοιπὸν αὐτὸς ἐβγάξε καμιά φορὰ καὶ οὐρλιάσματα πολὺ περίεργα.

Τὸ κιτρίνο δωμάτιο, τὸ θηρίο τῆς ἀποκαλύψεως, ἡ κυρὰ Ἀξενού, ὁ διάβολος, ἡ Ἀγία Γενεβιέθης, ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος, νὰ ἕνα ἀκατάληπτο μυστηριώδες ἐγκλημα πού τὴ λύσι του θὰ μᾶς

τῇ δώσῃ ἴσως ἢ ἀξίνα στοὺς τοίχους τοῦ δωματίου ὅταν θὰ τοὺς γκρεμίσουν. Ἄς ἐλπίσωμε λιγάκι γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἡ ἀνθρώπινη λογική. Ἐπὶ τῇ ἀναμονῇ ταύτῃ ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον ἡ ὁποία διαρκῶς παραμιλᾷ στὸ νυρετό της καὶ λέγει τὴ λέξι: «Δολοφόνος!» φανταζόμαστε ὅτι δὲν θὰ τὴν περάσῃ τὴν νύχτα...».

Τέλος στὴν τελευταία ὥρα ἡ ἴδια ἐφημερίς πληροφοροῦσε διὰ Διοικητὴς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας εἶχε τηλεγραφῆσει στὸν περιφημο Ἀστυνομικὸ Ἐπιθεωρητὴ Φρεϊδερίκο Ααρσάν, ὁ ὁποῖος βρισκόταν στὸ Λονδίνο νὰ ἐπιστρέψῃ ἑμέσως στὸ Παρίσι.

ΟΠΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ Ο ΙΩΣΗΦ ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ

Ἦταν ἡ ὥρα ὁκτώ τὸ πρωῒ.

Ἦμουν ἀκόμα ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι μου καὶ διάβαζα ἀκριβῶς τὸ ἄρθρο αὐτὸ τῆς «Πρωῖας», σχετικῶς μὲ τὸ ἐγκλημα. Ἡ πόρτα χτύπησε καὶ μπήκε μέσα ὁ νεαρὸς φίλος μου Ρούλταμπιλ.

Νομίζω ὅμως ὅτι πρέπει, πρὸ παντὸς ἄλλου, νὰ σοῦ γνωρίσω τὸν φίλο μου Ρούλταμπιλ.

Λοιπὸν τὸν ἐγνώρισα ὅταν ἦταν ἀκόμα ἓνας μικρὸς ρεπόρτερ ἐφημερίδος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μόλις εἶχα πάρει τὴν ἀδειαν νὰ δικηγорῶ καὶ τὸν συναντοῦσα ταχτικὰ στοὺς διαδρόμους τῆς Εἰσαγγελίας. Εἶχε ἓνα κεφάλι στρογγυλό, πρόσωπο διαρκῶς κατακόκκινο καὶ φυσιογνωμία πότε γλυκεῖα καὶ πότε πολὺ σοβαρὴ.

Ἀλλὰ πῶς ἦτο δυνατόν, τόσο νέος ἀκόμη, μόλις 16 χρονῶν νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί του μὲ τὸν Τύπο;

Νὰ αὐτὸ ποὺ δὲν ἐρώτησαν ἀκόμα νὰ μάθουν. Λοιπὸν τὴν ἐποχὴ ποὺ δρέθηκε ἡ κομματιασμένη γυναῖκα στὴν ὁδὸ Ὀμπερκάφ, ἔφερε στὸν ἀρχισυντάκτη τῆς «Ἐποχῆς», ἡ ὁποία ἦταν ἀντίπαλος τῆς «Πρωῖας», τί νομίζετε; τὸ ἀριστερὸ ποδάρι τῆς τεμαχισμένης, τὸ ὁποῖον ἔλειπε ἀπὸ τὰ ἀνευρεθέντα ὑπόλοιπα μέλη τῆς γυναικὸς ἐκείνης. Ἄδικα ἀναζητοῦσε νὰ τὸ βρῇ ἡ ἀστυνομία τὸ ἀριστερὸ αὐτὸ ποδάρι. Αὐτὸς τὸ βρῆκε μέσα σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς ὑπονόμους τοῦ Παρισιῶ. Ὅταν λοιπὸν ὁ ἀρχισυντάκτης εἶδε ἑμέσως τὸν νεαρὸ καὶ ἄκουσε μὲ τί διαβολικοὺς συλλογισμοὺς κατάρθρωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ ποδάρι, τὸν ἐπῆρε ὡς συντάκτη τῆς ἐφημερίδος του, μὲ μεγάλο μισθό, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι θὰ διέδιδε πῶς τὸν εἶχε συντάκτη ἡδὴ πρὸ δύο μηνῶν. Ἐπίσης διὰ τὸ πόδι δὲν τὸ ἀνεκάλυψε ὁ Ρούλταμπιλ, ἀλλὰ ἡ ἐφημερίς «Ἐποχὴ». Ἐὰν αὐτὸμα δὲν ἀξίζουσαν τίποτα, τοῦ εἶπε, μπροστὰ στὸ γόητρο τῆς ἐφημερίδος.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα λοιπὸν ἐκείνη ὁ Ρούλταμπιλ ἀπέκτησε τὴ φήμη τοῦ μεταξὺ τῶν ἄλλων ρεπόρτερ.

Στὸ καφενεῖο τῶν Νομικῶν τὸν συνάντησα λοιπὸν μιὰ μέρα

κι' ἔκανα καλύτερα τὴ γνωριμία του. Κουδέντιασα μαζί του καὶ τὸν συμπάθησα ἑμέσως. Εἶχε μιὰ τέτοια ἀντίληψη καὶ τέτοια παρατηρητικότητα ποὺ μοῦ ἔκανε κατάπληξι.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ προσελήφθη ὡς δικαστικὸς συντάκτης στὴ «Φωνὴ τοῦ Λαοῦ». Ἡ εἰσοδὸς μου στὴ δημοσιογραφία συνέσφιξε τίς σχέσεις μου μὲ τὸ Ρούλταμπιλ.

Δύο χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὸν ἐγνώριζα καλύτερα καὶ τὸν ἀγαποῦσα περισσότερο. Μιὰ μέρα τὸν ἐρώτησα γιὰ τοὺς γονεῖς του καὶ δὲν μοῦ ἔδωσε καμμιά ἀπάντησι.

Νά, λοιπὸν ὁ Ρούλταμπιλ στὸ δωμάτιό μου, τὸ πρωῒ ἐκεῖνο τῆς 26 Ὀκτωβρίου 1892. Ἦταν κατακόκκινος, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα. Κουνοῦσε τὴν «Πρωῖα» στὰ χέρια του μὲ νευρικότητα καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἐ, λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Σίνκλερ.. Τὰ διάβασες;

— Τὸ ἐγκλημα τοῦ Γκλαντίς.

— Ναι. Τὸ «Κίτρινο Δωμάτιο». Τί γνώμην ἔχεις;

— Φαντάζομαι, οὔτε ὁ διάβολος ἢ τὸ θηρίο τῆς Ἀποκαλύψεως πῶς δὲν κάνανε τὸ ἐγκλημα.

— Μὴν ἀστειεύεσαι.

— Ἐ, λοιπὸν ἐγὼ δὲν πιστεύω στοὺς δολοφόνους ποὺ ἐξαφανίζονται μέσα ἀπὸ τοίχους. Ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος ἔκανε δέδαια ἄσχημα ν' ἀφήσῃ τὸ πιστόλι του στὸ δωμάτιο του καὶ ὅπως κάθεται πάνω ἀπὸ τὸ «Κίτρινο Δωμάτιο» θὰ δοῦμε ἴσως ὅτι ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ περιπτέρου θὰ μπορούσε ἴσως νὰ ἐπιτρέπῃ στὸ μπάρμπα Ἰάκωβο νὰ γλυστρήσῃ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ ἓνα δωμάτιο στὸ ἄλλο δίχως νὰ τὸν δῇ ὁ κύριος Στάγκερσον. Τί νὰ σοῦ πῶ; Κάνω μιὰ ὑπόθεσι.

Ὁ Ρούλταμπιλ κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀναψὲ τὴν πίπα του, κάπνισε μερικὰ λεπτὰ σιωπηλὸς κι' ἔπειτα:

— Νέε μου! εἶπε μὲ τόνο ποὺ διέκρινε τὴν εἰρωνία, νέε μου, εἶσαι δικηγόρος, καὶ εἶσαι ὑπέροχος νὰ ἀθωνῇς τοὺς ἐνόχους. Ἀλλὰ ἀν γίνης, καμμιά μέρα δικαστὴς, πόσο εὐκολο θὰ σοῦ εἶναι νὰ καταδικάξῃς τοὺς ἀθῶους!

Σώπασε κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἐπανέλαβε:

— Δὲ βρῆκανε καμμιά καταπακτὴ καὶ τὸ μυστήριον τοῦ «Κιτρίνου Δωματίου» γίνεται ἀκόμα πῶς μυστηριώδες. Νὰ γιατί μ' ἐνδιαφέρει. Ὁ ἀνακριτὴς γι' αὐτὰ ποὺ εἶπε ἔχει δίκην. Δὲν εἶδαμε ποτὲ ἐγκλημα τόσο περίεργο ὅσο αὐτό.

— Μήπως ἔχεις ἰδέα τί δρόμο πῆρε ὁ δολοφόνος γιὰ νὰ ἐξαφανισθῇ

— Καθόλου, καμμιά ἰδέα, ἀπήντησε. Ἀλλὰ ἔχω σχηματίσει τὴ γνώμην μου γιὰ τὸ πιστόλι. Τὸ πιστόλι δὲν ἐχρησιμοποιήθη ἀπὸ τὸ δολοφόνον.

— Ναι, ἀλλὰ ποιὸς τὸ ἐχρησιμοποίησε;

— Ίσως... ή δεσποινίς Στάγκερσον.
— Δέν καταλαβαίνω πιά τίποτα, ή μάλλον δέν έχω καθόλου καταλάβει.

— Ο Ρουλταμπιλ έσήκωσε τούς ώμους του.
— Δέν σου έκανε τίποτα έντύπωσι από αυτά που διάβασες στην «Πρωία»;

— Όχι... αλλά τά βρήκα περίεργα.
— Καλά, αλλά... και ή πόρτα που ήταν κλειστή με τό κλειδί;

— Είναι τό μόνο φυσικό πράγμα σ' αυτή την υπόθεσι.
— Και ό σύρτης;
— Ό σύρτης;

— Ό σύρτης που είχε τραβηχτή από μέσα; Αυτά ήταν μέσα προφυλαχτικά τά όποια έλάμβανε ή δεσποινίς Στάγκερσον. Κατά τη γνώμη μου λοιπόν ή δεσποινίς Στάγκερσον κάποιον φοβότανε. Λάβαινε όλα τά μέτρα της και αυτή θα είχε πάρει και τό πιστόλι του μπάρμπα Ιάκωβου Ασφαλώς δέν ήθελε νά τρομάξει κανένα και ιδίως τόν πατέρα της. Αυτό που φοβότανε ή δεσποινίς Στάγκερσον, συνέβη και υπερασπίστηκε. Γίνηκε άγρια πάλη αλλά δέν ήξαιρε νά μεταχειρισθί καλά τό πιστόλι κι' έτσι πλήγωσε μονάχα τό δολοφόνο στό χέρι. Έτσι εξηγείται τό ματωμένο άποτύπωμα του χεριού του δολοφόνου πάνω στόν τοίχο ό όποιος έγύρευε ψηλαφώντας σχεδόν μιá έξοδο για νά φύγη. Πάντως ή δεσποινίς δέν κατώρθωσε νά πυροβολήση και τη δεύτερη φορά εγκλωύως κι' έτσι δέν μπόρεσε ν' άποφύγη τό τρομερό χτύπημα που της έδωσε στό κούτελο δεξιά.

— Καλά. Τότε ή δεσποινίς Στάγκερσον δέν έκτυπήθηκε με πιστόλι.

— Η έφημερίδα δέν μάς τό καθορίζει αλλά ούτε κι' έγώ τό πιστεύω. Κι' αυτό φαίνεται λογικό άφού τό πιστόλι βρισκότανε στα χέρια της δεσποινίδος Στάγκερσον. Τώρα τί έπλο νά μεταχειρίστηκε ό δολοφόνος;... Τό κτύπημα στό κούτελο δείχνει ότι όπωσδήποτε ήθελε νά τη σκοτώση... άφού δέν κατώρθωσε νά την πνίξη με τά χέρια του... Ό δολοφόνος επίσης θα ήξαιρε ότι πάνω από τό δωμάτιο της δεσποινίδος βρισκότανε και τό δωμάτιο του μπάρμπα Ιάκωβου. Έπομένως δέν τόν συνέφερνε νά μεταχειρισθί έπλο που κάνει θόρυβο .. φαντάζομαι νά είχε μαζί του κανένα σφυρί...

— Ναί όλα αυτά όμως δέν εξηγούν πώς έδγήκε ό δολοφόνος μέσα από τό «Κίτρινο Δωμάτιο».

— Ασφαλώς, είπε ό Ρουλταμπιλ και σηκώθηκε. Κ' έπειδή πρέπει νά εξηγήσω κι' αυτό τό πράγμα πρέπει νά πάω στόν πύργο Γκλαντίς και γι' αυτό ήρθα νά σε πάρω νά πάμε μαζί..

— Εγώ!
— Μάλιστα άγαπητέ μου, σε χρειάζομαι. Η «Έποχή» μου

ανάθεσε όριστικά αυτή την υπόθεσι και πρέπει νά την ξεκαθαρίσω τό γρηγορώτερο.

— Κ' έγώ σε τί μπορώ νά σε ώφελήσω;
— Ό Ροβέρτος Νταρζάκ βρίσκετε στόν πύργο Γκλαντίς.
— Αυτό είναι αλήθεια... και ή άπελπισία του θα είναι μεγάλη.
— Πρέπει λοιπόν νά του μιλήσω.
— Ό Ρουλταμπιλ έπρόφερε αυτή τη φράσι σ' ένα τόνο που με εξέπληξε.

— Μήπως .. μήπως έλπίζεις κάτι τό ενδιαφέρον άπ' αυτόν;.. ρώτησα.

— Μάλιστα.
Δέν ήθέλησε νά μου πη περισσότερα. Βγήκε κι' έπήγε στό σαλόνι μου παρακαλώντας με νά ντυθώ γρήγορα.

Έγγνώριζα τό Ροβέρτο Νταρζάκ, γιατί του είχα προσφέρει μιá μεγάλη έκδούλευσι σε κάποια δικαστική υπόθεσί του. Ό Ροβέρτος Νταρζάκ ό όποιος θα ήταν περίπου 40 χρονών είχε συνδεθί με μεγάλη φιλία με τούς Στάγκερσον. Ήταν καθηγητής των Φυσικών Έπιστημών στη Σορμπονή, κ' έπειτα από έπτá έτών συνεχές κόρτε με την δεσποινίδα Στάγκερσον βρισκόταν τώρα στις παραμονές νά την παντρευθί. Η δεσποινίς Στάγκερσον παρ' όλο που ήταν καμμιá τριανταπενταριά χρονών ήταν άρκετά όμορφη.

Την ώρα που ντυνόμουνά φώναζα στό Ρουλταμπιλ.
— Μήπως έχεις ιδέα για την κοινωνική θέσι του δολοφόνου;
— Ναί, άπήντησε, νομίζω ότι θα άνήκη σε κοσμικούς κύκλους, πάντως σε μιá ανώτερη τάξι... έτσι φαντάζομαι.

— Και τί σε κάνει νά τό φαντασθής αυτό;
— Ό λιγωμένος σκεύφος, τό παληομάντηλο και τά ίχνη των χοντρών υποδημάτων στό δάπεδο.

— Καταλαβαίνω, είπα. Δέν αφήνει κανείς τόσα ίχνη όταν δέν θέλη νά αναλυφθί.

— Έλα, και σιγά-σιγά θα με περάσης στις παρατηρήσεις, Σίνκλερ.

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΕΡΑΣΕ ΣΑ ΣΚΙΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΟΦΥΛΛΑ

Έπειτα από μισή ώρα έγώ και ό Ρουλταμπιλ βρισκόμασε στην αποβάθρα του σταθμού της Όρλεάνης, περιμένοντας τό τραίνο νά μάς πάρη. Είδαμε νά καταφθάνουν για νά φύγουν με τό ίδιο τραίνο τόν κύριο Μαρκέ, τόν ανακριτή με τό γραμματέα του. Ό κύριος Μαρκέ ήταν και συγγραφέας, γι' αυτό είχε περάσει τη νύχτα του στό Παρίσι για νά δθί κάποιο έργο του που θα παιζότανε με ψευδώνυμο: «Καστιγκά Ριντέντο».

Η υπόθεσις του «Κιτρίνου Δωματίου» από την άνεξήγητη όψι

της, τοῦ ἔδινε θαυμάσιο θέμα γιὰ τὸ φιλολογικὸ του ταλέντο. Τὸν ἐνθουσίασε λοιπὸν κι' εἶχε ριχθῇ πάνω στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ ὅχι τόσο ὡς δικαστικὸς, ὅσο ὡς ἐρασιτέχνης φιλοπερίεργος ποῦ τὸν ἐνδιαφέρει ἡ μυστηριώδης ἐξέλιξις.

Ὁ Ρουлтаμπίλ ὅμως, ἀφοῦ εἶδε ποῦ πῆγε καὶ κάθησε ὁ ἀνακριτὴς μὲ πῆρε καὶ πῆγαμε στὸ ἴδιο διαμέρισμα.

Ὁ κύριος Μαρνέ μᾶς κύτταξε καὶ κατσούφιασε τὴ μούρη του. Τότε ὁ Ρουлтаμπίλ γιὰ νὰ κολακεύσῃ τὴ φιλοδοξία του εἶπε:

— ὦ, κύριε, μὴ νομίζετε ὅτι ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ τῇ στιγμῇ αὐτῇ στὸν ἀνακριτὴ Μαρνέ, μὲ καθόλου, ἀλλὰ στὸν Καστιγκὰ Ριντέντο. Ἐπιτρέψατε μου νὰ σᾶς συγχαρῶ καὶ ὡς θεατρικὸς κριτικὸς τῆς «Ἐποχῆς».

Ὁ Ρουлтаμπίλ ἀφοῦ ἐσύστησε πρῶτα ἐμένα, συστήθηκὲ κι' αὐτὸς ἔπειτα. Ὁ ἀνακριτὴς βέβαια εὐχαριστήθηκε γιὰ τὸ κοπιημένο τοῦ Ρουлтаμπίλ, τὸν παρεκάλεσε ὅμως νὰ κρατήσῃ μυστικὸ τὸ ζήτημα αὐτό, γιατί δὲν ἤθελε τὸ ὄνομά του τὸ συγγραφικὸ ν' ἀνακατεῖται καὶ πολὺ μὲ τὸ ἐπάγγελμά του τοῦ ἀνακριτοῦ.

— ὦ, βασισθῆτε στὴν ἐχεμύθιά μου, φώναξε ὁ Ρουлтаμπίλ. Τὸ τραῖνο ξεκίνησε.

— Μά.. ἀναχωροῦμε, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς, κατάπληκτος ποῦ μᾶς ἔβλεπε νὰ φεύγουμε κ' ἐμεῖς μαζῇ. Γιατί νόμιζε πρὸς στιγμὴν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἀπλὴ ἐκδούλευσι τοῦ Ρουлтаμπίλ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ποῦ τὸν συνάντησε στὸ σταθμό.

— Μάλιστα, κύριε, ἡ ἀλήθεια ἐτέθη εἰς κίνησιν.. εἶπε χαμογελῶντας ὁ ρεπόρτερ... εἰς κίνησιν πρὸς τὸν πύργον τοῦ Γκλαντίς. Ὁραία ὑπόθεσις!...

— Σκοτεινὴ ὑπόθεσις! Ἀπίστευτη, ἀλλόκοτη, ἀνεξήγητη ὑπόθεσις.. καὶ δὲν φοβάμαι παρὰ μονάχα ἓνα πράγμα, κύριε Ρουлтаμπίλ.. νὰ μὴν ἀρχίσουν οἱ δημοσιογράφοι νὰ κάνουν πὼς τὴν ἐξηγοῦν...

Ὁ Ρουлтаμπίλ κατάλαβε ὅτι τὸλεγε γι' αὐτόν.

— Ναί εἶπε, ἀπλούστατα ὁ φίλος μου, πρέπει νὰ τὸ φοβᾶται κανεὶς... Ἀνακατεῦνται μὲ τὸ κάθε τί. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, δὲν σᾶς μίλησα, κύριε ἀνακριτά, παρὰ ἐπειδὴ ἡ τύχη μ' ἔφερε κοντὰ σας στὸ ἴδιο διαμέρισμα.

— Καὶ ποῦ πηγαίνετε λοιπόν; ἐρώτησε ὁ κ. Μαρνέ

— Στὸν πύργο τοῦ Γκλαντίς, ἀπήντησε ὁ Ρουлтаμπίλ.

Ὁ κύριος Μαρνέ ἀνεπήδησε

— Δὲν θὰ μπορέσετε νὰ μπῆτε μέσα, κύριε Ρουлтаμπίλ.

— Ὅα μοῦ ἀρνηθῆτε τὴν εἴσοδο; εἶπε ὁ φίλος μου, ἤδη ἔτοιμος νὰ δεχθῇ τὴ μάχη.

— Γιατί ὅχι! Ἀγαπῶ τὸν Τύπο καὶ τοὺς δημοσιογράφους καὶ θέλω νὰ τοὺς φαίνομαι εὐχάριστος, ἀλλὰ ὁ κύριος Στάγκερσον ἔχει κλείσει τὴν πόρτα του σ' ὅλο τὸν κόσμον. Οὐτε ἓνας δημοσιογράφος δὲν μπόρεσε νὰ περάσῃ χθὲς τὴν καγκελλόπορτα.

— Τόσο τὸ καλύτερο, εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ, θὰ μὲν πρῶτος.

Ὁ κύριος Μαρνέ δάγκωσε τὰ χεῖλη του κι' ἦταν ἔτοιμος νὰ κρατήσῃ σ' ὅλο τὸ διάστημα κλειστὸ τὸ στόμα του. Ἀλλὰ ὁ Ρουлтаμπίλ τοῦ ἐπεξήγησε ὅτι πηγαίναμε στὸ Γκλαντίς γιὰ νὰ σφίξωμε τὸ χέρι ἐνὸς ἀγαπητοῦ μας φίλου.

Μιλοῦσε ἔτσι γιὰ τὸ Ροβέρτο Νταρζάν, τὸν ὁποῖο μόλις εἶχε δῇ κάποτε μιὰ φορὰ.

— Τὸ δυστυχῆ τὸ Ροβέρτο! ἐξακολούθησε ὁ ρεπόρτερ, ἀσφαλῶς θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ λύπη του... Ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὴ δεσποινίδα Στάγκερσον.

— Πράγματι, εἶναι πολὺ στενοχωρημένος, ἄφησε νὰ τοῦ φύγῃ ὁ ἀνακριτὴς.

— Ἀς ἐλπίζουμε, ὅτι ὁ δεσποινὴς Στάγκερσον θὰ σωθῇ...

— Ἀς τὸ ἐλπίζουμε... Ὁ πατέρας της μοῦ ἔλεγε χθὲς πὼς ἂν πεθάνῃ ἡ κόρη του δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ κι' αὐτὸς περισσότερο... Τί μεγάλη ἀπώλεια γιὰ τὴν ἐπιστήμη!...

— Τὸ τραῦμα στὸ κούτελο εἶναι σοβαρό, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Φυσικά! Εἶναι ὅμως πολὺ τυχερὴ ποῦ δὲν ἦταν θανατηφόρο... Τὸ χτύπημα ἐδόθη μὲ τόση δύναμι...

— Ὅστε δὲν χτυπήθηκε μὲ πιστόλι ἡ δεσποινὴς Στάγκερσον... εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ ρίχνοντάς μου μιὰ ματιά.

Ὁ κύριος Μαρνέ φάνηκε ταραγμένος ποῦ εἶπε περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔπρεπε νὰ πῇ.

— Δὲν εἶπα τίποτα, δὲν θέλω νὰ πῶ τίποτα καὶ δὲν θὰ πῶ τίποτα!

Καὶ ἔστρεψε τὸ κεφάλι πρὸς τὸν γραμματέα του σὰν νὰ μὴ μᾶς ἤξαιρε.

Ἀλλὰ δὲν ἐγλύτωνα κανεὶς εὐκολὰ ἀπὸ τὸν Ρουлтаμπίλ. Ἐκεῖνος πλησιάζοντας περισσότερο τὸν ἀνακριτὴ καὶ δείχνοντάς του τὴν «Πρωτὰ», εἶπε:

— Ὑπάρχει κάτι ποῦ μποροῦσα νὰ σᾶς ρωτήσω, κύριε ἀνακριτά, δίχως νὰ σᾶς ἐκθεσω. Διαβάσατε τὴν ἀφήγησι τῆς «Πρωτᾶς»; Δὲν εἶναι λιγὰν ἀνόητη;

— Καθόλου, κύριε.

— Ἀ, μπά! Τὸ «Κίτρινο Δωμάτιο» δὲν ἔχει παρὰ ἓνα παράθυρο κι' αὐτὸ φραγμένο μὲ αἶδερα, μιὰ πόρτα τὴν ὁποία ἔσπασαν νὰ μποῦνε μέσα.. καὶ δὲν βρίσκουν τὸ δολοφόνο!

Ἔτσι εἶναι, κύριε! Ἔτσι εἶναι... Ἔτσι τίθεται τὸ ζήτημα.

Ὁ Ρουлтаμπίλ δὲν ἐμίλησε πιά κι' ἔπεσε σὲ βαθεῖα σιέψι. Πέρασε ἔτσι ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας.

— Ἐαφνικὰ ρώτησε:

— Πὼς ἦταν χτενισμένη τὴ νύχτα τῆς ἀποπείρας ἡ δεσποινὴς Στάγκερσον;

— Δὲν ξαίρω, εἶπε ὁ Μαρνέ.

— Αὐτὸ ἔχει μεγάλη σημασία, ἀπήντησε ὁ Ρουлтаμπίλ. Τὰ

μαλλιά ήταν κοτσίδες, δὲν εἶν' ἔτσι; Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὰ μαλλιά της ἐκείνο τὸ βράδυ τοῦ δράματος θὰ τὰ εἶχε δέσει κοτσίδες.

— «Ε, λοιπόν, κύριε Ρουλταμπίλ, κάνετε λάθος, ἀπάντησε ὁ ἀνακριτής. Ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον εἶχε χτενίσει ψηλὰ τὰ μαλλιά της, τάχε τραβήξει πίσω... θὰ εἶναι καὶ ἡ συνήθεια της χτενισιά... Τὸ μέτωπο ἐντελῶς ξεσκέπαστο... μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω γι' αὐτὸ γιατί ἐξετάσαμε προσεχτικὰ τὸ τραῦμα. Δὲν ὑπῆρχε καθόλου αἷμα στὰ μαλλιά... καὶ δὲν ἄγγισε κανεὶς τὰ μαλλιά της.

— Εἰσθε βέβαιοι! Εἰσθε βέβαιοι ὅτι ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον δὲν εἶχε δέσει πλεξοῦδες γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι της τὰ μαλλιά;

— Ἐντελῶς βέβαιος, ἐξακολούθησε ὁ ἀνακριτής χαμογελώντας... γιατί θυμᾶμαι ἀκριβῶς τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ ποὺ εἶπε ὅταν τὴν ἐξήταξε: «Εἶναι μεγάλο δυστύχημα ποὺ ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον συνήθιζε νὰ χτενίζει ψηλὰ τὰ μαλλιά της. Ἄν ἔφτανε πλεξοῦδες γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι τότε τὸ χτύπημα θὰ ἦταν ἀπαλῶτερο στὸ κούτελό της». Λοιπὸν μπορεῖτε τώρα νὰ πιστέψετε ὅτι ἡ παρατήρησή σας δὲν ἔχει καμιά σημασία.

— «Ὁ! Ἄν δὲν εἶχε τὰ μαλλιά πλεξοῦδες!... μούγγρισε ὁ Ρουλταμπίλ. Ποῦ πᾶμε; Ποῦ πᾶμε; Πρέπει νὰ τὸ ξεχάσω αὐτό.

Κ' ἔκανε μιὰ κίνησι ἀπελπισίας.

— Καὶ τὸ τραῦμα στὸ μέτωπο ἦταν σοβαρό; ρώτησε πάλι. Τρομερό.

— Πάντως, μὲ τί ὄπλο τὴν χτύπησε;

— Αὐτό, κύριε, εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς ἀνακρίσεως.

— Τὸ βρήκατε αὐτὸ τὸ ὄπλο;

— Ὁ ἀνακριτής δὲν ἀπήντησε.

— Καὶ τὰ τραύματα τοῦ λαιμοῦ;

Ἐδῶ ὁ ἀνακριτής μᾶς πληροφόρησε ὅτι ἦταν τέτοια ὥπως προαναφέραμε καὶ κατὰ τὴν διαβεβαίωσι τοῦ γιατροῦ ἂν ὁ δολοφόνος ἔσφιγγε τὸ λαιμὸν ἀκόμα λίγα λεπτὰ περισσότερο, ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον θὰ πέθαινε στραγγαλισμένη.

— Ἡ ὑπόθεσις ὅπως τὴν ἀνέφερε ἡ «Πρώτα» συνέχισε ὁ Ρουλταμπίλ, μοῦ φαίνεται ἐντελῶς ἀνεξήγητη. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε κύριε ἀνακριτὰ ποῖα καὶ πόσα πορτοπαράθυρα ἔχει τὸ περίπτερο;

— Ὑπάρχουν πέντε, ἀπήντησε ὁ Μαρκέ, ἀφοῦ ἔβηξε δυὸ τρεῖς φορές. Ὑπάρχουν πέντε ἐκ τῶν ὁποίων ἓνα εἶναι ἡ πόρτα τοῦ προθαλάμου, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡ κυρία εἴσοδος τοῦ περιπτέρου. Πόρτα ἡ ὁποία κλείνει αὐτομάτως καὶ ἡ ὁποία δὲν ἀνοίγει οὔτε ἀπὸ μέσα οὔτε ἀπὸ ἔξω παρὰ μονάχα μὲ δυὸ κλειδιά τὰ ὁποῖα κρατοῦν πάντοτε ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος καὶ ὁ κύριος Στάγκερσον. Ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ κλειδιά ἀφοῦ ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος κατοικοῦσε στὸ περίπτερο κι' ἀφοῦ καθ' ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν χωριζότανε ἀπὸ τὸν πατέρα της. Ὅταν

ἐμπήκανε καὶ οἱ τέσσερις μέσα στὸ «Κίτρινο Δωμάτιο» τοῦ ὁποίου ἔσπασαν τὴν πόρτα, ἡ πόρτα τοῦ προθαλάμου, δηλαδή τῆς κυρίας εἰσόδου ἦταν κλειστή καὶ τὰ κλειδιά τῆς πόρτας αὐτῆς ὀρισκόντουσαν τὸ ἓνα στὴν τσέπη τοῦ μπάρμπα Ἰακώβου καὶ τὸ ἄλλο στὴν τσέπη τοῦ κυρίου Στάγκερσον.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ παράθυρα τοῦ περιπτέρου εἶναι τέσσερα. Τὸ ἓνα παράθυρο τοῦ «Κίτρινου Δωματίου», τὰ δυὸ παράθυρα τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τὸ παράθυρο τοῦ προθαλάμου. Τὸ παράθυρο τοῦ «Κίτρινου Δωματίου» καὶ τὰ δυὸ παράθυρα τοῦ ἐργαστηρίου βλέπουν πρὸς τὸν κάμπο. Μονάχα τὸ παράθυρο τοῦ προθαλάμου βλέπει μέσα στὸ πάρκο.

— Ἀπ' αὐτὸ τὸ παράθυρο ἔφυγε ὁ δολοφόνος! φώναξε ὁ Ρουλταμπίλ.

— Πῶς τὸ ξαίρετε; εἶπε ὁ κύριος Μαρκέ ρίχνοντας ἓνα περίεργο βλέμμα στὸ φίλο μου.

— Ὅτ' ἐξετάσουμε ἀργότερα, τὸ πῶς ὁ δολοφόνος ἔφυγε ἀπὸ τὸ «Κίτρινο Δωμάτιο» εἶπε ὁ Ρουλταμπίλ, ἀλλὰ πάντως θὰ ἐγκατέλειψε τὸ περίπτερο πηδώντας ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ προθαλάμου. Δὲν χρειάζεται ἐξ ἄλλου μεγάλη σοφία νὰ τὸ βρῇ κανεὶς. Ὅταν τὰ τρία ἄλλα ἔχουν κάγκελλα ἀπέξω κι' ὅταν αὐτὸ δὲν ἔχη, ἀπὸ κεῖ θὰ ἔφυγε ὁ δολοφόνος.

— Naί, εἶπε ὁ κύριος Μαρκέ, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε εἶναι κάτι ἄλλο, ὅτι τὸ παράθυρο αὐτὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει μὲν ἀπὸ ἔξω κάγκελλα ἔχει ὅμως σιδερένια παραθυρόφυλλα τὰ ὁποῖα ἔμειναν κλειστὰ ἐσωτερικῶς μὲ τὴν σιδερένια κλειδαριά τους, ἐνῶ πάλι ἔχομε ἀποδείξεις ὅτι ὁ δολοφόνος πράγματι ἔφυγε ἀπ' αὐτὸ τὸ παράθυρο. Ἰχνη αἵματος στὸν τοῖχο ἐσωτερικῶς καὶ πάνω στὰ παραθυρόφυλλα, ὅπως ἐπίσης ἰχνη δημάτων ἐντελῶς ὅμοια μ' ἐκεῖνα ποὺ βρήκαμε στὸ «Κίτρινο Δωμάτιο» ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ δολοφόνος ἔφυγε ἀπὸ κεῖ. Ἀλλὰ τότε! Πῶς ἔφυγε ἀφοῦ τὰ παραθυρόφυλλα εἶχαν μείνει κλειστὰ ἀπὸ μέσα; Ἐπρεπε νὰ περάσῃ σὰν σκιά ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλειστὰ παραθυρόφυλλα. Καὶ τέλος τὸ πιὸ ἐξωφρενικὸ ἀπ' ὅλα, δὲν εἶναι τὸ πῶς ἔφυγε ἀπὸ τὸ περίπτερο ἀλλὰ τὸ πῶς ἐβγήκε ἀπὸ τὸ «Κίτρινο Δωμάτιο», νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον καὶ νὰ βγῇ στὸν προθάλαμο. Ἄ, μάλιστα, κύριε Ρουλταμπίλ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις εἶναι πάρα πολὺ περίεργη. Εἶναι μιὰ ὁραία ὑπόθεσις, τῆς ὁποίας δὲν φαντάζομαι νὰ βρεθῇ ποτὲ τὸ μυστικόν, ἔτσι ἐλπίζω!

— Τὸ ἐλπίζετε, κύριε ἀνακριτὰ;

— Ὁ ἀνακριτής διώρθωσε τὴν φράσι του.

— Δὲν τὸ ἐλπίζω... Τὸ πιστεύω.

— Μήπως ξανακλείσανε τὸ παράθυρο ἀπὸ μέσα μόλις τῶσκαν ὁ δολοφόνος; ρώτησε ὁ Ρουλταμπίλ.

— Ἀκριβῶς, μᾶλλον αὐτὸ μοῦ φαίνεται ὅτι ἔγινε, γιατί αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ φυσικόν... ὁπότε πρέπει νὰ ὑποθέσουμε πῶς ὑπάρχουν

καί συνένοχοι καί δὲν βλέπω πούθενά συνενόχους.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη σιωπὴ πρόσθεσε.

— Ἄν τοῦλάχιστον καλυτέρεισε σήμερα ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον, γιὰ νὰ τὴ ρωτήσουμε...

Ὁ Ρουλταμπίλ ρώτησε ξαφνικά.

— Καί ἡ σοφίτα; Τὸ δωμάτιο τοῦ μπάρμπα Ἰάκωβου; Θάχε κι' αὐτὸ κάποιο ἀνοιγμα...

— Ναί, πράγματι, δὲν τὸ λογάρισα. Μάλιστα τώρα ἔχουμε κι' ἀνοιγματα. Ὑπάρχει ἓνα πολὺ μικρὸ παραθυράκι πού βλέπει πρὸς τὸν κάμπο κι' αὐτό. Κι' ἐπειδὴ βλέπει πρὸς τὸν κάμπο, ὁ κ. Στάγκερσον τοῦδανε σιδερένια κάγκελλα. Καί σ' αὐτὸ τὸ παραθυράκι, ὅσο καί στὰ ἄλλα, τὰ σιδερένια κάγκελλα ἔχουν μείνει ἄθικτα, ὅπως ἐπίσης τὰ παραθυρόφυλλά τους ἦσαν ὅλα κλειστὰ ἀπὸ μέσα. Ἐξ ἄλλου δὲν βρήκαμε τίποτα πού νὰ ὑποθέτει τὸ πέρασμα τοῦ δολοφόνου ἀπὸ τὴ σοφίτα.

— Ὡστε γιὰ σᾶς δὲν εἶναι ἀπίθανο καθόλου, χωρὶς νὰ ξαίρουμε τὸ πῶς, ὅτι ὁ δολοφόνος μπορεῖ νὰ ἔφυγε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ προθαλάμου.

— Αὐτὸ ἀποδεικνύεται.

— Τὸ πιστεύω κι' ἐγώ, εἶπε σοβαρῶς ὁ Ρουλταμπίλ.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη σιωπὴ συνέχισε:

— Κι' ἀφοῦ δὲν εὐρήκατε κανένα ἴχνος τοῦ δολοφόνου στὴ σοφίτα, ἀσφαλῶς θὰ βγάλατε τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς πού τοῦκλεισε τὸ πιστόλι, τοῦ μπάρμπα Ἰάκωβου.

— Τὰ μόνα ἴχνη πού ὑπάρχουν, εἶναι τοῦ μπάρμπα Ἰάκωβου, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς σηκώνοντας τὸ κεφάλι...

Καί ἀποφάσισε νὰ συμπληρώσῃ τὴ φράσι του.

— Ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος δρισκόταν μὲ τὸν κύριο Στάγκερσον. Εὐτυχῶς γι' αὐτόν...

— Καί ἀποδεικνύει ὅτι τὸ πιστόλι τραυμάτισε μᾶλλον τὸν δολοφόνον παρὰ τὴν δεσποινίδα Στάγκερσον...

Δίχως ν' ἀπαντήσῃ σ' αὐτὴν τὴν ἐρώτησι πού τὸν στενοχωροῦσε, ὁ ἀνακριτὴς μᾶς ἐπληροφόρησε ὅτι ἀπὸ τίς δύο σφαῖρες, ἡ μία βρέθηκε σφηνωμένη στὸν τοῖχο, δίπλα στὸ ἀποτύπωμα τοῦ ματωμένου χεριοῦ καί ἡ ἄλλη στὸ ταβάνι.

— ὦ! ὦ! στὸ ταβάνι, ἐπανέλαβε σιγανὰ ὁ Ρουλταμπίλ. Ἀλήθεια... στὸ ταβάνι!.. Αὐτὸ εἶναι πολὺ περίεργο... στὸ ταβάνι!..

Ἀρχισε νὰ καπνίζῃ Φθάσαμε. Τὸ τραῖνο σταμάτησε κι' ἔπρεπε νὰ τὸν σκουνητήσω γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶχαμε φθάσει.

Ὁ ἀνακριτὴς καί ὁ γραμματεὺς του μπήκανε σ' ἓνα ἀμαξάκι πού τοὺς περιέμενε.

— Πόση ὥρα θέλουμε μὲ τὰ πόδια ἀπὸ δῶ στὸν πύργο; μὲ ρώτησε ὁ Ρουλταμπίλ.

— Μιάμιση ὥρα.

Ὁ Ρουλταμπίλ ἐκύτταξε τὸν οὐρανὸ καί εἶπε:

— Ὡραῖος καιρὸς, πᾶμε μὲ τὰ πόδια;

ΚΑΙ ΛΙΓΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ὁ πύργος τοῦ Γκλαντίς εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους πύργους τῆς Γαλλίας.

Χτισμένος ἀνάμεσα σὲ δάση, διακρινόταν ἀπὸ λίγες ἑκατοντάδες μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὸν δημόσιο δρόμο.

Μέσα λοιπὸν σ' αὐτὸν τὸν πύργο, τὸ ἀπομεινάρει αὐτοῦ παρελθόντος ἦρθαν καί ἐγκατεστάθηκαν ὁ καθηγητὴς Στάγκερσον μὲ τὴν κόρη του γιὰ νὰ προετοιμάσουν τὴν ἐπιστῆμην τοῦ μέλλοντος. Τοὺς ἄρεσε εὐθύς ἀμέσως ἡ μοναξιά του ἀνάμεσα στὰ δάση. Δὲν θὰ εἶχαν ἄλλους μάρτυρας γιὰ τὴν ἐργασία τους παρὰ μονάχα τίς παληὲς πέτρες.

Ὅταν ὁ Στάγκερσον ἀγόρασε τὸν πύργο δεκαπέντε χρόνια πρὶν τοῦ συμβῆ τὸ δράμα αὐτό, ὅλα τὰ περιτρίγυρα ἦσαν ἀκατοίκητα. Ἄλλος ἓνας πύργος πού ὑπῆρχε στὰ περίχωρα ἦταν ἐγκαταλελειμμένος. Μερικὰ σπιτάκια πάνω στὸ δημόσιο δρόμο, κι' ἓνα χάνι, τὸ χάνι «Ντονζόν» τὸ ὁποῖον ἐπρόσφερε ἓνα μικρὸ ξεκούρασμα στοὺς περαστικούς ταξιδιώτες.

Ἦταν μιὰ τελεία ἐγκατάλειψις ὅλης τῆς περιφέρειας, πράγμα τὸ ὁποῖον ἐνθουσίαζε ἀκόμα περισσότερο τὸν Στάγκερσον καί τὴν κόρη του. Ὁ Στάγκερσον ἦταν ἤδη διάσημος. Ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ὅπου οἱ ἐργασίες του εἶχαν μιὰ μεγάλη ἀπήχησι στὸν ἐπιστημονικὸ κόσμον. Ὁ Στάγκερσον ἦταν Γάλλος, ἀμερικανικῆς καταγωγῆς. Διάφορα κληρονομικὰ ζητήματα τὸν ἔκαναν νὰ μείνῃ πολὺ καιρὸ στὴν Ἀμερικὴ. Ἐκεῖ εἶχε συνεχίσει τὸ ἔργον πού ἄρχισε στὴ Γαλλία, καί κέρδισε πάρα πολλὰ χρήματα. Μποροῦσε νὰ εἶχε κερδίσει ἀκόμα πάρα πολλὰ ἀλλὰ ἐφύλαγε ὁρισμένες ἐφευρέσεις γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καί τὴν ἀτομικὴ του ἐκानοποίησι. Ἡ μὲς Στάγκερσον ὅταν ἦρθε στὴ Γαλλία μὲ τὸν πατέρα της ἦταν νέα, εἴκοσι ἐτῶν καί πολὺ ὥρατα. Μὲ γαλανὰ μάτια, ξανθὰ μαλλιά καί λευκὴ ἐπιδερμίδα ἡ Ματθελὶδη Στάγκερσον ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς ὥραιότερες νύφες.

Καθῆκον δέβαινα τοῦ πατέρα της, παρ' ὅλο πού λυπότανε γιὰ τὸ χωρισμὸ της, ἦταν νὰ σκεφθῇ νὰ τὴν παντρεύῃ. Ἀλλὰ δὲν φανταζόταν ποτὲ ὅτι τὸ πάθος της γιὰ τὴν ἐργασία — ἐπειδὴ συνεργαζόταν μὲ τὸν πατέρα της — θὰ τὴν ἔκανε νὰ ἀρνηθῇ κάθε προσφορὰ γάμου.

Ἐνας μονάχα ἐπέμενε κι' αὐτὸς ἦταν ὁ Ροβέρτος Νταρζάν. Κι' ἔτσι λίγες ἐβδομάδες πρὶν συμβοῦν αὐτὰ τὰ γεγονότα διεδόθη στὸ Παρίσι ὅτι ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον ἀπεδέχθη ἐπιτέλους νὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ Νταρζάν. Εἶχαν συμφωνήσει λοιπὸν ὁ γάμος νὰ γίνῃ ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ καί τὸ νέο ζευγάρι θὰ παρέμενε στὸν πύργο τοῦ Γκλαντίς, κ' ἔτσι ὁ γαμπρὸς θὰ συνεργα-

ζόταν στις έφευρέσεις του πατέρα και της κόρης.

Ο επιστημονικός κόσμος ακόμα δεν είχε συνέλθει από την είδηση των γάμων δετε πληροφορήθη ξαφνικά τη δολοφονία της δεσποινίδος Στάγκερσον.

Τις λεπτομέρειες αυτές τις ήξαιρα από τις σχέσεις που είχα με τον Ροβέρτο Νταρζάκ.

ΟΠΟΥ Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΛΕΓΕΙ ΜΙΑ ΦΡΑΣΙ ΣΤΟΝ ΝΤΑΡΖΑΚ
ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΕΝΤΥΠΩΣΙ

Είχαμε φτάσει στον τοίχο που περικύκλωνε την περιοχή του πύργου και κάναμε το γύρο για να βρούμε την καγκελλόπορτα, όταν ξαφνικά είδαμε έναν άνθρωπο σκυμμένο χάρω, τόσο απασχολημένο, που σχεδόν δεν παρατήρησε καθόλου την παρουσία μας.

Άλλοτε έσκυβε, κι' άλλοτε σηκωνότανε κι' εκύτταζε τον τοίχο. Κάθε τόσο κύτταζε μέσα στη χούφτα του κι' έπειτα έκανε μερικά μετρημένα βήματα ή και έτρεχε κυττάζοντας πάλι μέσα στη χούφτα των χειρών του. Ο Ρουλταμπίλ με σταμάτησε με μια κίνηση των χειρών του.

— Σούτ! Είναι ο Φρειδερίκος Λαρσάν, ο αστυνομικός! Μή τον ένοχλήσουμε.

Ο Ρουλταμπίλ είχε μεγάλο θαυμασμό για τον ένδοξο αστυνομικό. Έγώ δεν τον ήξαιρα παρά μονάχα εκ φήμης. Και πράγματι ή φήμη του είχε τόσο ξαπλωθή, που όχι μόνο στη Γαλλία αλλά και στ' άλλα μέρη του κόσμου άμα τύχαινε τίποτα το σοβαρό τον καλούσαν για να διαλευκάνη διάφορα σοβαρά προβλήματα. Σταματήσαμε λοιπόν και τον κυττάξαμε. Μέσα στο χέρι του είχε ένα ρολόγι και μετρούσε διάφορα διαστήματα. Ξαφνικά άρχισε να τρέχει προς την καγκελλόπορτα, σταμάτησε, σήκωσε τους ώμους απογοητευμένος, άνοιξε τη σιδερένια πόρτα έμπηκε, την έσπρωξε και έκλεισε με το κλειδί. Τότε μονάχα μάς είδε.

Ο Ρουλταμπίλ έτρεξε κοντά του, τον ακολουθούσα. Ο Λαρσάν μάς περίμενε.

— Κύριε Φρέντ, είπε ο Ρουλταμπίλ με σεβασμό, μπορείτε να μάς πείτε αν ο κύριος Ροβέρτος Νταρζάκ βρίσκεται τη στιγμή αυτή στον πύργο; Από δω ένας φίλος του δικηγόρος, ο οποίος θέλει να του μιλήσει.

— Δεν ξαίρω τίποτα, απήντησε ο αστυνομικός, δεν τον είδα. Θά μάς πληροφορήσουν ασφαλώς οι θυρωροί, είπε ο Ρουλταμπίλ, δείχνοντας ένα σπιτάκι με κόκκινα τουβλά.

— Οι θυρωροί δεν θά σας πληροφορήσουν τίποτα, κύριε Ρουλταμπίλ.

— Και γιατί;

— Διότι πρό ημισείας ώρας συνελήφθησαν.

— Συνελήφθησαν! φώναξε ο Ρουλταμπίλ. Αυτοί είναι οι δο-

λοφόνοι;

Ο Φρειδερίκος Λαρσάν σήκωσε τους ώμους του.

— Όταν δεν μπορούν να συλλάβουν τον ένοχο, είπε με ύφος ειρωνικό, μπορεί κανείς να συλλαμβάνη τους συνενόχους.

— Έσείς τους συλλάβατε, κύριε Φρέντ;

— Α, όχι! Έγώ δεν θά τους συνελάμβανα, γιατί είμαι σχεδόν βέβαιος ότι δεν ένέχονται στην υπόθεσι, κι' έπειτα διότι...

— Διότι, τί; έρώτησε με αγωνία ο Ρουλταμπίλ.

— Διότι... τίποτα, είπε ο Λαρσάν.

— Διότι δεν υπάρχουν ένοχοι, ψιθύρισε ο Ρουλταμπίλ.

Ο Φρειδερίκος Λαρσάν στάθηκε κατάπληκτος και κύτταξε τον νεαρό δημοσιογράφο.

— Α, ά! Όστε κάτι ξαίρεις από την υπόθεσι... Και όμως, ακόμα δεν είδατε τίποτα, νεαρέ μου, ακόμα δεν μπήκατε εδώ μέσα.

— Θα μπώ.

— Αμφιβάλλω Έχει δοθη έντολή.

— Θα μπώ αν μου στείλετε το Ροβέρτο Νταρζάκ... Κάνετε το προς χάριν μου.. Τό ξαίρετε πώς είμαστε παληοί φίλοι... Κύριε Φρέντ... σας παρακαλώ. Θυμόσαστε εκείνο τό ώραίο άρθρο που έγραψα για σας; Μιά λεξούλα μονάχα στο Ροβέρτο Νταρζάκ, σας παρακαλώ.

Έντούτοις ο Λαρσάν ξανάβανε το κλειδί στην τσέπη του. Τόν κύτταξα. Ήταν ένας άνθρωπος πενήντα περίπου ετών. Είχε ένα ώραίο κεφάλι με άσπρα μαλλιά. Δεν φαινόταν ένας κοινός αστυνομικός. Είχε κάτι το αριστοκρατικό επάνω του.

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ο θόρυβος ενός άμαξιού μέσα στο πάρκο που έρχόταν από τον πύργο. Ο κύριος Λαρσάν γύρισε τό κεφάλι.

— Θέλετε να μιλήσετε στον Νταρζάκ; Νά τος έρχεται με τ' άμαξάκι.

Τό άμαξι είχε ήδη φθάσει μπροστά στη μεγάλη καγκελλόπορτα και ο Νταρζάκ παρακαλούσε το Λαρσάν να του άνοιξη την πόρτα, λέγοντάς του ότι ήταν πολύ διασπικός να προφθάση τό τραίνο για τό Παρίσι. Εκείνη τη στιγμή με είδε. Κι' έγώ ο Λαρσάν του άνοιξε την πόρτα πλησίασε και με ρώτησε τί γύρευα στον πύργο του Γκλαντίς. Παρατήρησα τότε ότι ήταν τρομερά ώχρος και ότι ένας πόνος ήταν ζωγραφισμένος στο πρόσωπό του.

— Η δεσποινίς Στάγκερσον είναι καλύτερα; τον ρώτησα.

— Ναί, είπε. Έλπίζουν να την σώσουν. Πρέπει να την σώσουν.

Τότε πλησίασε ο Ρουλταμπίλ.

— Κύριε, του είπε, βλέπω ότι διάζεστε. Έντούτοις πρέπει να σας μιλήσω. Έχω κάτι να σας πώ ύψιστης σημασίας.

Ο Λαρσάν τον διέκοψε.

— Μου επιτρέπετε να σας αφήσω; ρώτησε το Ροβέρτο Νταρ-

ζάν. "Εχετε δικό σας κλειδί ή θέλετε να σας δώσω το δικό μου;

—Ναί, έχω δικό μου ευχαριστώ. Θα κλείσω εγώ την πόρτα.

Ο Λαρζάν έφυγε διασπικα προς το μέρος του πύργου.

Ο Νταρζάν ήταν πολύ ανήσυχος, του σύστησα το φίλο μου αλλά μόλις άκουσε ότι είναι δημοσιογράφος ο Νταρζάν μ' εκύτταξε μ' ένα βλέμμα στενόχωρο και μās παρακαλούσε να τον συγχωρέσουμε γιατί διαζότανε να φθάση στο σταθμό μέσα σε είκοσι λεπτά. Τράβηξε τα γκέμια, χτύπησε το άλογο και ξεκίνησε να φύγει. Αλλά ξαφνικά βλέπω το Ρουлтаμπιλ ναρπάζει τ'άλογο από τα γκέμια και να σταματά τ' άμάξι με μια αφάνταστη δύναμη, ενώ ταυτοχρόνως έπρόφερε:

—Το πρεσβυτέριον δεν έχασε τίποτα από τη γοητεία του, ούτε και ο κήπος από την αύγλη του...

Μόλις βγήκανε αυτές οι λέξεις από το στόμα του Ρουлтаμπιλ είδα τον Νταρζάν να κλονίζεται. Παρ' όλο που ήταν ώχρος κιτρίνισε ακόμα περισσότερο. Τα μάτια του καρφύθηκαν επάνω στον νέο με τρόπο και κατέβηκε άμέσως από τ' άμάξι.

—Πάμε! πάμε! είπε τραυλίζοντας.

Κι' έπειτα κάπως θυμωμένος.

Πάμε! Κύριε, πάμε.

Και ξαναγύρισε προς τον πύργο δίχως να προφέρη λέξι, ενώ ο Ρουлтаμπιλ τον ακολουθούσε τραβώντας το άλογο πίσω του. Απηύθυνα μερικά λόγια στον Νταρζάν... εκείνος όμως δεν μου απήντησε, έρώτησα με τη ματιά μου το Ρουлтаμπιλ, κι' εκείνος έκανε πως δεν με είδε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Φθάσαμε στον πύργο. Ήταν ένα αρχαϊκό οικοδόμημα. Έξω από την πόρτα φυλάγανε δυο άστυφύλακες. Μπήκαμε στο χώλλ. Ο Ρουлтаμπιλ ο οποίος άφησε το άλογο στη φροντίδα ενός υπηρέτη δεν άφησε από τα μάτια του τον Νταρζάν. Εκύτταξα τι παρατηρούσε και είδα πως έβλεπε τα γαντοφορεμένα χέρια του καθηγητού. Όταν έμπήκαμε σ' ένα σαλονάκι ο Νταρζάν έστράφη προς τον Ρουлтаμπιλ και του είπε απότομα:

—Μιλήστε, τί με θέλετε;

Ο ρεπόρτερ του απήντησε με το ίδιο ύφος.

—Να σας σφίξω το χέρι.

Ο Νταρζάν ωπισθοχώρησε:

—Τι σημαίνει αυτό;

Ασφαλώς θα είχε καταλάβει αυτό που κατάλαβα κι' εγώ πρό όλίγου. Μήπως ο φίλος μου τον ύπωψιάστηκε για το φρικτό εκείνο έγκλημα; Μήπως τα χέρια εκείνα ήσαν αυτά που αφήσανε τα άποτυπώματά τους στο «Κίτρινο δωμάτιο»;

Απλώσε το δεξί του χέρι και με έδειξε!

—Είσθε φίλος του κυρίου Σίνκλερ, ο οποίος μ'έχει εξυπηρετήσει μέχρι ύποχρεώσεως, κύριε, και δεν βλέπω τον λόγο γιατί να σας άρνηθώ το χέρι μου.

Ο Ρουлтаμπιλ δεν έπιασε το χέρι του. Του είπε, ψευδόμενος με μια άήκουστη τόλμη.

Κύριε, έζησα αρκετά χρόνια στη Ρωσσία κι'έχω συνηθίσει να χαιρετώ μ'α και να σφίγγω τα χέρια που δεν φορούνε γάντια.

Νόμισα τη στιγμή εκείνη πως θα έδλεπα τον καθηγητή να σηκώνη το χέρι του για να θαρέση τον ρεπόρτερ. Αλλά δεν έγινε αυτό. Με όλη την ήρεμία του τράβηξε τα γάντια από τα χέρια του. Ήταν καθαρά δίχως κανένα σημάδι.

—Είσθε ικανοποιημένος; έρώτησε.

—Όχι, απήντησε ο Ρουлтаμπιλ. Αγαπητέ μου φίλε, είπε τότε γυρίζοντας προς έμένα, θα σε παρακαλούσα να μās άφηνες δύο λεπτά μόνους.

Χαιρέτησα και βγήκα έξω κατάπληκτος από ό,τι είδα και άκουσα και δεν καταλάβαινα πως ο Νταρζάν μέχρι στιγμής δεν είχε πετάξει το Ρουлтаμπιλ έξω με τις κλωτσιές.

Εκείνο όμως που δεν καταλάβαινα περισσότερο ήταν ή θαυματουργή φράσις που είπε ο Ρουлтаμπιλ στον Νταρζάν και τον έκανε να γυρίση πίσω.

«Το πρεσβυτέριον δεν έχασε καθόλου τη γοητεία σου και ο κήπος την αύγλη του!».

Βιαζόμουνα τόσο πολύ να βρεθώ μόνος με το Ρουлтаμπιλ και να τον ρωτήσω.

Έπειτα από λίγο είδα το Ρουлтаμπιλ να βγαίνει έξω από τον πύργο μαζί με τον Νταρζάν. Περίεργο πράγμα. Με την πρώτη ματιά που έβριξα μου φάνηκε ότι έδλεπα δύο πολύ αγαπητούς φίλους.

Θα πάμε στο «Κίτρινο Δωμάτιο» μου είπε ο Ρουлтаμπιλ, θάρθης μαζί μας. Άκουσε, φίλε μου, το ξαίρεις ότι θα μείνουμε εδώ όλη την ήμέρα; Θα φάμε εδώ στο χωριό.

—Όχι, αγαπητοί μου θα φάτε μαζί μου εδώ στον πύργο.

—Όχι, ευχαριστώ, είπε ο Ρουлтаμπιλ, θα πάμε να φάμε κάτω στο χάνι του Ντοντζόν.

—Δεν θα περάσετε καλά. Δεν θα βρήτε τίποτα...

—Νομίζετε; Εγώ πιστεύω πως κάτι θα βρω απήντησε ο Ρουлтаμπιλ.

Μετά το φαί, θαχώμε και πάλι δουλειά, θα γράψω το άρθρο μου για την έφημερίδα το όποτον θα σε παρακαλέσω να τας στον άρχισυντάκτη μου.

—Και σύ; Δεν θάρθης μαζί μου;

—Όχι θα κοιμηθώ εδώ.

Ξανακύταξα το φίλο μου, μιλούσε σοβαρά, ο δε Νταρζάν δεν είχε καθόλου έκπλαγη.

Τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἀκούσαμε κάτι κλάματα.

—Εἶναι τὸ ζεῦγος οἱ θυρωροί, εἶπε ὁ Νταρζάκ.

—Γιατί τοὺς συλλάβανε, ρώτησε ὁ Ρουлтаμπίλ.

—Φταίω ἐγὼ σ' αὐτὸ εἶπε ὁ Νταρζάκ. Δὲν ξαίρω πῶς, χθὲς ἔδειξα κάποια ἐκπληξι, γιὰ τὴ στάσι τῶν θυρωρῶν. "Όταν τρέξα-νε ὅπως εἶπανε γιατί ἀκούσαμε τοὺς πυροβολισμούς, μολονότι ἦταν δωδεκάμιση, παρουσιάσθησαν ἐντελῶς ντυμένοι καὶ παπουτσωμέ-νοι. "Ό θυρωρὸς μάλιστα μὲ παπούτσια πού τὰ κορδόνια του ἦταν δεμένα. Λοιπὸν σήμερα κάναμε μιὰ δοκιμή. Ἐπῆγαμε στὸ θυρω-ρεῖο καὶ κάποιος μέσα ἀπὸ τὸ «Κίτρινο Δωματίο» τράβηξε δυὸ πιστολιές. Ἐ, λοιπὸν, δὲν ἀκούσαμε τίποτα... Βέβαια οὔτε γὼ παραδέχομαι ὅτι εἶναι ἐνοχοὶ ἀφοῦ βρισκόντουσαν ἔξω ἀπὸ τὸ περί-πτερο, πάντως δὲν εἶναι ἀπίθανη καὶ ἡ ἐνοχὴ τους. Γι' αὐτὸ ὁ κύριος Μαρκέ διέταξε νὰ τοὺς συλλάβουν...

—Νὰ εἰστε βέβαιος πῶς ἂν ἦταν συνένοχοι θὰ ἐρχόντουσαν δλόγυμνοι, ἢ δὲν θ' ἀρχόντουσαν καθόλου. Γιὰ μένα αὐτοὶ οἱ ἀν-θρωποὶ δὲν εἶναι συνένοχοι...

—Τότε τί θέλανε τέτοια ὦρα ἔξω; Γιατί δὲν τὸ λένε;

—Θάχουν ἀσφαλῶς κάποιο συμφέρον πού σιωποῦν. Πρέπει νὰ μάθωμε τὸ λόγο ἀκόμα κι' ἂν δὲν εἶναι συνένοχοι... Καὶ τὸ παρα-μικρότερο πρᾶγμα ἔχει κάποια σημασία σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Περάσαμε ἕνα παληὸ γεφυράκι καὶ μπήκαμε στὸ δασάκι πού ὠδηγοῦσε γιὰ τὸ περίπτερο.

Παραθέτω στὴ σελίδα 33 ἕνα σχέδιο τοῦ περιπτέρου ἀκριβῶς ὅπως τὸ σχεδίασε ὁ ἴδιος ὁ Ρουлтаμπίλ.

Πρὶν ν' ἀνεβούμε τὰ τρία σκαλοπάτια, ὁ Ρουлтаμπίλ σταμά-τησε ἀπότομα τὸ Νταρζάκ καὶ τὸν ρώτησε:

—Ἐ, λοιπὸν, καὶ τὰ αἷτια;

Ἐκεῖνος ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Καὶ δὲν ὑποπτεύεσθε κανένα.

—"Όχι, ἀπῆντησε ὁ Νταρζάκ κυττάζοντας τὸν Ρουлтаμπίλ.

Τότε ὁ Ρουлтаμπίλ μοῦ εἶπε:

—Πρέπει νὰ ξαίρης, φίλε μου, ὅτι οἱ δικαστικὲς ἀρχὲς εἶναι περισσότερο προχωρημένες ἀπὸ ὅ,τι θέλησε νὰ μᾶς φανερῶσθαι ὁ κύριος Μαρκέ. Κι' εἶται ἡ ἀνᾶκρισις δὲν ξαίρει μονάχα ὅτι τὸ πιστόλι τὸ μεταχειρίστηκε ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον καὶ ὅχι ὁ δο-λοφόνος, ἀλλὰ καὶ τί ὅπλο χρησιμοποίησε ὁ δολοφόνος νὰ σκο-τώσῃ τὴν δεσποινίδα. "Όπως μοῦ εἶπε ὁ κύριος Νταρζάκ, βρήκανε κοντὰ στὸ κρεβάτι ἕνα «προδατοκόκκαλο».

—Πῶς;

—Ναί, μιὰ κοκκάλα ἀπὸ πρόβατο, εἶπε ὁ Νταρζάκ, ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ μὴ γίνεταί λόγος. Λοιπὸν, δὲν ξαίρετε τί δυνατό ὅπλο εἶναι αὐτὸ σὲ χέρια ἀνθρώπου πού ξαίρει νὰ τὸ μεταχειρίζεται. Καὶ τὰ χέρια πού τὸ μεταχειρίστηκαν φαίνεται νὰ εἶναι χέρια ἀνθρώπου πού ἔχουν ξανακάνει καὶ ἄλλα ἐγκλήματα. Διότι τὸ

χρμεῖο πού ἀνέλυσε τὸ αἷμα, κοντὰ στὸ φρέσκο τῆς δεσποινίδος. Στάγκερσον βρήκε καὶ παληὸ ἀποξηραμένο κάποιου ἄλλου θύμα-τος. Φαίνεται πῶς ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον ἀμύνθηκε καλὰ. Δὲν τὸν βρήκε μὲ τὴν πρώτη σφαῖρα, ἢ δὲ δεύτερη πού τὸν βρήκε στὸ χέρι του ἀνέκοψε κάπως τὴ δύναμι τοῦ χτυπήματος, ἀλλοιῶς... θὰ τὴν βρῖσκαμε ἐντελῶς νεκρή.

Εἶχαμε φτάσει στὸ περίπτερο. "Ομολογῶ τὴν ἀνυπομονησία μου νὰ φτάσουμε μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ἐγκλήματος. Ἐνας ἀν-θρωπος βρισκόταν στὸ κατώφλι. Ἀπὸ τὴν περιγραφὴ κατάλαβα πῶς ἦταν ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος. Καμμιά ἐξηγταριὰ χρονῶ, μὲ μα-κρυὰ λευκὴ γενειάδα, ἄσπρα μαλλιά. Φοροῦσε ἕνα σκοῦφο καὶ κοστοῦμι καφεῖ βελουδένιο. Πρόσωπο σκυθρωπὸ πού χαμογέλασε σὰν εἶδε τὸν κύριο Νταρζάκ.

—Φίλοι μου, εἶπε ὁ Νταρζάκ. Δὲν εἶναι κανεὶς στὸ περί-πτερο, μπάρμπα Ἰάκωβε;

—Ἐγὼ διαταγὴ νὰ μὴν ἀφήσω κανένα νὰ μπῇ, εἶπε ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος, πάντως ὅχι γιὰ σᾶς. Κι' ἀφοῦ καὶ οἱ κύριοι εἶναι φίλοι σας... τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτοὺς Ἄλλὰ γιατί;... Τί θέλουν ἀκόμα; Δὲν εἶδαν ὅσα εἶδανε, δὲ γράψανε ὅσα γράψανε;

—Συγγνώμη, μπάρμπα Ἰάκωβε, μιὰ μικρὴ ἐρώτησι πρὶν ἀπὸ ὅλα, εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ.

—Λέγε, νέε μου, κι' ἂν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω..

—Ἡ κυρία σου, μήπως εἶχε δέσει τὸ βράδυ τοῦ ἐγκλήματος, κοτσίδες τὰ μαλλιά της; Ξαίρεις, ἔτσι πλεξοῦδες γύρω ἀπὸ τὸ μέτωπο...

—Ναί, ξαίρω, ἀλλὰ ἡ κυρία μου ποτὲ τῆς δὲν τᾶκανε τὰ μαλλιά της πλεξοῦδες οὔτε τὸ βράδυ αὐτὸ οὔτε ἄλλοτε. Δὲν ἐκρυβε ποτὲ τὸ ὦρατο μέτωπό της.

Ἐκεῖνος ἀπῆλθε καὶ μουρμούρισε κι' ἀρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὴν πόρτα. Εἶδε τὴν αὐτόματη κλειδαριά. Πιστοποίησε ὅτι ἡ πόρτα αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ μένῃ ἀνοιχτὴ καὶ ὅτι γιὰ νὰνοῖξῃ χρεια-ζόταν κλειδί, κι' ἔπειτα μπήκαμε στὸν προθάλαμο, ἕνα μικρὸ χῶλλ ἀρκετὰ φωτισμένο στρωμένο μὲ πλάκες τετράγωνες κόκ-κινες.

—Ἀ, νὰ τὸ παράθυρο ἀπὸ τὸ ὁποῖο τόσκανε ὁ δολοφόνος.

—Ἐτσι λένε, ἄς τους νὰ τὸ λένε, εἶπε ὁ μπάρμπα Ἰάκω-βος. Καὶ τί, στραβοὶ εἴμαστε μεῖς; Ἐγὼ, ὁ κύριος Στάγκερσον, οἱ θυρωροί, τέσσερις ἄνθρωποι πού βρισκόμαστε ἐδῶ;

Ἐκεῖνος ἀπῆλθε καὶ ἐξήταξε τὰ τζάνια.

—Ἦταν κλειστὰ τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος;

—Μὲ σιδερένιο λουκέτο ἀπὸ μέσα, εἶπε ὁ μπάρμπα Ἰάκω-βος κι' ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ δολοφόνος μονάχα ἂν ἦταν ἀέρας θὰ μποροῦσε νὰ περάσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τίς γρίλλες.

—Ἰπάρχουν σίγματα αἵματος;

—Ναί, ἐκεῖ πάνω στὴ πόρτα ἀπέξω... Ναί, ἀλλὰ αἷμα ἀπὸ τί;

πέραστα.

Στο δεύτερο παράθυρο βρήκε τὸν μπάρμπα Ἰάκωβο πού κύτταζε σὰν χαζός.

— Ἐ, λοιπόν, μπάρμπα Ἰάκωβε τί κυττάζετε ἐκεῖ;

— Κυτάζω ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν ἀστυνομικό πού κάνει διαρκῶς τὸ γύρο τῆς δεξαμενῆς. Τί θὰ κάνει κι' αὐτός;

— Ἀ, δὲν τὸν ξαίρετε τὸν Φρειδερίκο Λαροάν, μπάρμπα Ἰάκωβε εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ κουνώντας τὸ κεφάλι του. Ἄν πρόκεινται κάποιος νὰ βρῇ τὸ δολοφόνο ἀσφαλῶς θὰ εἶναι αὐτός.

— Πρὶν νὰ τὸν βρῇ, πρέπει πρῶτα νὰ ξαίρη πῶς ἐχάθηκε, εἶπε ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος.

Τέλος ἐφθάσαμε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ «Κίτρινου Δωματίου».

ΟΠΟΥ Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΧΩΝΕΤΑΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤ

Ὁ Ρουлтаμπίλ μόλις ἐσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ «Κίτρινου Δωματίου» σταμάτησε στὸ κατώφλι καὶ εἶπε μὲ συγκίνησι μιὰ φράσι τῆς ὁποίας τὸ νόημα κατὰλαβα πολὺ ἀργότερα. «ὦ, τὸ ἄρωμα τῆς κυρίας με τὰ μαῦρα!».

Τὸ δωμάτιο ἦταν σκοτεινὸ. Ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος ἠθέλησε ν' ἀνοίξη τὰ παράθυρα, ὁ Ρουлтаμπίλ ὅμως τὸν ἐσταμάτησε.

— Ξαίρετε ἂν τὸ δράμα γίνηκε μέσα σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι;

— Δὲν φαντάζομαι. Ἡ δεσποινὶς εἶχε ἓνα καντηλάκι πάνω στὸ τραπέζι. Τῆς τὸ ἀναδα μάλιστα ἐγὼ κάθε βράδυ πρὶν πάη γιὰ ὑπνο

— Καὶ ποῦ ἦταν αὐτὸ τὸ καντηλάκι; Μα ρυὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι;

— Μακριὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

— Μπορεῖς τώρα ν' ἀνάψης τὸ καντηλάκι;

— Ἐχει σπᾶσει καὶ τὸ λάδι ἔχει χυθῇ στὸ πάτωμα. Τὸ τραπέζι εἶναι ἀναποδογυρισμένο. Τὰ ἄλλα εἶναι στὴ θέσι τους. Ἀμα ἀνοίξω θὰ τὰ δῆτε.

Περιμένετε.

Ὁ Ρουлтаμπίλ ἐκλείσε τὰ δύο παράθυρα τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τὴν πόρτα τοῦ προθαλάμου. Κ' ἔτσι ὅταν βρεθῆκαμε μέσα σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι, ἀναψὲ ἓνα κέρινο σπέρτο, τὸ ἔδωσε στὸν μπάρμπα Ἰάκωβο καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάη νὰ σταθῇ ἀκριβῶς ἐκεῖ πού βρισκόταν κάθε βράδυ τὸ καντηλάκι.

Ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος ἐμπῆκε μέσα καὶ στάθηκε στὴ θέσι πού τοῦ εἶπαν. Τότε διακρίναμε, κάπως ἀμυδρὰ, πράγματα ἀναποδογυρισμένα στὸ πάτωμα, ἓνα κρεβάτι στὴ γωνιά, καὶ μπροστὰ μας ἀριστερὰ τὴν ἀντανάκλασι ἐνὸς καθρέφτη πού ἦταν κρεμασμένος στὸν τοῖχο κοντὰ στὸ κρεβάτι.

— Ἀρκεῖ, ἐφώνησε ὁ Ρουлтаμπίλ. Τώρα μπορεῖς ν' ἀνοίξης τὰ παράθυρα.

Ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος ἀνοίξε τὰ παραθυρόφυλλα. Τὸ φῶς ἐμπῆκε καὶ ἐφώτισε τὴν ἀκαταστασία τοῦ δωματίου.

Τὸ παρκέτο ἦταν σκεπασμένο μὲ μιὰ ψάθα κιτρινὴ μονοκόμματη πού σκέπαζε ὅλο τὸ δωμάτιο προχωρώντας κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ κάτω ἀπὸ τὰ διάφορα τραπεζάκια. Μονάχα τὸ λαδομένο βρισκόταν στὴ θέσι του. Τὸ στρογγυλὸ τραπέζι τῆς μέσης, τὸ κομοδίνο καὶ οἱ δύο καρέκλες εἶχαν ἀναποδογυρίσει. Πάνω στὴν ψάθα ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη κηλὶδα αἵματος, ἡ ὁποία προήρχετο, ὅπως μᾶς εἶπε ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος, ἀπὸ τὸ τραῦμα τῆς κυρίας του. Διάφορες σταγόνες αἵμα βρισκόντουσαν σκόρπιες σχεδὸν παντοῦ καὶ ἀκολουθοῦσαν τὰ εὐδιάκριτα πατήματα τοῦ δολοφόνου. Ἦταν φανερό ὅτι προήρχοντο ἀπὸ τὸ τραῦμα τοῦ χεριοῦ τοῦ ἀνθρώπου πού ἄφησε τὸ ἀποτύπωμα τοῦ χεριοῦ του πάνω στὸν τοῖχο. Ὑπῆρχαν καὶ ἄλλα ἀποτυπώματα στὸν τοῖχο, ἀλλὰ λιγώτερο εὐδιάκριτα. Πάντως τὸ ἀποτύπωμα ἔδειχνε ἓνα χοντρὸ μεγάλο χέρι.

— Κυττάχτε, εἶπα, ἂν ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη τοῦ χεριοῦ αὐτὰ φθάνουν ἀπὸ τὸν τοῖχο μέχρι τὴν πόρτα, τὸ χέρι ἔφαχνε φαίνεται νὰ βρῇ τὴν πόρτα, τὴν κλειδαριά.

— Ναὶ ἀλλὰ δὲν ἀκούμπησαν τὴν κλειδαριά, οὔτε τὸ σύρτη.

— Καὶ τί σημαίνει αὐτό; Μπορεῖ νὰ ἀνοίξε τὴν κλειδαριά καὶ νὰ τράβηξε τὸ σύρτη μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι, ἀφοῦ τὸ δεξιὸ ἦταν τραυματισμένο καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸ μεταχειρισθῇ.

— Δὲν ἀνοίξε τίποτα! φώναξε ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος. Δὲν εἴμαστε βέβαια τρελλοί. Εἴμαστε τέσσερις πού σπᾶσαμε τὴν πόρτα γιὰ νὰ μποῦμε.

Ὁ Ρουлтаμπίλ ἐσκυψε καὶ κύτταξε τὴν κλειδαριά. Φαινόταν καθαρά ὅτι ἡ πόρτα δὲν εἶχε ἀνοίξει· ἀλλὰ ἔσπασε ἀπ' ἐξῶ. Οἱ δίδες τῆς κλειδαριᾶς καὶ τοῦ σύρτη ἔχουν ἀνατιναχθῇ ἀπὸ τὸ σπρώξιμο. Ἀφοῦ ἐξήτασε καλὰ τὴν πόρτα, φιδύρισε: «ὦραται!...

Τότε τὸν εἶδαμε νὰ βγάξῃ τὰ παπούτσι καὶ μὲ τίς κάλτσες προχώρησε μέσα στὸ δωμάτιο. Ἐσκυψε πάνω στὰ ἀναποδογυρισμένα ἐπιπλα καὶ τὰ ἐξήταξε μὲ προσοχή. Τὸν κυττάσαμε σιωπηλοί. Ἐαφνικὰ ἀνασηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Ἐχεις δίκιο μπάρμπα Ἰάκωβε, ἡ κυρία σου δὲν εἶχε πλεξοῦδες τὰ μαλλιά της.

Κι' ἔπειτα γλύστρησε σὰν φίδι κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἀκούστηκε τότε ἡ φωνή του ἀπὸ κάτω

— Καὶ τί ὦρα μπήκανε στὸ ἐργαστήριον ὁ κύριος Στάγκερσον μὲ τὴν κόρη του;

— Στὶς ἑξῆς.

Ἐπειτα τὸν ἀκούσαμε νὰ λέγῃ.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ δολοφόνος κρύφτηκε ἐδῶ ἀπὸ κάτω, ἐξ ἄλλου δὲν εἶχε κι' ἄλλο πού νὰ κρυφθῇ. Ὅταν ἐμπήκατε κυττάξατε ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι;

—'Αμέσως. 'Αναποδογυρίσαμε μάλιστα όλο τὸ κρεβάτι, ψάξαμε καλά.

—Κι'ἀνάμεσα στὸ στρώμα;

—Δὲν ὑπῆρχε παρὰ μονάχα ἓνα στρώμα πάνω στὸ ὁποῖο τοποθετήσαμε τὴ δεσποινίδα Μαθίλδη. Ὁ κύριος Σταγκερσον μὲ τὸ θυρωρὸ μεταφέρανε τὴν δεσποινίδα μὲ τὸ στρώμα μαζὶ στὸ ἐργαστήριό. Κάτω ἀπὸ τὸ στρώμα δὲν ὑπῆρχε παρὰ τὸ σύρμα τῆς σούστας τοῦ κρεβατιοῦ. Κάτω ἀπὸ τὸ συρμάτινο αὐτὸ δίχτυ δὲν μπορούσε νὰ κρυφθῇ τίποτα. Ἐπὶ τέλους, κύριοι, σκεφθῆτε ὅτι τίποτα δὲν μπορούσε νὰ μᾶς διαφύγῃ, γιατί τὸ δωμάτιο ἦταν τόσο μικρὸ καὶ γυμνὸ ἀπὸ ἐπίπλωσι.

Διεκινδύνευσα μιὰ ἐρώτησι:

—Μήπως ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸ στρώμα;

»Όλα εἶναι δυνατό! Μὴ ξεχνᾶμε πὼς ἦταν σαστισμένοι. Ἐπειτα ἂν ὁ θυρωρὸς εἶναι κι'αὐτὸς συνένοχος. Κι'ἂν μεταφέροντας τὸ στρώμα ἀπὸ τὸ δωμάτιο στὸ ἐργαστήριό σταματήσανε μιὰ στιγμὴ μπροστὰ στὸ παράθυρο...

—Κι' ἔπειτα, κ' ἔπειτα; φώναξε ὁ Ρουлтаμπίλ γελώντας κἀνω ἀπ' τὸ κρεβάτι.

Στενοχωρήθηκα μὲ τὸ γέλιο τοῦ Ρουлтаμπίλ.

Ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος εἶπε.

—Αὐτὸ τὸ σκέφθηκε καὶ ὁ κύριος Ἀνακριτὴς καὶ ἐξήτασε μάλιστα τὸ στρώμα μὴν εἶχε καμμιά κρυψώνα.

—Ἀκουσε, μπάρμπα Ἰάκωβε κουνήσατε καθόλου ἐδῶ τὴν ψάθα;

—Ναί, κυττάξαμε μήπως ὑπῆρχε καμμιά τρύπα ἀπὸ κάτω.

—Δὲν ὑπάρχει, εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ. Ὑπάρχει ὑπόγειο ἀπὸ κάτω;

—Όχι, ἀπήντησε ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος.

Τότε ὁ ρεπόρτερ ἐβγήκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, τὰ μάτια του γυαλιζανε, τὰ ρουθούνια του ἀνοιγοκλείνανε. Μὲ τὰ τέσσαρα ἄρχισε νὰ γυρίξῃ ἀπὸ γωνιὰ σὲ γωνιὰ. Ἡ μύτη, τὰ χέρια τοῦ Ρουлтаμπίλ ἀνασηκωνόντουσαν πρὸς τὸν τοῖχο. Ὅταν τέλειωσε μὲ τοὺς τοίχους κι' ἐχάιδεψε ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τὴν ταπετσαρισμένη μὲ κίτρινο χαρτί φθάνοντας σχεδὸν μέχρι τὸ ταβάνι, ἀνεβασμένος σὲ μιὰ καρέκλα, ἐπλησίασε καὶ τὸ παράθυρο ἐξήτασε τὰ παραθυρόφυλλα, τέλος ἐβγαλε ἓνα «οὐφ» ἱκανοποιημένο, καὶ ἐδῆλωσε ὅτι τώρα ἦταν ἱκανοποιημένος.

—Ἐ, λοιπὸν πιστεύετε τώρα ὅτι ἡ μικρούλα μας ἦταν ἐδῶ καλὰ κλεισμένη ἀπὸ παντοῦ;

—Ναί, εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ τὸ «Κίτρινο Δωμάτιο» ἦταν κλειστὸ σὰν χρηματοκιβώτιο.

—Πράγματι, εἶπα, γι' αὐτὸ καὶ τὸ μυστήριό του αὐξάνει περισσότερο.

Ὁ Ρουлтаμπίλ σκούπιζε τὸ μέτωπό του. Εἶχε ἰδρώσει. Ἐπει-

τα ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ κόλλα χαρτί κ' ἓνα φαλίδι κι' ἄρχισε νὰ κόβῃ ἓνα σχέδιο ἐπάνω στὴν πατημασιά τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἄφησε τὰ ἴχνη του. Ἐπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸ μπάρμπα Ἰάκωβο ρώτησε ἂν ὁ Φρειδερίκος Λαρσὰν εἶχε μπῆ ἤδη στὸ δωμάτιο.

—Όχι, ἀπήντησε ὁ Ροδέρτος Νταρζὰν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Ρουлтаμπίλ τὸ χαρτάκι δὲν ἐβγαλε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Εἶπε μονάχα ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ δῇ τὸ «Κίτρινο Δωμάτιο», ὅτι ὁ δολοφόνος ἐβγήκε μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο πολὺ φυσικὰ καὶ ὅτι θὰ μᾶς τὰ ἐξηγοῦσε ὅλα τὸ βράδυ.

Ἀκούγοντας τὸ Νταρζὰν νὰ μιᾶ ἔτσι ὁ Ρουлтаμπίλ ἐχλώμιασε.

—Ὁ Φρειδερίκος Λαρσὰν κατέχει ἴσως τὸ μυστικὸ τὸ ὁποῖον ἐγὼ διαισθάνομαι; ψιθύρισε. Ὁ Φρέντ Λαρσὰν εἶναι πολὺ δυνατός... πολὺ δυνατός καὶ τὸν θαυμάζω... Ἀλλὰ σήμερα πρόκειται γιὰ μιὰ ὑπόθεσι ἀνώτερη ἀπὸ ἀστυνομική... Περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι μᾶς ἔδειξε ἡ πείρα. Πρέπει νὰ βασισθῇ κανεὶς στὴ λογική. Μιὰ λογική σὰν κι' αὐτὴ ποὺ μᾶς ἐδίδαξε ὁ Θεός: Ὅτι $2 \times 2 = 4$! Πρέπει νὰ πιάσουμε τὴ λογική ἀπὸ τὴν καλή της.

Καὶ ὁ Ρουлтаμπίλ πετάχθηκε ἔξω ἀνήτυχος ποὺ ὁ Φρέντ Λαρσὰν θὰ μπορούσε ἴσως νὰ ἐπεξηγήσῃ τὸ μυστικὸ τοῦ «Κίτρινου Δωματίου» πρὶν ἀπ' αὐτόν!

Τὸν ἐπρόφτασα στὸ κατώφλι τοῦ περιπτέρου.

—Ἐλα, λοιπὸν, μὴ νευριάζεις, μήπως δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος;

—Ναί, μοῦ εἶπε, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος. Ἀνεκάλυψα πολλὰ πράγματα.

—Πράγματα. ποὺ ἐβγαλες ἀπὸ τὴ σκέψι ἢ ἀπὸ ὕλικά τεκμήρια...

—Καὶ ἀπὸ τὴ σκέψι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τεκμήρια. Νά... κύτταξε ἐδῶ. Αὐτὸ παραδείγματός χάριν.

Καὶ γρήγορα, γρήγορα ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του ἓνα χαρτί καὶ μέσα σ' αὐτὸ διπλωμένη μιὰ τρίχα ξανθῆς γυναικός, τὴν ὁποία θὰ εἶχε ἀσφαλῶς φარέψει κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Ο ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ ΕΞΕΤΑΖΕΙ ΤΗ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΣΤΑΓΚΕΡΣΟΝ

Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά ὁ Ρουлтаμπίλ ἐξήτασε τὰ ἴχνη τῶν βημάτων ποὺ βρισκόντουσαν στὸ πάγκο ποὺ ἄρχιζαν ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ προθαλάμου. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἤρθε ἓνας ὑπηρετὴς τοῦ πύργου τρέχοντας καὶ εἶπε στὸν Νταρζὰν ποὺ ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ περίπτερο.

—Ξαίρετε κύριε Νταρζὰν ὁ κύριος Μαρκε ἀνακρίνει τὴ δεσποινίδα.

«Ο Ροβέρτος Νταρζάκ μᾶς ζήτησε συγγνώμη κι' ἄρχισε νὰ τρέχει πρὸς τὸν πύργο. Ὁ ὑπηρέτης ἔτρεχε κι' αὐτὸς ξοπίσω του.

— «Ὁ πύργος δὲν εἶναι ἐνδιαφέρον, εἶπα

— Πρέπει νὰ μάθουμε, εἶπε ὁ Ρουλταμπίλ. Πάμε στὸν πύργο.

Μὲ τράβηξε ἀπὸ τὸ μανίκι. Ἀλλὰ μπροστὰ στὸν πύργο ἕνας ἀστυφύλακας μᾶς ἐμπόδισε τὴν εἴσοδο. Ἀναγκαστήκαμε νὰ περιμένουμε.

Στ' ἀναμεταξύ ἰδοὺ τί συνέβαινε στὸ δωμάτιο τοῦ θύματος. Ὁ γιατρός πού εἶδε μιὰ καλυτέρευσι γύριψε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας καὶ εἰδοποίησε ἀμέσως τὸν ἀνακριτὴ. Ὁ κ. Μαρκὲ ἀποφάσισε ἀμέσως ν' ἀρχίσῃ τὴν ἀνάκρισι. Στὴν ἀνάκρισι αὐτὴ παρευρέθησαν ὁ κύριος Μαρκέ, ὁ γραμματεὺς του, ὁ κύριος Στάγκερσον, ὁ γιατρός. Τὸ κείμενο τῆς ἀνακρίσεως τὸ προμηθεύθηκα ἀργότερα καὶ τὸ παραθέτω ἐδῶ ὅπως τὸ εἶχε γράψῃ ὁ γραμματεὺς.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.— Δίχως νὰ σᾶς κουράσω πολὺ, θὰ μπορούσατε δεσποίνις, νὰ μᾶς δώσετε μερικὲς λεπτομέρειες γιὰ τὴν τρομερὴ ἀπόπειρα τῆς ὁποίας πέσατε θύμα;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.— Αἰσθάνομαι καλύτερα τὸν ἑαυτὸ μου. Θὰ σᾶς πῶ ὅ,τι ξαίρω. Ὅταν μπήκα στὸ δωμάτιό μου δὲν εἶδα τίποτα τὸ ἀντικανονικόν

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.— Συγγνώμην δεσποίνις, ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε θὰ σᾶς κάνω ἐγὼ τίς ἐρωτήσεις. Ἔτσι δὲν θὰ κουρασθῇτε πολὺ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.— Ὅπως θέλετε.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.— Θὰ ἤθελα ἐν πρώτοις νὰ μάθω λεπτομερῶς πὼς ἀπασχολήσατε ὅλη τὴν ἡμέρα σας.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.— Ἐσηκώθηκα ἀργά, κατὰ τίς δέκα, γιὰ τὴν προηγούμενη ἐπιστρέψαμε πολὺ ἀργὰ στὸν πύργο. Εἶχαμε πάει στὸ δεῖπνο πού προσέφερε ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας πρὸς τιμὴν τῶν ἐπιστημόνων τῆς Φιλαδελφείας. Ὅταν ἐδῆξα στίς δεκάμισι ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου ὁ πατέρας μου βρισκότανε ἤδη στὸ ἐργαστήριό καὶ δούλευε. Δουλέψαμε μαζί μέχρι τὸ μεσημέρι. Κάναμε ἕνα μικρὸ περίπατο, περίπου μισὴ ὥρα στὸ πάρκο.

Γευματίσαμε στὸν πύργο. Ἀλλή μισὴ ὥρα περίπατο μέχρι τῆς μιάμισης ὅπως κάθε μέρα. Ἐπειτα γυρίσαμε μὲ τὸν πατέρα μου στὸ ἐργαστήριό. Ἐκεῖ εὗρηκα τὴν ὑπηρέτρια πού ἐρχεται κάθε μέρα ἀπὸ τὸν πύργο καὶ μοῦ φτιάχνει τὸ δωμάτιο. Μπήκα μιὰ στιγμή στὸ «Κίτρινο Δωμάτιο» κι' ἐδῶσα κατὰ ἐντολὲς στὴν ὑπηρέτρια, καὶ ξαναβγήκα στὸ ἐργαστήριό καὶ ἄρχισα τὴ δουλειά. Στίς πέντε ἀφήσαμε τὸ ἐργαστήριό καὶ ξαναπήγαμε περίπατο καὶ γιὰ νὰ πάρουμε τὸ τσάι.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.— Πρὶν νὰ βγῇτε περίπατο ἐμπήκατε στὸ δωμάτιό σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.— Ἐγὼ ὄχι. Ἔστειλα ὁμῶς τὸν πατέρα μου νὰ μοῦ φέρῃ τὸ καπέλλο μου ἀπὸ μέσα.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.— Μήπως εἶδε τίποτα τὸ ὑποπτό;

Κος ΣΤΑΓΚΕΡΣΟΝ.— Ὁχι, κύριε, δὲν εἶδα τίποτα.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.— Ἐξ ἄλλου, εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι ὁ δολοφόνος δὲν ἦταν ἀκόμα κρυμμένος κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ὅταν ἐφύγατε ἐκλείσατε τὴν πόρτα σας μὲ τὸ κλειδί;

Δις ΣΤΑΓΚΕΡΣΟΝ.— Ὁχι. Δὲν εἶχαμε λόγους νὰ τὸ κάνουμε.

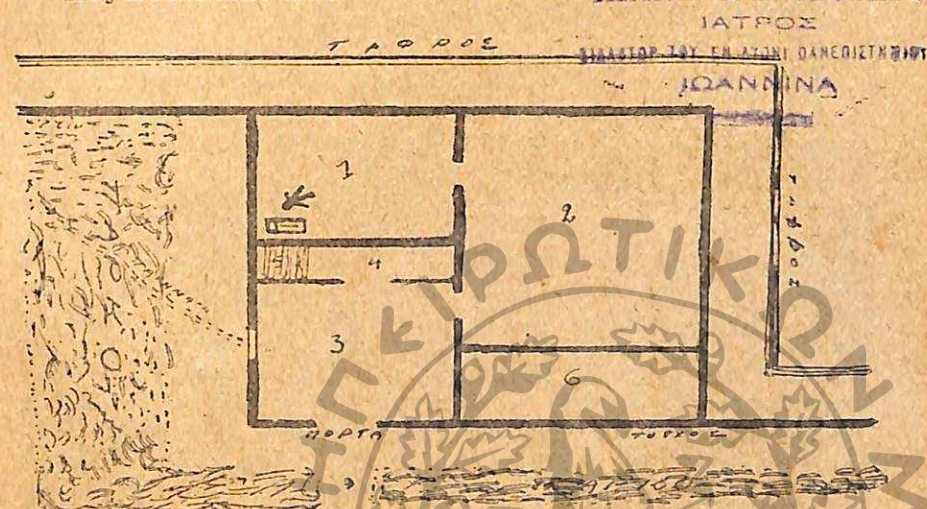
ΕΡΩΤΗΣΙΣ.— Πόση ὥρα ἐλείψατε σεῖς καὶ ὁ κύριος Στάγκερσον;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.— Περίπου μιὰ ὥρα.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.— Ἀσφαλῶς σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ δολοφόνος ἐμπήκε στὸ περίπτερο. Ἀλλὰ πῶς; Δὲν εἰσέρχεται. Βέβαια βρήκαμε στὸ πάρκο ἱχνη θημάτων «πού φεύγουν» ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ προθαλάμου. Ἀλλὰ δὲν βρήκαμε θήματα «πού ἐρχονται». Μήπως παρατηρήσατε τὴν ὥρα πού φεύγατε μὲ τὸν πατέρα σας ἂν τὸ παράθυρο τοῦ προθαλάμου ἦταν ἀνοιχτό;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.— Δὲν θυμάμαι.

Κος ΣΤΑΓΚΕΡΣΟΝ.— Ἦταν κλειστό. **ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ**

1. Τὸ «Κίτρινο Δωμάτιο», τὸ ὁποῖον συγκοινωνεῖ μονάχα μὲ μιὰ πόρτα ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό.

2. Τὸ ἐργαστήριον, τὸ ὁποῖον συγκοινωνεῖ μὲ τὸ «Κίτρινο Δωμάτιο» καὶ μὲ τὸν προθάλαμο.

3. Προθάλαμος, ὁ ὁποῖος καὶ μόνος ἔχει ἀνοιχτὸ παράθυρο πρὸς τὸ πάρκο καὶ συγκοινωνεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου, μὲ τὴν κεντρικὴ εἴσοδο καὶ μὲ τὸν μικρὸν διάδρομο (4), ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ πρὸς τὴ σκάλα, πού ἀνεβαίνει πρὸς τὴ σοφίτα, ὅπου εἶναι τὸ δωμάτιο τοῦ μπάριμπά Ἰακώβου.

4. Ὁ μικρὸς διάδρομος.

5. Ἡ σκάλα πού ὁδηγεῖ πρὸς τὴ σοφίτα.

6. Δωμάτιον πειραμάτων, ὅπου εὐρίσκεται τὸ τζάκι καὶ οἱ μικροὶ φούρνοι πειραμάτων.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. — Καί όταν ἐπιστρέψατε.

ΔΙΣ ΣΤΑΓΚΕΡΣΟΝ. — Δὲν παρετήρησα.

ΚΟΣ ΣΤΑΓΚΕΡΣΟΝ. — Ἦταν καὶ πάλι κλειστό. Θυμᾶμαι πολὺ καλὰ γιατί μπαίνοντας στὸν προθάλαμο εἶπα δυνατὰ.

«Ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος, ἔπρεπε ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο κατὰ τὴν ἀπουσία μας».

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. — Περύεργο! Περύεργο! Θυμώσατε κύριε Στάγκερσον, ὅτι ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος κατὰ τὴν ἀπουσία σας καὶ πρὶν νὰ φύγῃ εἶχε ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο. Λοιπὸν ἐπιστρέψατε στίς ἑξῆς στὸ ἐργαστήριό καὶ ἀρχίσατε νὰ δουλεύετε;

ΔΙΣ ΣΤΑΓΚΕΡΣΟΝ. — Μάλιστα κύριε;

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. — Καὶ δὲν ἐγκαταλείψατε τὸ ἐργαστήριό καθόλου μέχρι τῆ στιγμῇ πού πήγατε στὸ δωμάτιό σας;

ΚΟΣ ΣΤΑΓΚΕΡΣΟΝ. — Οὔτε ἡ κόρη μου, οὔτε ἐγώ, κύριε. Εἴχαμε μὰ τόσο βιαστικὴ δουλειὰ πού δὲν θέλαμε νὰ χάσωμε οὔτε λεπτό.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. — Ἐδειπνήσατε στὸ ἐργαστήριό;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. — Μάλιστα γιὰ τὴν ἴδια αἰτία.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. — Συνηθίζατε νὰ τρώτε σιτὸ ἐργαστήριό.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. — Πολὺ σπάνια.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. — Ὁ δολοφόνος δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὅτι θὰ τρώγατε τὸ βράδυ ἐκεῖνο στὸ ἐργαστήριό;

ΚΟΣ ΣΤΑΓΚΕΡΣΟΝ. — Δὲν τὸ φαντάζομαι κύριε. Τὴν ὥρα πού ἐπιστρέψαμε ἐπῆρα αὐτὴ τὴν ἀπόφασι νὰ φάμε στὸ ἐργαστήριό τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ μάλιστα μὲ ἐπλησίασε ὁ δασοφύλακας ὁ ὁποῖος μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν συνοδεύσω νὰ μοῦ δείξῃ κάτι δέντρα τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ κόψῃ. Ἐπειδὴ διαζόμουνα τὸ ἀνέδραγμα γιὰ τὴν ἄλλῃ μέρα καὶ παρεκάλεσα τότε τὸν δασοφύλακα νὰ πάῃ στὸν πύργο καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ μαίτρ ντ' ὅτελ ὅτι θὰ δειπνήσουμε στὸ ἐργαστήριό. Ὁ δασοφύλακας μὲ ἄφησε κι' ἐφυγε γιὰ τὸν πύργο καὶ ἦρθα νὰ βρῶ τὴν κόρη μου στὴν ὁποῖα εἶχα δώσει τὸ κλειδί τοῦ περιπτέρου τὸ ὁποῖον εἶχε ἀφήσει μάλιστα στὴν πόρτα. Ἡ κόρη μου εἶχε ἤδη πάει στὴ δουλειὰ της.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. — Τί ὥρα ἐγκαταλείψατε δεσποινίς, τὸ ἐργαστήριό καὶ πήγατε στὸ δωμάτιό σας.

ΔΙΣ ΣΤΑΓΚΕΡΣΟΝ. — Μεσάνυχτα.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. — Ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος εἶχε μπῆ στ' ἀναμεταξύ μέσα στὸ «Κίτρινο Δωμάτιο»;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. — Μάλιστα γιὰ νὰ κλείσῃ τὰ παραθυρόφυλλα καὶ ν' ἀνάψῃ τὸ καντυλάκι ὅπως κάθε βράδυ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. — Δὲν παρετήρησε τίποτα τὸ ὑποπτό;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. — Θὰ μᾶς τὸ ἔλεγε Ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος εἶναι τῆς ἐμπιστοσύνης μου καὶ μ' ἀγαπᾷ πολὺ.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. — Βεβαιώνετε ἔπειτα, κύριε Στάγκερσον, ὅτι ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος δὲν ἐγκατέλειψε τὸ ἐργαστήριό; Ὅτι ἔμενε

στ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα μάζῃ σας;

ΚΟΣ ΣΤΑΓΚΕΡΣΟΝ. — Εἶμαι βέβαιος. Δὲν ὑπάρχει καμμιά ὑποψία ἐναντίον του.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. — Δεσποινίς, όταν ἐμπήκατε στὸ δωμάτιό σας, ἐκλείσατε ἀμέσως τὴν πόρτα σας μὲ τὸ κλειδί καὶ μὲ τὸ σύρτη; Γιατί αὐτὰ τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ἀφοῦ ξαίρατε ὅτι ὁ πατέρας σας καὶ ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος θρискόντουσαν στὸ διπλανὸ δωμάτιο; Φοβώσαστε τίποτα;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. — Ἀλήθεια. Δὲν ἤθελα νὰ τρομάξω κανένα, ἀφοῦ ἐξ ἄλλου οἱ φόβοι μου μπορεῖ νὰ ἦσαν καὶ ἀστήρικτοι.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. — Καὶ τί φοβώσαστε;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. — Δὲν ξαίρω ἀκριβῶς, πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ; Πολλὰς νύχτες τώρα μοῦ φάνηκε ὅτι ἀκουγα στὸ πάροχο δῆματα καὶ κάτι περιέργους θορύβους. Τὴν προηγούμενη νύχτα ἀπὸ τὴν ἀπόπειρα, πού πλάγιασα κατὰ τίς τρεῖς τὸ πρωί, κάθησα λίγο στὸ παράθυρο καὶ μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα κάτι σκιές.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. — Πόσες σκιές;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. — Δύο σκιές πού περιτριγυροῦσαν γύρω ἀπὸ τὴ δεξαμενὴ, ἔπειτα τὸ φεγγάρι κρύφτηκε καὶ δὲν εἶδα πιά τίποτα. Κάθε χρόνο αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἤδη εἶχα ἐπιστρέψῃ στὸν πύργο καὶ ξανάπαιρνα τίς συνήθειές μου. Ἐφέτος ἄργησα λιγάκι γιατί εἶχα ἀποφασίσει νὰ γυρίσω μόλις τελείωνε ἡ δουλειὰ μας. Λοιπὸν δὲν εἶπα τίποτα στὸν πατέρα μου γιὰ τοὺς παιδικούς μου αὐτοὺς φόβους, ὅπως ἐπίσης δὲν εἶπα τίποτα καὶ στὸ μπάρμπα Ἰάκωβο ὁ ὁποῖος δὲν θὰ μπορούσε νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του. Γι' αὐτὸ ἐπειδὴ ἤξαιρα ὅτι εἶχε κάποιο πιστόλι στὸ δωμάτιό του ἐπωφελήθηκα κάποια στιγμὴ πού ἔλειπε τὴν ἡμέρα καὶ τοῦ τὸ πῆρα. Τὸ ἔβαλα δὲ μέσα στὸ συρτάρι τοῦ κομοδίνου.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. — Γνωρίζετε νὰ ἔχετε ἐχθρούς;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. — Κανένα.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. — Καταλαβαίνετε δεσποινίς ὅτι αὐτὰ τὰ προφυλακτικὰ μέτρα μᾶς ἔκαναν νὰ καταπλαγοῦμε.

ΚΟΣ ΣΤΑΓΚΕΡΣΟΝ. — Καὶ βέβαια παιδί μου, μὲ κάνουν νὰ καταπλήττομαι.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. — Σᾶς βεβαιῶ ὅτι μόλις πρὸ δύο ἡμερῶν ἤμουνα ἀνήσυχος. Ἀλλὰ πολὺ ἀνήσυχος.

ΚΟΣ ΣΤΑΓΚΕΡΣΟΝ. — Ἐπρεπε νὰ μοῦ τὸ πῆς Εἰσαι ἀσυχώρητη. Θάποφεύγαμε τὸ δυστύχημα.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. — Μόλις ἐκλείσατε τὴν πόρτα ξαπλώσατε ἀμέσως;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. — Μάλιστα ἤμουνα κουρασμένη καὶ κοιμήθηκα ἀμέσως.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. — Τὸ καντυλάκι εἶχε μείνει ἀναμμένο;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. — Μάλιστα, ἀλλὰ τὸ φῶς του ἦταν πολὺ λίγο.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Λοιπόν πήτε μας δεσποινίς τι συνέβη;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Δέν ξαίρω πόση ώρα πέρασε πού κοιμώ-
μουνα δε ξύπνησα ξαφνικά. Έβγαλα μιὰ κραυγή.

ΚΟΣ ΣΤΑΓΚΕΡΣΟΝ.—Ναί μιὰ τρομερή κραυγή. «Ο δολοφό-
νος!» Ακόμα τήν έχω μέσα στά αυτιά μου.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Έδγάλατε μιὰ κραυγή. Γιατί;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Ένας άνθρωπος βρισκόταν στο δωμάτιό μου.
Ρίχτηκε επάνω μου. Μου έβαλε τὸ χέρι στο λαιμό και προσπα-
θοῦσε νὰ μὲ πνίξη Πνιγόμεννα. Θυμήθηκα τὸ πιστόλι. Ἀπλωσα
τὸ χέρι τὸ πῆρα κι' ἤμουνα έτοιμη νὰ τραβήξω. Τῇ στιγμή
ἐκείνῃ μὲ τραβήξε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι και μὲ χτύπησε στο κε-
φάλι μ' ἓνα ὀγκῶδες πρᾶγμα. Ἐγὼ ὅμως εἶχα τραβήξει. Ἐ-
νοιωσα τὸ δυνατό χτύπημα και δέν κουνήθηκα πιά, ἔπειτα δέν κα-
τάλαβα πιά τίποτα.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Έντελῶς τίποτα; Δέν ἔχετε ιδέα πῶς ἔφυγε ὁ
δολοφόνος ἀπὸ τὸ δωμάτιό σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Τίποτα, ἤμουνα ἀναίσθητη, νεκρή.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν ψηλὸς ἢ κοντός;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Δέν εἶδα παρὰ μονάχα μιὰ σκιά τρομερή
ἀπὸ πάνω μου.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Τίποτα χαρακτηριστικά μήπως διακρίνατε;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Κύριε δέν ξαίρω ἄλλο τίποτα. Ένας ἄν-
θρωπος ρίχτηκε επάνω μου. Πυροβόλησα. Δέν ξαίρω; δέν θυμάμαι
πιά τίποτα.

Ἐδῶ τελείωσε τὸ ἐρωτηματολόγιο τῆς ἀνακρίσεως τῆς δε-
σποινίδος Στάγκερσον.

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟΤΕ ΕΝ ΑΙΘΡΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ὁ Ρουлтаμπίλ περίμενε ἑναγωνίως τὸν Νταρζάκ. Δέν ἄρ-
γησε νὰ φανῇ.

Σὲ κάποιο δωμάτιο δίπλα σὲ κείνο πού βρισκότανε ἡ δεσποί-
νις Στάγκερσον ἄκουσε ὅλη τὴν ἀνακριτικὴ συνομιλία και τὴν
μετέφερε μὲ ἀκριβεία στο φίλο μου.

Τὸ ζήτημα τοῦ κλειστοῦ παραθύρου εἶχε κάνει μεγάλη ἐν-
τύπωση στο νεαρό φίλο μου ὅπως ἔκανε και στὸν ἀνακριτῇ.

Ὅταν ὁ Νταρζάκ τελείωσε τὴ διήγησί του εἶπα.

—Νὰ μιὰ ἀνάκρισις ἡ ὁποία δέν θὰ κάνῃ τὴν ὑπόθεσι νὰ προ-
χωρήσῃ διόλου

—Μᾶλλον τὴν πωστρέφει, εἶπε ὁ Νταρζάκ.

—Τὴ διαφωτίζει εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ.

ΡΕΠΟΡΤΕΡ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Γυρίσαμε και οἱ τρεῖς μας πρὸς τὸ περίπτερο. Σὲ ἑκατὸ μέτρα

μάκρος, ὁ Ρουлтаμπίλ σταμάτησε και μᾶς ἔδειξε δεξιά μας ἓνα
δασάκι.

—Ἀπὸ κεῖ ξεκίνησε ὁ δολοφόνος και μπῆκε στο περίπτερο.

Τὸν ρωτήσαμε γιατί νὰ ὑποθέτῃ πῶς αὐτὸ ἦτανε, ἐνῶ ὑπῆρ-
χαν τριγύρω και ἄλλα δασάκια. Τότε μᾶς ἔδειξε ἓνα πέτρινο μο-
νοπάτι και μᾶς εἶπε:

—Ὑπάρχουν δῆματα πού φεύγουν, δέν ὑπάρχουν ὅμως δῆματα
πού ἔρχονται. Δηλαδή λείπουν ἴχνη, ὥστε ὁ δολοφόνος θὰ πέ-
ρασε πάνω ἀπὸ τὸ πέτρινο μονοπάτι, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ ἴχνη. Τὸ
μονοπάτι ξεκινᾷ πίσω ἀπὸ κείνο τὸ δασάκι, ὅπου ἀσφαλῶς θὰ
ἦταν κρυμμένος. Καιροφυλάκτησε, εἶδε τὸν κύριο Στάγκερσον και
τὴν κόρη του νὰ φεύγουν, ἔπειτα εἶδε τὸν μπάρμπα Ἰάκωβο νὰ
φεύγῃ κι' αὐτός. . . Καί τότε πέρασε τὸ πέτρινο μονοπάτι, ἦρθε
τοῖχο-τοῖχο και πήδησε στο παράθυρο.

—Καλά, ἀλλὰ γιατί νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρο πίσω του, πρᾶγμα
πού μποροῦσε νὰ κινήσῃ τίς ὑποψίες;

—Φαντάζομαι πῶς τὸ παράθυρο δέν θὰ κλείσῃ ἀμέσως, εἶπε ὁ
Ρουлтаμπίλ. Ἀλλὰ ἂν ἐκλείσῃ τὸ παράθυρο, θὰ τὸ ἐκλείσῃ ἐξ
αἰτίας τῆς γωνίας πού σχηματίζει τὸ πέτρινο μονοπάτι, σὲ εἰκοσι-
πέντε μέτρα ἀπὸ τὸ περίπτερο και ἐξ αἰτίας τῶν τριῶν πεύκων
πού βρίσκονται σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μέρος.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε μ' αὐτό; ρώτησε ὁ Νταρζάκ, ὁ ὁποῖος
ἄκουε τὸν Ρουлтаμπίλ μὲ κάποια ἀγωνία.

—Θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ἀργότερα, κύριε. Ἀλλὰ δέν φαντάζομαι
νὰ εἶπα λόγια πιδ ἐνδιαφέροντα ἀπ' αὐτά, ἂν ἡ σκέψις πού ἔκανα
εἶναι σωστή.

—Και ποιά εἶναι ἡ σκέψις πού κάνετε;

—Δέν θὰ τὴν μάθετε ποτέ, ἂν δέν ἐξακριβωθῇ μαζὶ μὲ τὴν
ἀλήθεια.

—Ἐχετε τοῦλάχιστον μιὰ ιδέα γιὰ τὸν δολοφόνος;

—Ὅχι, κύριε, δέν ξαίρω ποῖος εἶναι ὁ δολοφόνος, ἀλλὰ μὴ
φοβάστε, κύριε Νταρζάκ, θὰ τὸν μάθω.

Παρατήρησα ὅτι ὁ κύριος Νταρζάκ ἦταν πολὺ συγκινημένος
και ὑπέθεσα ὅτι ἡ ἐπιβεβαίωσις αὐτῇ τοῦ φίλου μου δέν θὰ τοῦ
ἄρεσε. Τὴν ἴδια σκέψι φαίνεται νὰ κάναε και ὁ Ρουлтаμπίλ, γιατί
τοῦ ἄκουσα νὰ ἐρωτᾷ ἀπότομα:

—Δέν θὰ σᾶς δυσανεστῆσῃ καθόλου, κύριε Νταρζάκ, ἂν ἀνα-
καλύψω τὸν δολοφόνος;

—Ἀ, θὰ τὸν ἐσκότωνα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, φώναξε.

—Σᾶς πιστεύω, εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ, ἀλλὰ δέν ἀπαντήσατε
στὴν ἐρώτησί μου.

Προχωρήσαμε στο δασάκι. Ἐκεῖ διακρίναμε καλὰ τὰ ἴδια
πατήματα. Ἐπῆρε τότε τὸ χνάρι πού ἔκοψε μέσα στο δωμάτιο
ἐπάνω στά ἴχνη τοῦ δολοφόνου και τὸ ταίριασε ἀκριβῶς στά πα-
τήματα τοῦ δάσους.

Νόμιζα ότι τώρα θα πήγαινε ν' ακολουθήσει τα δήματα της φυγής του δολοφόνου. Άλλά δεν ενδιαφέρθηκε καθόλου. Μας είπε μόνο τα εξής:

— Έπηγε μέχρι τον τοίχο, πενήντα μέτρα μακριά από εκεί. Έπληρωσε το λάκκο ακριβώς εκεί που οδηγεί το μονοπάτι δίπλα στη δεξαμενή.

— Και πώς το ξαίρεις πώς πήγε μέχρι τη δεξαμενή;

— Διότι ο Φρειδερίκος Λαρσάν από το πρώτο τριγυρίζει αυτή τη δεξαμενή και δεν μπορεί παρά να καταλήγουν εκεί τα δήματα.

— Έπειτα από λίγα λεπτά φθάσαμε στη δεξαμενή.

— Νά, κυττάχτε, μας είπε ο Ρουλταμπίλ κυττάχτε τα δήματα του δολοφόνου που φεύγουν, γυρίζουν τη δεξαμενή από δω, ξανάρχονται κι' έπειτα χάνονται δίπλα στη δεξαμενή, ακριβώς μπροστά σ' αυτό το μονοπάτι που οδηγεί στο δημόσιο δρόμο. Και ο άνθρωπος μας έπειτα έξηκολούθησε τη φυγή του προς το Παρίσι.

— Και πώς το ξαίρετε αυτό, αφού δεν υπάρχουν πατημασιές στο μονοπάτι;

— Πώς το ξαίρω; Μά... απ' αυτές τις άλλες τις πατημασιές, τις κομψές... Δεν βλέπετε τί κομψό παπούτσι έχει πατήσει εδώ; Παρακάτω βρισκόταν ο αστυνομικός Λαρσάν.

— Ο Ρουλταμπίλ του είπε:

— Κύριε Λαρσάν, αυτές οι πατημασιές υπήρχαν ή έγιναν τώρα;

— Υπήρχαν, νέε μου, απήντησε δίχως να σηκώσει το κεφάλι.

— Όπως βλέπετε υπάρχουν δήματα που έρχονται και που φεύγουν.

Κι' αυτός ο άνθρωπος είχε ποδήλατο! φώναξε ο ρεπόρτερ.

Θέλησα να εκφέρω τη γνώμη μου και είπα:

— Το ποδήλατο εξηγεί πώς χάνονται οι χοντρές πατημασιές του δολοφόνου. Ο δολοφόνος με τις χοντρές πατημασιές ανέβηκε στο ποδήλατο... Ο συνένοχός του, ο άνθρωπος με τα κομψά πατήματα, θα τον περίμενε εδώ στη δεξαμενή με το ποδήλατο. Μπορεί να υποθέσει κανείς ότι ο δολοφόνος ενεργούσε για λογαριασμό του ανθρώπου με τα κομψά πατήματα.

— Όχι! Όχι! απήντησε ο Ρουλταμπίλ μ' ένα περίεργο χαμόγελο. Α! Τις περίμενα πώς και πώς αυτές τις κομψές πατημασιές από την αρχή της έρευνής μου. Τις βρήκα, δεν τις αφήνω. Είναι οι πατημασιές του δολοφόνου!

— Και οι άλλες, οι χοντρές πατημασιές, αυτές που βρέθηκαν και στο «Κίτρινο Δωμάτιο»;

— Κι' αυτές είναι του δολοφόνου

— Αρχίζω να μην καταλαβαίνω. Τότε υπάρχουν δυο δολοφόνοι;

— Όχι, ένας. Συνένοχος δεν υπάρχει!

— Ωραία! Θαυμάσια! φώναξε από το μέρος του ο Φρειδερίκος Λαρσάν.

— Λοιπόν, έξηκολούθησε ο Ρουλταμπίλ. Ο άνθρωπος αυτός

έφθασε μέχρις εδώ με τα χοντρά παπούτσια του. Τάβγανε, ανασηκώθηκε με τα δικά του τα παπούτσια προχώρησε στο δρόμο, πήρε το ποδήλατο κι' έφυγε... Δεν υπήρχε άλλος δολοφόνος, ένας μονάχα!

Μπράβο, μπράβο! φώναξε πάλι ο αστυνομικός Λαρσάν, που είχε πλησιάσει τώρα και άκουε.

Και ξαφνικά ο αστυνομικός, γυρίζοντας προς τον Νταρζάκ, κάπως απότομα, του είπε:

— Άν είχαμε ένα ποδήλατο εδώ... θα αποδεικνύαμε την ακρίβεια των όσων μας είπε ο νεαρός, κύριε Νταρζάκ... Μήπως ξαίρετε αν υπάρχει ένα ποδήλατο στον πύργο;

— Όχι, απήντησε ο Νταρζάκ, δεν υπάρχει. Είχα το δικό μου, αλλά το πήρα προ τεσσάρων ημερών στο Παρίσι, την τελευταία φορά που ήρθα στον πύργο πριν να γίνει το έγκλημα.

Τί κρίμα, απήντησε ο Φρέντ.

Και, γυρίζοντας προς τον Ρουλταμπίλ, του είπε:

— Άν εξακολουθήσετε έτσι, θα καταλήξω και οι δυο μας στα ίδια αποτελέσματα. Μήπως έχετε ιδέα πώς έφυγε ο δολοφόνος από το «Κίτρινο Δωμάτιο»;

— Ναι, είπε ο Ρουλταμπίλ, έχω μια ιδέα.

— Κι' εγώ, είπε ο Φρέντ, και φαντάζομαι να είναι η ίδια. Δεν υπάρχουν δυο τρόποι λογικής σ' αυτή την υπόθεση. Περιμένω να εκθέσω την ιδέα μου στον ανακριτή όταν θάρη ο διευθυντής της αστυνομίας.

— Α, θα έλθω ο διευθυντής της αστυνομίας;

— Ναι, το απόγευμα, για την αντιπαράσταση, στο εργαστήριο εκείνων που έπαιξαν ή μπόρεσαν να παίξουν κάποιο ρόλο στο δράμα. Θα είναι πολύ ενδιαφέρον. Είναι λυπηρό που δεν θα παρευρεθώ.

— Πώς... Θα παρευρεθώ, είπε ο Ρουλταμπίλ.

— Αλήθεια;.. Μά είστε υπέροχος! Δίχως να σας κάνω κοπιμέντα, μπορούσατε να γίνετε ένας θαυμάσιος αστυνομικός, αν είχατε περισσότερη μέθοδο και δεν υπακούατε τόσο πολύ στο ένστικτο και στη λογική. Τώρα παρατηρείται πολλές φορές αυτό σε σας, κύριε Ρουλταμπίλ. Ακολουθείτε πολύ τη λογική... Δεν σας παρασύρει λιγάκι η παρατήρησις. Τι ιδέα έχετε, παραδείγματος χάριν, για το μαντήλι που ήταν γεμάτο αίμα και για το κόκκινο αποτύπωμα του χεριού στον τοίχο; Σεις είδατε το κόκκινο αποτύπωμα μόνο, εγώ είδα μόνο το μαντήλι. Πέστε μου...

— Μπάλι είπε ο Ρουλταμπίλ, κάπως σατισμένος. Ο δολοφόνος πληγώθηκε στο χέρι από το πιστόλι της δεσποινίδος Στάγκερσον.

— Βλέπετε; Αυτή είναι μια άσχημη παρατήρησις από το ένστικτο... Προσέχετε, η λογική σας κυριεύει πολύ, κύριε Ρουλταμπίλ. Η λογική θα σας παίξει κανένα άσχημο παιχνίδι, αν

τὴν κακομεταχειρίζεστε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ περιπτώσεις στὶς ὁποῖες πρέπει νὰ τὴν μεταχειριζόμεθα μὲ ἀπαλότητα, νὰ τὴν ἀπομακρύνωμε. Κύριε Ρουлтаμπίλ, ὡς πρὸς τὸ πιστόλι τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον ἔχετε δίκην. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ θῦμα ἐπυροβόλησε. Ἀλλὰ κάνετε λάθος, ὅταν λέτε ὅτι ἐτραυματίσε τὸν δολοφόνου στὸ χέρι.

Εἶμαι βέβαιος, εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ.

Ὁ Φρέντ τὸν διέκοψε:

— Λάθος παρατηρητικότητος! Λάθος! Ἡ ἐξέτασις τοῦ μαντηλιοῦ ποὺ ἔχει πάρα πολλὰ μικρὰ στίγματα ρόδινα, ἐπίσης οἱ σταγόνες αἵματος δίπλα στὰ πατήματα, μοῦ λένε ὅτι ὁ δολοφόνος δὲν εἶχε τραυματισθῇ. Ὁ δολοφόνος, κύριε Ρουлтаμπίλ, ἀπλουστάτα... Ξαίρετε τί ἔπαθε; Ἄνοιξε ἡ μύτη του.

Ὁ μέγας ἀστυνομικὸς Φρέντ μιλοῦσε σοβαρά. Δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω τὴν ἐκπληξί μου. Ὁ ρεπόρτερ ἐκύτταζε τὸν Φρέντ, ὁ ὁποῖος ἐκύτταζε σοβαρὸς τὸ ρεπόρτερ. Καὶ ὁ Φρέντ ἔβγαλε ἀμέσως ἕνα συμπέρασμα.

— Ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποῖου εἶχε ματώσει ἡ μύτη κι' ἔσταζε στὸ χέρι του καὶ στὸ μαντήλι του σκούπισε τὸ χέρι στὸν τοῖχο. Τὸ πρᾶγμα εἶναι μεγίστης σημασίας. Δὲν πρέπει ν' ἀναζητήσωμε τὸ δολοφόνου σὲ κείνον ποὺ θὰ ἔχη τὸ χέρι τραυματισμένο.

Ὁ Ρουлтаμπίλ φαινόταν πολὺ σκεπτικὸς, καὶ εἶπε:

— Ὑπάρχει κάτι, κύριε Λαρσάν, ποὺ εἶναι πολὺ ποῖο σοβαρὸ ἀπὸ τὴν κακομεταχειρίσει τῆς λογικῆς. Εἶναι τὸ κανόνισμα τῆς λογικῆς μερικῶν ἀστυνομικῶν σύμφωνα μὲ τὴν ἀνάγκη τῶν πεποιθήσεών των. Σεῖς ἔχετε τὴν γνώμη σας ἤδη σχηματίσει γιὰ τὸ δολοφόνου, κύριε Φρέντ, μὴν τὸ ἀρνεῖσθε... καὶ κατὰ τὴν γνώμη σας ὁ δολοφόνος σας δὲν πρέπει νὰ εἶναι πληγωμένος στὸ χέρι διότι ἄλλοιως ἡ γνώμη σας θὰ ἔπεφτε... Καὶ ψάξτε καὶ βρεῖτε κάτι ἄλλο. Εἶναι ἕνα σύστημα πολὺ ἐπικίνδυνον, κύριε Φρέντ, νὰ ξεκινᾷ κανεὶς ἀπὸ τὴν γνώμη ποὺ σχηματίζει γιὰ τὸ δολοφόνου γιὰ νὰ φθάσῃ στὶς ἀποδείξεις τῶν ὁποίων ἔχει ἀνάγκη. Αὐτὸ μποροῦσε νὰ σᾶς φέρῃ πολὺ μακριά!... Φυλλαχθῆτε ἀπὸ τίς δικαστικὰς πλάνες! Σᾶς παραμονεύουν!..

Καὶ μ' ἕνα πλάγιασμα τοῦ κεφαλιοῦ ὁ Ρουлтаμπίλ μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες κύτταξε ψυχρὰ μέσα στὰ μάτια τὸν ἀστυνομικὸ Λαρσάν.

Ὁ ἀστυνομικὸς Φρειδερίκος Λαρσάν κυττοῦσε σιωπηλὸς τὸ νεαρὸ ἐκείνον ποὺ γύρευε νὰ φανῇ πιὸ δυνατὸς ἀπ' αὐτόν, σιωπῶντας τοὺς ὧμους, μᾶς χαιρέτησε, καὶ ἔφυγε, μὲ μεγάλη δέηματα χτυπώντας κάποια πέτρα ποὺ βρέθηκε μπροστά του μὲ τὸ μπαστούνι του.

Ὁ Ρουлтаμπίλ τὸν εἶδε ν' ἀπομακρύνεται, ἔπειτα γύρισε μᾶς κύτταξε καὶ εἶπε χαρούμενος:

— Θὰ τὸν νικήσω!.. Θὰ νικήσω τὸν διάσημο Φρέντ, ὅσο δὲ

νατὸς κι' ἂν εἶναι. Ἄ! Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ μεγάλος Φρέντ, ὁ διάσημος, ὁ περίφημος, ὁ δυνατὸς, ὁ μοναδικὸς Φρέντ σκέπτεται σὰν ντομάτα!.. Σὰν ντομάτα!... Σὰν ντομάτα!..

Ἀπότομα ὅμως σταμάτησε τίς κινήσεις καὶ τοὺς ἐνθουσιασμούς του. Τὰ μάτια του πήγανε ἐκεῖ ποὺ εἶχαν πάει τὰ δικὰ του. Εἶχαν κολλήσει πάνω στὸ Ροβέρτο Νταρζάν, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ πρόσωπο κατακίτρινο ἐκύτταζε πρὸς τὸ μονοπάτι τίς πατημασιῆς του, οἱ ὁποῖες βρισκόντουσαν δίπλα στὶς πατημασιῆς τῶν «κομφῶν πατημασιῶν» τοῦ δολοφόνου: Δὲν ὑπῆρχε καμμιά διαφορά.

Νομίσανε πὼς θὰ λιγοθυμοῦσε. Τὰ μάτια του εἶχαν ἀνοίξει ἀπο τὴν τρομάρα, ἐνῶ τὰ δάχτυλά του τραβούσανε τίς τρίχες τῆς γενειάδας του.

Τέλος συνήλθε, μᾶς χαιρέτησε, μᾶς εἶπε ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ γυρίσῃ στὸν πύργο κι' ἔφυγε.

Διάβολε εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ.

Καὶ ὁ ρεπόρτερ τὰ εἶχε σαστήσει. Ἐβγαλε μέσα ἀπὸ τὸ πορτοφύλι του ἕνα κομμάτι χαρτί ἄσπρο καὶ ἔκοψε μὲ τὸ ψαλίδι ἕνα χνάρι τῆς «κομφῆς πατημασιῆς» τοῦ δολοφόνου. Ἐπειτα τὸ μετέφερε πάνω στὰ πατήματα τοῦ κυρίου Νταρζάν. Ταίριαζε ὑπέροχα. Ὁ Ρουлтаμπίλ σηκώθη καὶ εἶπε πάλι:

— Διάβολε!

Δὲν τολμοῦσα νὰ πῶ λέξι, γιατί φανταζόμουναι τί δουλειὰ θὰ γινόταν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Ρουлтаμπίλ. Εἶπε:

— Ἐντούτοις νομίζω ὅτι ὁ κύριος Νταρζάν εἶναι ἕνας τίμιος ἄνθρωπος.

Καὶ μὲ τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι πρὸς τὸ χάνι τοῦ Ντονζόν, ποὺ διακρινόταν ἀπὸ κεῖ σ' ἕνα χιλιόμετρο ἀπόστασι.

«ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΘΑ ΦΑΜΕ ΤΟ ΚΡΕΑΣ ΩΜΟ»

Ἐφθάσαμε στὸ χάνι. Βρήκαμε τὸν ξενοδόχου στὴν πόρτα, καὶ τοῦ ἐκφράσαμε τὴν ἐπιθυμία μας ὅτι θέλαμε νὰ γευματίσουμε. Μᾶς εἶπε ὅτι ἦταν πολὺ στενοχωρημένος ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ. Καὶ λέγοντας αὐτὰ μᾶς κύτταξε μ' ἕνα μάτι γεμάτο δισταγμό.

— Δὲν εἶμαστε ἀστυνομικοὶ τοῦ εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ, μπορεῖς νὰ μᾶς περιποιηθῇς.

— Δὲν φοβάμαι ἐγὼ τοὺς ἀστυνομικοὺς, εἶπε ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Ἐγὼ δὲν φοβάμαι κανένα.

Ἐγνεψα στὸ φίλο μου ὅτι δὲν εἶχε καλὴ ἔμπνευσι νὰρθοῦμε ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν ἐπιμένωμε περισσότερο. Ἐκεῖνος ὅμως ἤθελε φαίνεται ὅπως ὁποῖοτε νὰ μπῇ σ' αὐτὸ τὸ χάνι, γλύστρησε δίπλα στὸν ξενοδόχου καὶ εἶπε:

— Ἐλα, εἶναι ὁμορφα ἐδῶ μέσα.

Πράγματι μιὰ μεγάλη φωτιά ζέσταινε τὴν αἴθουσα. Πλησιάσαμε κι' ἀπλώσαμε τὰ χέρια μας. Ἐξω ἔκανε ψύχρα. Ἡ αἴθουσα ἦταν πολὺ μεγάλη. Δυὸ μεγάλα τραπέζια, μερικά σκαμνιά ἕνας μπάγκος ὅπου ὑπῆρχαν διάφορες μποτίλλιες. Τρία παράθυρα ἔδλεπαν πρὸς τὸ δρόμο.

—Νὰ μιὰ ὑπέροχη φωτιά πού μπερεῖ νὰ ψήση κανεὶς ἐνὰ κοτόπουλο, εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ.

—Δὲν ἔχουμε κοτόπουλα εἶπε ὁ ξενοδόχος. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ψόφιος λαγός.

—Τὸ ξαίρω ἀπήντησε ὁ φίλος μου, μὲ μιὰ κοροϊδευτικὴ φωνή, τὸ ξαίρω ὅτι τώρα θὰ ἀναγκαστοῦμε νὰ φάμε μονάχα ὦμο κρέας.

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν κατάλαβα τί ἤθελε νὰ πῇ μ' αὐτὴ τὴ φράση ὁ Ρουлтаμπίλ: «Τώρα θὰ ἀναγκασθοῦμε νὰ φάμε μονάχα ὦμο κρέας...» Ἀλλὰ εἶδα τὸν ξενοδόχο νὰ πνίγη μιὰ βλαστήμια καὶ νὰ μαλακῶνῃ ὅπως εἶχε μαλακῶσει τὸ πρῶτ' ὁ Νταρζάκ πὸς ἀκουσε τὴν ἄλλη πάλι ἐκείνη φράση τοῦ φίλου μου. «Τὸ πρεσβύτεριον δὲν ἔχασε τὴ γοητεία του οὔτε καὶ ὁ κήπος τὴν αἴγλη του». Ἀσφαλῶς ὁ φίλος μου ἦ ἤξαιρε τίποτα μυστικά, ἦ ἤξαιρε τὸ λεξιλόγιο, τὴν φρασεολογία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐμένα μοῦ διέφευγε.

Κατεπλάγην λοιπὸν ποὺ εἶδα νὰ ἀνοίγῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ φωνάξῃ μέσα νὰ φέρουνε ἔξω ἔξω αὐτὰ καὶ ἕνα φιλλέτο κρέας. Ἡ παραγγελία ἐξετελέσθη ἀμέσως. Μιὰ ὥρα ἡ γυναικούλα μὲ ὑπέροχα μαλλιά καὶ μεγάλα μάτια παρουσιάστηκε, μὰς κύτταξε μὲ περιέργεια φέρνοντας αὐτὰ ποὺ τῆς παρήγγειλε ὁ ξενοδόχος.

—Ἄντε τράβα τώρα, κι' ἂν περάσῃ ἀπὸ δῶ ὁ «πράσινος» μὴν παρυσιασθῇς!

Κι' ἐξηφανίσθη. Ἐμεῖς ἀρχίσαμε νὰ τρῶμε μὲ πολὺ ὄρεξι. Διατάξαμε δύο μπουκάλες κρασί, κι' ἔπειτα ἄλλες δύο. Ξαφνικὰ τὸν ἀκούσαμε νὰ ψιθυρίζῃ.

Νάτος!

Καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ ξενοδόχου ἀγρίεψε καὶ πῆγε κοντὰ στὸ παράθυρο. Ὁ Ρουлтаμπίλ ἀκολούθησε τὸν ξενοδόχο στὸ παράθυρο. Ἐνὰς ἄνθρωπος περπατοῦσε ἡσυχὰ στὸ δρόμο, μὲ βῆμα σταθερό. Ἦταν ντυμένος μ' ἕνα κουστοῦμι πράσινο χαλὶ καὶ στὸν ὦμο ἕνα τουφέκι. Θὰ ἦταν ἄνθρωπος σαρανταπέντε περίπου χρονῶν καὶ εἶχε ἕνα ὕψος ἀριστοκρατικό. Ἐνὰς ὥρατος ἄνδρας. Ὅταν ἔφθασε μπροστὰ στὸ χάνι τὰ βήματά του ἐμίκρυναν σὰν νὰ ἤθελε νὰ σταματήσῃ, ἐδίστασε, ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ πάλι ἀπομακρύνθηκε. Τὰ μάτια τοῦ ξενοδόχου εἶχαν ἀγρίεψαι.

—Καλὰ ἔκανε πού δὲν ἐμπῆκε.

—Παῖδες εἶναι αὐτοί; ρώτησε ὁ Ρουлтаμπίλ.

—Ὁ πράσινος ἄνθρωπος! μούγκρισε ὁ ξενοδόχος. Δὲν τὸν γνωρίζετε; τόσο τὸ καλύτερο. Δὲν εἶναι ἄνθρωπος γιὰ γνωριμία.

Ἐ, λοιπὸν, εἶναι ὁ δασοφύλακας τοῦ κυρίου Στάγκερσον.

—Φαίνεται πὼς δὲν τὸν συμπαθεῖτε; ρώτησε ὁ Ρουлтаμπίλ.

—Κανένας δὲν τὸν συμπαθεῖ, σ' ὅλη τὴν περιφέρεια ἐδῶ, κύριε. Φαίνεται πὼς θάχε ἄλλοτε λεφτά, γι' αὐτὸ τοῦ κακοφαίνεται τώρα πού ὑπηρετεῖ ἕνα ἄλλο. Πέρνει ἕνα ὕψος, σὰν νὰ εἶναι ὅλα τὰ κτήματα δικὰ του. Δὲν θὰ ἐπέτρεπε οὔτε νὰ σταθῇ, οὔτε νὰ κάτσης νὰ ξεκουραστῇς κάτω ἀπὸ δέντρο.

—Ἐρχεται συχνὰ ἐδῶ;

—Πάρα πολὺ μάλιστα. Ἀλλὰ τοῦ ἔδωσα νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν μ' ἀρέσει ἡ μούρη του. Πρὸ μηνὸς ἀκόμη δὲν εἶχε πατήσῃ τὸ πόδι του ἐδῶ μέσα. Ἦταν ἀπασχολημένος μὲ κάποιον ἄλλον. Δὲν εἶναι τίμιος ἄνθρωπος. Εἶναι γυναικάς, πληθάνθρωπος. Κανεὶς δὲν τὸν συμπαθεῖ. Ἀκόμα οὔτε καὶ οἱ θυρωροὶ τοῦ πύργου δὲν τὸν χωνεύουν, οὔτε ζωγραφαστὸ νὰ τὸν δοῦν στὰ μάτια τους.

—Οἱ θυρωροὶ τοῦ πύργου εἶναι τίμιοι ἄνθρωποι, κύριε ξενοδόχε;

—Μὴ μὲ λέτε, κύριο ξενοδόχο, μὲ λένε μπάρμπα Μαθιό. Ἐ, λοιπὸν, μάλιστα, κύριε, εἶναι πολὺ τίμιοι ἄνθρωποι.

—Καὶ ὅμως τοὺς συνέλαβαν.

—Κι' αὐτὸ τί πᾶ νὰ πῇ; Πάντως δὲν μ' ἀρέσει ν' ἀνακατεῶμαι σὲς δουλειὰς τῶν ἄλλων.

—Καὶ τί ἰδέα ἔχετε γιὰ τὴ δολοφονία;

—Τὴ δολοφονία τῆς κοπέλλας; Ἀ, ἦταν ἕνα καλὸ κορίτσι! Τί ἰδέα θέλετε νὰ ἔχω;

—Νά, τί νομίζετε;

—Τίποτα...καὶ πολλά. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐνδιαφέρει κανένα...

—Οὔτε καὶ μένα; ἐπέμεινε ὁ Ρουлтаμπίλ.

Ὁ ξενοδόχος ἔρριξε μιὰ πλάγια ματιὰ καὶ ψιθύρισε:

—Οὔτε καὶ σὰς!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε μιὰ γρηά, ντυμένη μὲ κουρέλια κι' ἀκουμποῦσε πάνω σ' ἕνα μπαστοῦνι.

—Καλῶς τὴν τὴ κυρά Ἀζενού! Καὶρὸ ἔχομε νὰ σὲ δοῦμε!

—Ἦμουνα ἄρρωστη ἡ κακομοίρα. Κόντεψα νὰ πεθάνω, εἶπε ἡ γρηά. Ἦρθα νὰ δῶ ἂν ἔχετε τίποτα ἀποφάγια γιὰ τὸ «Θηρίο τῆς Ἀποκαλύψεως».

Δίπλα τῆς εἶδαμε νὰ τὴν συνοδεύῃ ἕνας γάτος πελώριος, ποὺ δὲν φαντάσθηκα ποτὲ ὅτι μπορούσε νὰ ὑπάρχῃ τόσο μεγάλος γάτος. Ὁ γάτος μὰς κύτταξε κι' ἔβγαλε ἕνα τέτοιο δυνατὸ καὶ περίεργο νιαούρισμα, ποὺ μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω. Δὲν εἶχα ξανακούσῃ τόσο ἄγρια φωνὴ γάτου.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη σὰν νὰ τὸν τράβηξε ἡ φωνὴ τοῦ γάτου, μπῆκε στὸ χάνι ἕνας ἄνθρωπος. Ἦταν ὁ «πράσινος ἄνθρωπος». Μὰς χαιρέτησε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ στὸ πηλίκιό του καὶ κάθησε δίπλα στὸ τραπέζι μας.

—Δόσε μου ἕνα ποτήρι κονιάκ, μπάρμπα Μαθιό.

Τὴ στιγμὴ πού μπῆκε ὁ «πράσινος ἄνθρωπος», ὁ ξενοδόχος

έκανε μιὰ κίνησι σὰν νάθελε νὰ τὸν διώξη, ἀλλὰ κρατήθηκε.

— Δὲν ἔχω κονιάκ.

— Τότε δόσε μου ἓνα κρασί, εἶπε ὁ ἄνθρωπος.

— Δὲν ἔχω πιά κρασί, δὲν ἔχω πιά τίποτα!

Καὶ ἐπανελάβε.

— Δὲν ἔχω πιά τίποτα!

— Τί κάνει ἡ κυρία Μαθιοῦ;

Ὁ ξενοδόχος στὴν ἐρώτησι αὐτῆ τοῦ ἀνθρώπου, ἔσφιξε τίς γρο-
θιές του. Νομίσανε πὼς θὰ τοῦδινε καμμιά κατακέφαλα. Συγ-
κρατήθηκε ὁμως καὶ ἀπήντησε:

— Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ!

Ὡστε ἡ γυναῖκα μὲ τὰ ὦρατα μεγάλα μάτια ποὺ εἶδαμε πρὸ
ὀλίγου καὶ μᾶς ἔφερε τὸ φατ' ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ ξενοδόχου, ὁ
ὁποῖος ὁπῶς φαινόταν τὴ ζήλευε τρομερά.

Χτυπώντας τὴν πόρτα πίσω του ὁ ξενοδόχος μπῆκε στὸ δι-
πλανὸ δωμάτιο. Ἡ κυρὰ Ἀζενού ὄρθι ἀκόμα στὴ μέση ἐκεῖ
ἀκουμπώντας στὸ μπαστοῦνι τῆς περίμενε. Ὁ γάτος ἦταν δίπλα
στὰ φουστάνια τῆς.

Ὁ «πράσινος ἄνθρωπος» τὴν ἐρώτησε.

Ἦσουν αἰρωτὴ κυρὰ Ἀζενού ποὺ δὲν σὲ εἶδαμε τώρα
ὁκτὼ ἡμέρες;

— Μάλιστα, κύριε δασοφύλακα. Δὲν σηκώθηκα παρὰ μονάχα
τρεῖς φορὲς ποὺ πῆγα νὰ προσευχηθῶ στὴν Ἀγία Γενεδιέβη, δὲν
εἶχα ἄλλη συντροφιά παρὰ τὸ γάτο μου.

— Δὲν σ' ἄφησε καθόλου;

— Οὔτε νύχτα, οὔτε ἡμέρα.

— Εἶσαι βεβαία;

— Μάρτυς μου ὁ θεός.

— Τότε πὼς γίνεται, κυρὰ Ἀζενού, καὶ ἀκούστηκαν οἱ φωνές
τοῦ γάτου σου ὅλη τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος;

Τότε ἡ κυρὰ Ἀζενού πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ δασο-
φύλακα καὶ χτύπησε τὸ πάτωμα μὲ τὸ μπαστοῦνι τῆς.

— Δὲν ξαίρω τίποτα. Θέλεις ὁμως νὰ σοῦ πῶ κάτι; Δὲν θὰ
υπάρχη ἄλλη γάτα στὸν κόσμο ποὺ νὰ νιαουρίζῃ τόσο δυνατὰ
καὶ ἄγρια σὰν τὸ «Θηρίο τῆς Ἀποκαλύψεως», τὸ γάτο τὸ δικό
μου. Καὶ ὁμως, κύριε δασοφύλακα, τὴ νύχτα ἐκεῖνη ὁ γάτος μου,
δὲν νιαούρισε οὔτε μιὰ φορά. Τὸν εἶχα στὴν ἀγκαλιά μου, δὲν
εἶχα κλείσει μάτι ὅλη τὴ νύχτα, δταν ξαφνικὰ ἀκουσα ἀπέξω
στὸ δάσος τὸ ἄγριο νιαούρισμα ποὺ ἐμιαζε μὲ τοῦ δικοῦ μου.
Σταυροκοπήθηκα σὰν ν' ἀκουσα τὸ διάβολο!

Ἐκύτταζα τὸ δασοφύλακα, δὲν ξαίρω ἂν γελάστηκα ἀλλὰ
μοῦ φάνηκε, ὅτι στὰ χεῖλη του ὑπῆρχε ἓνα εἰρωνικό χαμόγελο.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἀκούσαμε φωνές ἀπὸ μέσα σὰ νὰ καυγά-
διζαν. Νομίσαν μάλιστα πὼς ἀκουσα καὶ ξυλιές νὰ πέφτουνε. Ὁ
«πράσιμος ἄνθρωπος» ἀνασηκώθηκε καὶ πῆγε πρὸς τὴν πόρτα.

τὴ στιγμὴ ὁμως ἐκεῖνη αὐτὴ ἀνοιξε καὶ φάνηκε ὁ ξενοδόχος ὁ
ὁποῖος εἶπε στὸ δασοφύλακα.

— Μὴν ἐνοχλεῖσθε, κύριε δασοφύλακα, ἦταν ἡ γυναῖκα μου
ποὺ τῆς πονᾷ τὸ δόντι.

— Κι' ἔπειτα συνέχισε:

— Ὅριστε, κυρὰ Ἀζενού, μάζεψα ἐδῶ κάτι γιὰ τὸ γάτο σου.
Ἐδῶσε στὴ γρηὰ ἓνα δεματάκι, ἐκεῖνη τὸ πῆρε, χαιρέτησε
κι' ἔφυγε.

Ὁ «πράσιμος ἄνθρωπος» ἐρώτησε:

— Λοιπόν, δὲν θέλεις νὰ μοῦ δώσης τίποτα;

Ὁ μπάρμπα Μαθιὸς δὲν κρατήθηκε περισσότερο.

— Ὅχι, κύριε! Δὲν ἔχω τίποτα, δὲν ἔχω τίποτα γιὰ σᾶς!

Ὁ «πράσιμος ἄνθρωπος» γέμισε μὲ τὴν ἡσυχία του τὴν πίπα
του, τὴν ἄναψε, μᾶς χαιρέτησε κι' ἔφυγε. Ὅταν ἡ πόρτα ἐκλείσει
ὁ ξενοδόχος γύρισε καὶ μᾶς εἶπε:

— Δὲν ξαίρω ποιοὶ εἴστε ποὺ ἦρθατε καὶ μοῦ εἶπατε:
«Ὅτι εἶναι ὦρα νὰ φᾶτε τὸ κρέας ὠμό». Ἀλλὰ ἂν ἐνδιαφέρεσθε,
γιὰ μένα... αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος!

Καὶ μόλις ἔφυγε ὁ ξενοδόχος, ὁ Ρουлтаμπὶλ ψιθύρισε:

— Καὶ τώρα θὰ τὸ ψήσωμε τὸ μπιφτέκι μας, δὲν θὰ τὸ φᾶμε
ὠμό, ἀφοῦ ὑπάρχει τόσο καλὴ φωτιά!

Φάγαμε, ἤπιαμε, ἀφήσαμε τὰ λεφτὰ πάνω στὸ τραπέζι καὶ
φύγαμε. Δὲν ξαναεἶδαμε πιά τὸν μπάρμπα Μαθιό.

Ὁ Ρουлтаμπὶλ θέλησε νὰ κἀνῃ ἓνα περίπατο γύρω ἀπὸ τὸ
κτῆμα τοῦ κυρίου Στάγκερσον. Σιαμάτῃσε δέκα λεπτὰ μπροστὰ
στὴ γωνιά ἐνὸς μικροῦ δρόμου, ποὺ τὸ χῶμα του ἦταν κατάμαυρο
γιατὶ γειτόνευε μὲ τίς καλύδες τῶν καρβουνάρων ποὺ βρισκόν-
τουσαν σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ δάσους. Ὁ Ρουлтаμπὶλ μοῦ εἶπε ὅτι
ἀσφαλέστατα ὁ δολοφόνος εἶχε περάσει ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος, γιατί
τὰ χοντρά πατήματά του ποὺ βρεθῆκανε εἶχαν καρβουνόσκονη.

— Καὶ δὲν φαντάζεστε ὅτι ὁ δασοφύλακας μπορεῖ νὰ εἶχε
ἀνακατευθῇ μὲ τὴν υπόθεσι;

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἐξετάσωμε ἀργότερα. Πιὰ τὴν ὥρα δὲν μ' ἀπα-
σχολεῖ αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ ξενοδόχος γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Εἶχε
τοὺς λόγους του. Εἶναι ζηλιάρης. Οὔτε σ' ἔφερα στὸ χάνι νὰ
φᾶμε γιὰ νὰ δοῦμε τὸν «πράσινο ἄνθρωπο».

Μιλώντας ἔτσι ὁ Ρουлтаμπὶλ πλησίασε τὸ δωμάτιο ποὺ κα-
τοικοῦσαν οἱ θυρωροί. Μὲ μιὰ ἐκκίνησι ἀκροβάτου γλύστρησε
μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρό καὶ βγήκε ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ προ-
φέροντας μιὰ λέξι ποὺ σήμαινε πολλὰ πράγματα: «Διάβολε!»

Τὴ στιγμὴ ποὺ ξαναμπήκαμε στὸ μονοπάτι γιὰ νὰ ἐπιστρέ-
ψωμε στὸν πύργο εἶδαμε μεγάλη κίνησι στὴν καγκελλόπορτα.
Ἐφθασε ἓνα ἀμάξι καὶ ἀπὸ τὸν πύργο ἐρχόντουσαν ἄνθρωποι νὰ
τὸ ὑποδεχθοῦν. Ὁ Ρουлтаμπὶλ μοῦ ἔδειξε κάποιον καὶ μοῦ εἶπε:

— Αὐτὸς ἐκεῖ εἶναι ὁ διευθυντὴς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

Τώρα θα δούμε τί έχει στην κοιλιά του ο Φρειδερίκος Λαρσάν, κι' αν είναι πιδέξυπνος από μένα...

Πίσω από το άρμαξί του διευθυντού της αστυνομίας άκολούθησαν άλλα τρία γεμάτα από δημοσιογράφους οι όποιοι θέλησαν κι' αυτοί να μπουνε στο πάρκο. Άλλά οι δυο αστυφύλακες που τοποθετήθηκαν στην πόρτα, άπηγόρευσαν κάθε είσοδο. Ο διευθυντής της αστυνομίας τούς ήσύχασε ύποσχόμενος ότι θα έδινε τδ δράδυ στον Τύπο όσες μπορούσε περισσότερες πληροφορίες.

ΠΩΣ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΕΒΓΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

Γιά να δώσω μιá ακριβή συνέχεια στην υπόθεσι που ανέλαβα να εξιστορήσω με τις λεπτομέρειές της, παραθέτω έδω μιá γραπτή αφήγησι του γραμματέως του άνακριτού τον όποιο είχα δη προηγούμενως και κατώρθωσα να τον πείσω με διάφορα ευκόλως έννοούμενα μέσα να τή γράψη και να μου τή δώση.

Κ' έτσι γραμμένη όπως είναι συμπληρώνει όλη την εξέλιξι των γεγονότων στίς στιγμές που δέν μπόρεσα να παρευρεθώ εγώ. Είναι λεπτομερής και πιστή διότι την εξέλεγα μετά από την αφήγησι του Νταρζάκ ό όποιος παρευθέθηκε από την άρχή στην ιδιαίτερη συγκέντρωσι των δικαστικών άρχών μέσα στο έργαστήριό του κυρίου Στάγκερσον όπου έγινε ή άντιπαράστασι των ανθρώπων του πύργου που έπαιξαν κάποιο ρόλο σχετικό με τδ έγκλημα.

Η ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ

Πρό μίας ήδη ώρας, άφηγείται ό γραμματεύς, ό άνακριτής και εγώ επήγαμε στο «Κίτρινο δωμάτιο» μαζί με τδ μηχανικό που έχτισε τδ περίπτερο εκείνο. Ο μηχανικός έβαλε κάποιον έργατή και με τδ σφυρί, με την άξίνα χτύπησε τούς τοίχους, τρύπησε μερικά μέρη ως που στο τέλος έβεβαιώθη κι' αυτός ότι δέν υπάρχει ούτε κούφωμα ούτε καμμιá άλλη μυστική είσοδος. Τδ πάτωμα και τδ ταβάνι επίσης τρυπηθήκανε, άλλ' ούτε κι' από κει δρέθηκε τίποτα. Τότε ό άνακριτής έστειλε και φώναξε τον κύριο Στάγκερσον και τον κύριο Ροβέρτο Νταρζάκ. Επίσης έστειλε να φέρουν και τούς δύο θυρωρούς. Τή στιγμή εκείνη έφθασε και ό διευθυντής της δημοσίας άσφαλείας. Εγώ εκάθησα στο γραφείο του κυρίου Στάγκερσον και ήμωνα έτοιμος να γράψω τις καταθέσεις που θα μάς έδινε ή νέα άνάκρισις. Εαφνικά όμως ό κύριος Μαρκέ, ό άνακριτής μάς έκανε ένα πρόλογο τον όποιο παραθέτω:

—Θά επιθυμούσα, κύριοι, είπε, αφού οι άνακρισεις δέν μάς παρουσίασαν τίποτα τδ θετικό, να αφήσωμε τδ παληό σύστημα των έρωταποκρίσεων. Δέν θα σας καλέσω μπροστά μου ένα-ένα να σας άνακρίνω, όχι. Θα μείνουμε όλοι έδω μαζί: Ο κ. Στά-

γκερσον, ό κ.Νταρζάκ, ό μπάρμπα Ιάκωβος, οι δύο θυρωροί, ό κ. Διευθυντής της Δημοσίας Άσφαλείας, ό γραμματεύς μου, και εγώ! Θα καθήσωμε έδω όλοι και θα συζητήσωμε, θα μιλήσωμε, όλοι ίσοι μπροστά στον τόπο του έγκλήματος. Θα μιλήσουμε! Ναι, σας εκάλεσα να μιλήσουμε. Τί θα πούμε; Τί άλλο μάς άπασχολεί εκτός από τδ έγκλημα; Άς μιλήσωμε, λοιπόν! Άς μιλήσωμε. Άς φλυαρήσουμε όσο μπορούμε, ως πούμε έξυπνάδες, ως πούμε κουταμάρες. Άς πούμε ό,τι μάς κατεβή στο κεφάλι. Άς μιλήσουμε δίχως μέθοδο και συστήματα, γιατί τά συστήματα δέν μάς άποδίδουν τίποτα. Και άπευθύνω μιá θερμή παράκλησι προς τδ Θεό της Τύχης, να μάς φέρη εκείνο που γυρεύουμε. Άς αρχίσωμε, λοιπόν, κύριοι...

Ο άνακριτής σταμάτησε τδ λόγο που έβγανε, πέρασε από μπροστά μου και μου ψιθύρισε: Τί ώραία σκηνή που γίνεται αυτή για θεατρικό έργο, έ;

Κι' έτριψε από χαρά τά χέρια του.

Έρριξα μιá ματιá τριγύρω μου σ' όλους. Είχανε καθήσει σκόρπια σε διάφορες καρέκλες του έργαστηρίου. Ο καυμένος ό Στάγκερσον είχε τόσο πολύ καταβληθή.

—Λοιπόν κ. Στάγκερσον, άρχισε πάλι να λέγη ό άνακριτής, καθήστε σας παρακαλώ στη θέσι ακριβώς που βρισκόσαστε όταν σας άφησε ή δεσποινίς Στάγκερσον την ώρα που πήγε για τδ δωμάτιό της.

Ο κύριος Στάγκερσον σηκώθηκε και πήγε και στάθηκε σε άπόστασι πενήντα εκατοστών από την πόρτα του «Κιτρίνου Δωματίου». Ήταν χλωμός και ή φωνή του δίχως ζωή.

Βρισκόμουνά έδω, αφού κατά τις έντεκα έκανα μερικά χημικά πειράματα. Τράβηξα, λοιπόν, τδ γραφείο μου προς τά δω για ν' αφήσω τον μπάρμπα Ιάκωβο ελεύθερο να μου καθαρίση ένα σωρό πράγματα που είχα λερώσει. Η κόρη μου εργαζόταν μαζί μου, στο ίδιο γραφείο. Όταν σηκώθηκε αφού με φίλησε και ευχήθηκε την καληνύχτα στον μπάρμπα Ιάκωβο, δυσκολεύτηκε μάλιστα να περάση για να πάη στο δωμάτιό της, γιατί τδ γραφείο βρισκόταν μπροστά σχεδόν στην πόρτα και την έμπόδιζε. Μ' αυτό θέλω να σας πώ πόσο κοντά βρισκόμουνά στο μέρος όπου έγινε τδ έγκλημα.

Ο προϊστάμενός μου κύριος Μαρκέ μου είχεν επιτρέψει να να τεύωμαι στην κουβέντα και γι' αυτό ρώτησα:

—Και αυτό τδ γραφείο; Τδ γραφείο αυτό κύριε Στάγκερσον τή στιγμή που άκούσατε τις φωνές και τούς πυροβολισμούς τί έγινε;

Μου άπήντησε ό μπάρμπα Ιάκωβος.

—Τδ τραβήξαμε με όρμη προς τον τοίχο για να μπορέσουμε να ριχτούμε πιδέλευθερα πάνω στην πόρτα, κύριε γραμματέα. Εγώ συνέχισα για να ύποστηρίξω κάποιο συλλογισμό μου.

—Τὸ γραφεῖο ἄρα ἦταν πάρα πολὺ κοντὰ στὴν πόρτα. Ἄν ἓνας ἄνθρωπος γλυστρούσε σκυφτὰ δὲν θὰ μπορούσε νὰ κρυφτῇ κάτω ἀπὸ τὸ γραφεῖο;

—Ἐρχάτε διὸ σας εἶπα πῶς ἡ κόρη μου εἶχε κλείσει τὴν πόρτα τῆς ἀπὸ μέσα μὲ τὸ κλειδί καὶ μὲ τὸ σύρτη; Ὅτι μόλις ἀκούσαμε τίς φωνὲς προσπαθήσαμε νὰ σπάσουμε τὴν πόρτα ἐπειδὴ ἦταν ἀπὸ μέσα κλειστή; Ὅτι δὲν παρατήσαμε τὴν πόρτα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ κόρη μου ἀκόμα ἐπάλεψε μέσα; Ὅτι καταβάλαμε ὅλη τὴ δύναμί μας γιὰ νὰ τὴ σπάσουμε;

—Ὡ, ἦταν μιὰ πόρτα δρύϊνη πολὺ γερή. Τέσσερις ἄνθρωποι μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ θυρωροῦ, καὶ τσακιστήκαμε νὰ τὴν γκρεμίσουμε. Ὡ, εἶναι ἁμαρτία ποὺ τοὺς συλλάβατε, κύριε ἀνακριτὰ.

Μόλις ἄκουσε αὐτὸ ἡ γυναῖκα τοῦ θυρωροῦ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

—Ἀ, φώναξε ὁ ἀνακριτὴς ἀφήστε τὰ κλάματα καὶ πέστε μου καλύτερα τί θέλατε ποὺ βρισκόσαστε τὴν ὥρα ποὺ δολοφονοῦσαν τὴν κυρία σας, κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ περιπτέρου, ὅταν σας συνήντησε ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος;

—Ἐρχόμαστε νὰ βοηθήσουμε, μουγγρίσανε.

Ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἀρνιῶνται καὶ νὰ δριγκύωνται διὸ βρισκόγ-
τουσαν στὸ κρεβάτι τους ὅταν ἀκούσανε μιὰ πιστολιά.

—Ὅχι, μία, ἀλλὰ δύο πιστολιὲς πέσανε. Βλέπετε ποὺ λέτε ψέματα;

—Τότε θάκούσαμε τὸ δεύτερο πυροβολισμὸ κύριε δικαστὰ! Θὰ κοιμόμαστε ἀκόμα ὅταν θάπενε ὁ πρῶτος.

—Μάλιστα, εἶπε ὁ κύριος Στάγκερσον ὁ πρῶτος πυροβολισ-
μοὺς ἦταν κουφός κ' ὁ δεύτερος πολὺ δυνατός.

—Ὁραῖα, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς, ἀλλὰ σεῖς, γιατί ἐξακολουθεῖτε νὰ λέτε ψέματα, εἶπε πρὸς τοὺς θυρωροὺς. Νομίζετε διὸ ἡ ἀστυ-
νομία εἶναι τόσο κουτή; ὅλα μᾶς ἀποδεικνύουν διὸ βρισκόσαστε ἔξω, κοντὰ στὸ περίπτερο ὅταν ἔγινε τὸ δράμα. Τί κάνατε; Δὲν θέλετε νὰ τὸ πῆτε; Ἡ σιωπὴ σας ἀποδεικνύει τὴν ἐνοχλή σας. Ὅσο γιὰ μένα, ἐγώ... δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ἀκόμα, πῶς διέ-
φυγε ὁ δολοφόνος, εἶπε γυρίζοντας πρὸς τὸν κύριον Στάγκερσον. Γι' αὐτὸ ἐπιμένω διὸ οἱ δύο αὐτοὶ θυρωροὶ τὴν ὥρα ποὺ ἐσεῖς ἤσαστε ἀπασχολημένοι μὲ τὴν κόρη σας, θὰ διευκόλυναν τὴ
φυγὴν του, τοῦ ἀνοῖξαν τὸ παράθυρο, κ' ἔπειτα τὸ ἐκλείσαν. Για-
τί... δὲν μπορούμε νὰ παραδεχτοῦμε διὸ τὰ παράθυρα ἐκλείσαν
μόνα τους. Ἄν πάλι κανεὶς φαντάζεται τίποτ' ἄλλο νὰ μᾶς
τὸ πῇ...

Ὁ κύριος Στάγκερσον ἐπενέβη.

—Εἶναι ἀδύνατον καὶ οὔτε πιστεύω στὴν ἐνοχλή τῶν θυρωρῶν
μου παρ' ὅλο ποὺ δὲν καταλαβαίνω τί θέλανε στὸ πάρκο, τέ-
τοια ὥρα. Λέγω ἀδύνατον, γιατί ἡ θυρωρὸς κρατοῦσε τὴ λάμπα
καὶ φώτιζε ἐνῶ ἐγώ ὅταν σπάσαμε τὴν πόρτα ἔσκυφα μπροστὰ

στὸ σῶμα τῆς κόρης μου καὶ ἐκλείσα σχεδὸν τὴν εἴσοδο. Ἦταν
ἀδύνατο λοιπὸν νὰ περάσῃ κανεὶς ἂν δὲν περνοῦσε ἀπὸ πάνω μου.

—Ἐσεῖς τί λέτε κύριε, Νταρζάκ, ἐρώτησε ὁ ἀνακριτὴς.

—Ὁ Νταρζάκ σιωποῦσε, δὲν εἶπε τίποτα.

—Καί, σεῖς, κύριε διευθυντὰ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας;

—Ὁ κύριος Ντάξ, ὁ διευθυντὴς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας μέ-
χρι στιγμῆς δὲν εἶχε κάνει ἄλλο παρὰ ν' ἀκούῃ καὶ νὰ ἐξετάζῃ
τὰ διάφορα πράγματα. Ἡ δόκησε τέλος ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

—Πρέπει, εἶπε ὡς ποὺ νὰ βροῦμε τὸν δολοφόνον νὰ βροῦμε καὶ
τὰ αἷτια τοῦ ἐγκλήματος.

—Κύριε διευθυντὰ, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς, τὸ ἐγκλημα αὐτὸ ἦταν
ἄγριο, τραγικόν, δὲν ἔχει αἷτια. Τὰ ἴχνη ποὺ ἄφησε ὁ δολοφόνος,
τὸ μαντήλι, ὁ σκουφὸς μᾶς πείθουν διὸ ἔχομε νὰ κάνωμε μὲ ἄν-
θρωπο ποὺ δὲν ἀνήκει καθόλου σὲ ὑψηλὰ ἐπίπεδα. Οἱ θυρωροὶ θὰ
μποροῦσαν μάλιστα νὰ μᾶς πληροφορήσουν...

Τότε ὁ κύριος Ντάξ ἐγύρισε πρὸς τὸν κύριον Στάγκερσον καὶ
τὸν ἐρώτησε.

—Ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον δὲν ἐ-
πρόκειτο μοῦ φαίνεται νὰ παντρευτῇ
προσεχῶς;

—Ὁ Στάγκερσον ἔρριξε μιὰ θλιβερὴ
ματιὰ καὶ κύτταξε τὸ
Ροβέρτο Νταρζάκ.

—Μὲ τὸν φίλο μου
ἐδῶ τὸν ὁποῖο θὰ ἤμου-
να εὐτυχὴς νὰ ὀνομάσω
γιὰ μὲν, μὲ τὸν κύριον
Ροβέρτο Νταρζάκ.

—Ἡ δεσποινὶς Στά-
γκερσον πηγαίνει πολὺ
καλὰ καὶ θὰ γιὰτρευθῇ

ἀπὸ τὰ τραύματά της.
Θὰ εἶναι μονάχα ἓνας
γάμος ἀργοπορημένος,

δὲν εἶν' ἔτσι κύριε; ἐπέμενε ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας.

— Τὸ ἐλπίζω.

— Πῶς! Δὲν εἴστε βέβαιος;

Ὁ κύριος Στάγκερσον σιωποῦσε. Ὁ Ροβέρτος Νταρζάκ φαινόταν ἀνήσυχος. Εἶδα τὸ χέρι του νὰ παίζει νευρικά μὲ τὴν ἀλυσίδα τοῦ ρωλοιοῦ του.

Ὁ κύριος Ντάξ ἔβηξε καὶ συνέχισε.

— Καταλαβαίνετε κύριε Στάγκερσον ὅτι σὲ μιὰ ὑπόθεσι τόσο πολὺ μπερδεμένη καὶ οἱ μικρότερες λεπτομέρειες χρειάζονται γιὰ νὰ ἀποκαταστήσουμε τὴν ἀλήθεια. Λοιπόν, μᾶς εἶπατε μιὰ λέξι: «Τὸ ἐλπίζω». Δηλαδή ἀμφιβάλλετε. Ὑπάρχει τίποτα ποὺ σᾶς κάνει νὰ ἀμφιβάλλετε;

Ὁ κύριος Στάγκερσον δίσταζε νὰ μιλήσῃ. Τέλος εἶπε:

— Μάλιστα, κύριε, νομίζω ὅτι εἶναι προτιμότερο νὰ ξαίρετε ὠρισμένα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἴσως κατὰ τὴν γνώμη σας νὰ ἔχουν κάποια σημασία. Φαντάζομαι πῶς καὶ ὁ κύριος Νταρζάκ θὰ εἶναι σύμφωνος.

Ἐκὺτταξα τὸν κύριο Νταρζάκ. Ἦταν χλωμός. Δὲν ἔμπορῶσε νὰ μιλήσῃ. Ἐκοῦνησε μονάχα τὸ κεφάλι του.

— Λοιπόν, μάθετε κύριε Διευθυντά, ὅτι ἡ κόρη μου δὲν ἤθελε καθόλου νὰ μ' ἀποχωρισθῇ. Δὲν ἤθελε καθόλου νὰ παντρευθῇ. Πόσες φορές δὲν προσπάθησα νὰ τὴν πείσω. Τέλος, γνωρίζομαστε μὲ τὸν κύριο Νταρζάκ, τὸν ὁποῖο ἐκτιμῶ καὶ ἀγαπῶ.

» Ἐπειτα ἀπὸ ὀκτὼ ἑτῶν ἐπιμονὴ τέλος ἡ κόρη μου ἔδωσε τὴ συγκατάθεσί της. Ἐπειτα, ἤθελα κι' ἐγὼ ἕναν ἄνθρωπο σὰν τὸν κύριο Νταρζάκ, ὁ ὁποῖος θὰ μποροῦσε νὰ μὲ βοηθῇ στὶς μελέτες μου τίς ἐπιστημονικές.

Λοιπόν, κύριε, δύο ἡμέρες πρὶν νὰ γίνῃ τὸ ἐγκλημα, ἡ κόρη μου, παρ' ὅλο πὺ ἤμαστε ἔτοιμοι καθ' ὅλα γιὰ τὸν γάμο, μοῦ ἐδήλωσε ὅτι δὲν θὰ παντρευότανε τὸ Ροβέρτο Νταρζάκ.

— Καὶ ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον δὲν σᾶς εἶπε τὴν αἰτία;

— Μοῦ εἶπε ὅτι εἶναι πάρα πολὺ μεγάλη γιὰ παντρεῖά. Καὶ ὅμως ἐπίστευα ὅτι τὸν ἀγαποῦσε κι' ἐκεῖνη.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ περίεργο, εἶπε ὁ Ντάξ.

— Περίεργο! εἶπε καὶ ὁ Μαρκέ.

Ὁ κύριος Στάγκερσον μ' ἕνα χλωμὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, εἶπε:

— Ἀσφαλῶς, κύριε, σ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν πρέπει νὰ ἀναζητήσετε τὴν αἰτία τοῦ ἐγκλήματος.

Καὶ ὁ κύριος Ντάξ ἐδήλωσε:

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὔτε αἰτία τοῦ ἐγκλήματος εἶναι ἡ κλοπὴ!

— Ὅσο γι' αὐτὸ εἴμαστε βέβαιοι, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου καὶ ἕνας ἀστυφύλακας ἔδωσε ἕνα ἐπισκεπτῆριο στὸν ἀνακριτὴ. Ὁ κύριος

Μαρκέ τὸ διάβασε καὶ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ:

— Ἄ! Μὰ αὐτὸ εἶναι κι' ἂν εἶναι!

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας.

— Εἶναι τὸ ἐπισκεπτῆριο ἑνὸς νεαροῦ ρεπόρτερ τῆς «Ἐποχῆς», τοῦ Ζωζέφ Ρουλταμπίλ, καὶ μᾶς γράφει: «Μία ἀπὸ τίς αἰτίες τοῦ ἐγκλήματος εἶναι ἡ κλοπὴ!»

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας χαμογέλασε.

— Ἄ, ἄ! Ὁ νεαρὸς Ρουλταμπίλ. Ἐχω ἤδη ἀκούσει νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν... Περνᾷ γιὰ ἔξυπνος. Πέστε του νὰρθῇ μέσα, κύριε ἀνακριτά.

Κι' ἔτσι μπήκε μέσα στὸ ἐργαστήριον ὁ Ρουλταμπίλ. Μᾶς ἐχαιρέτησε καὶ περιέμενε τὸν κύριο Μαρκέ νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ καμμιὰ ἐρώτησι.

— Ἰσχυρίζεσθε, κύριε, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς, ὅτι γνωρίζετε τὴν αἰτία τοῦ ἐγκλήματος καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ αἰτία εἶναι ἡ κλοπὴ.

— Ὅχι, κύριε ἀνακριτά, δὲν ἰσχυρίστηκα τέτοιο πρᾶγμα. Δὲν εἶπα ὅτι αἰτία τοῦ ἐγκλήματος εἶναι ἡ κλοπὴ καὶ δὲν τὸ πιστεύω.

— Τότε τί σημαίνει αὐτὸ τὸ ἐπισκεπτῆριον;

— Ἄν προσέξετε καλύτερα θὰ δῆτε ὅτι γράφω: «Μία ἀπὸ τίς αἰτίες εἶναι καὶ ἡ κλοπὴ».

— Καὶ πῶς τὸ ξαίρετε;

— Παρακαλῶ... Ἄν θέλετε νὰ μ' ἀκολουθήσετε μιὰ στιγμὴ.

Τὸν ἀκολουθήσαμε στὸν προθάλαμον. Ἐκεῖ προχώρησε πρὸς τὸ μικρὸ διάδρομον ποὺ ὠδηγοῦσε γιὰ τὴ σκάλα τῆς σοφίτας. Παρεκάλεσε τότε τὸν ἀνακριτὴ νὰ γονατίσῃ δίπλα του. Ὁ μικρὸς αὐτὸς διάδρομος φωτιζόταν ἀπὸ τὴ τζαμένια πόρτα του, τὸ δὲ φῶς ποὺ ἔπεφτε ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τὸν φωτισμὸ του. Ὁ Ρουλταμπίλ καὶ ὁ ἀνακριτὴς εἶχαν γονατίσει κοντὰ στὸ κατώφλι. Ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ ἔδειξε ἕνα μέρος πάνω στὶς πλάκες.

— Οἱ πλάκες τοῦ διαδρόμου δὲν ἔχουν σφουγγαριστῇ ἀπὸ τὸ μπάρμπα Ἰάκωβο, εἶναι ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ, αὐτὸ διακρίνεται καλὰ ἀπὸ τὴ σκονὴ ποὺ ἔχουν. Λοιπὸν κυτᾶχτε καλὰ σ' αὐτὸ τὸ μέρος, διακρίνονται καλὰ τὰ ἴχνη δύο χοντρῶν παπουτσιῶν, ὡς ἐπίσης μιὰ μαῦρη σκόνη ποὺ συνοδεύει παντοῦ τίς πατημασιὰς τοῦ δολοφόνου. Αὐτὴ ἡ μαῦρη σκόνη δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ καρβουνόσκονη ποὺ σκεπάζει τὸ μονοπάτι ποὺ περνᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ καρβουνάδικα τοῦ δάσους. Εἶναι τὸ μονοπάτι ποὺ ἔρχεται ἀπ' εὐθείας στὸν πύργο.

» Λοιπὸν, ἰδοὺ τί ἔκανε ὁ δολοφόνος. Ἐμπήκε ἐδῶ μέσα τὸ ἀπόγευμα ποὺ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς στὸ περίπτερον καὶ διέπραξε τὴν κλοπὴ του.

— Ἀλλὰ ποιά κλοπὴ; Ποῦ βλέπετε ἐσεῖς τὴν κλοπὴ; Ποιὸς μᾶς ἀποδεικνύει ὅτι ἐγίνε κλοπὴ; φωνάξαμε ὅλοι ταυτοχρόνως.

Ὁ Ρουλταμπίλ ἀδιαφορῶντας γιὰ τίς φωνές καὶ διαμαρτυρίες μας συνέχισε.

—Αυτό που με έθεσε επί τὰ ἔχνη τῆς κλοπῆς...
—Εἶναι αὐτό! διέκρινε ὁ ἀνακριτῆς, πάντοτε γονατιστός.
Φυσικά, εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ.

Καὶ ὁ κύριος Μαρκέ μᾶς ἐξήγησε ὅτι ὑπῆρχε πράγματι πάνω στίς σκοτισμένες πλάκες, δίπλα στὰ ἔχνη τῶν δύο παπουτσιῶν τὸ ἀποτυπώμα ἐπὶ τῆς ἐνδὸς τετράγωνου δέματος τὸ ὁποῖον διεκρίνετο ἀκόμα εὐκολώτερα ἀπὸ τὰ ἔχνη τῶν σπάγγων ποὺ ἦταν δεμμένο.

—Καλὰ... εἶχατε ἔλθει ἐδῶ προηγουμένως, κύριε Ρουлтаμπίλ; Κι' ἐντούτοις εἶχα δώσει διαταγὴ νὰ μὴ μπῇ κανεὶς.

—Σὰς παρακαλῶ δὲν φταίει ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος, ἦρθα μὲ τὸν κύριο Νταρζάν. Λοιπὸν ὅταν εἶδα ὅτι ἐδῶ ὑπῆρχαν δίπλα καὶ ἔχνη τῶν παπουτσιῶν καὶ τὰ ἀποτυπώματα ἐνδὸς δέματος δὲν ἀμφέβαλλα πιά γιὰ τὴν κλοπὴ, εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ. Ὁ κλέπτης δὲν ἦρθε ἀπέξω μὲ κανένα δέμα. Ἐκανε ἓνα δέμα μὲ τὰ πράγματα ποὺ ἔκλεψε καὶ τὸ τοποθέτησε σ' αὐτὴ ἐδῶ τῇ γωνιά, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὸ ξαναπάρῃ τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἔφευγε. Ἐπίσης τοποθέτησε δίπλα στὸ δέμα καὶ τὰ χοντρά του τὰ παπούτσια. Γιὰ κυττᾶτε δὲν ὑπάρχουν ἄλλα ἔχνη ἀπὸ τὰ ἴδια παπούτσια μὲχρι ἐδῶ καὶ τὰ ἔχνη αὐτὰ τῶν δύο παπουτσιῶν μοιάζουν μὲ ἔχνη ἀδειῶν παπουτσιῶν.

Κι' ἐτσι καταλαβαίνετε ὅτι ἅμα τῷσκασε ὁ δολοφόνος μέσα ἀπὸ τὸ «Κίτρινο Δωμάτιο», βαστούσε στὸ χέρι τὰ χοντρά λερωμένα του παπούτσια, γι' αὐτὸ δὲν βρίσκομε ἔχνη οὔτε στὸ ἐργαστήριο, οὔτε στὸν προθάλαμο. Ἐμπῆκε ὅμως μὲ τὰ χοντρά παπούτσια στὸν προθάλαμο, στὸ ἐργαστήριο, στὸ «Κίτρινο Δωμάτιο» ὅπου τὰ ἔβγαλε γιὰ νὰ μὴν κἀνῃ θόρυβο ἢ μπορεῖ καὶ νὰ τὸν ἐνωχλοῦσαν. Τὰ ἔχνη τοῦ ἐρχομοῦ του, ὅμως, σβυστήκανε ἀναγκαστικῶς ἀπὸ τὸ σφουγγάρισμα ποὺ ἔκανε ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος. Ἄρα ὁ δολοφόνος ἐμπῆκε τὴν πρώτη φορὰ ποὺ βγήκε ἀπὸ τὸ περίπτερο ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος, ἦτοι κατὰ τίς πεντέμισι. Λοιπὸν ὁ δολοφόνος ἔκανε τὴν κλοπὴ, ἔφτιασε τὸ δέμα του, ἔβγαλε τὰ παπούτσια του καὶ τᾶφερε καὶ ἀκούμπησε δέμα καὶ παπούτσια στὸ μικρὸ διάδρομο. Ἐπειτα ἐπέστρεψε στὸ «Κίτρινο Δωμάτιο». Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἢ ἦταν μονάχα μὲ τίς κάλτσες, ἢ φοροῦσε ἄλλα καθαρὰ παπούτσια πῶς κομψά. Στὸ «Κίτρινο Δωμάτιο» ὅταν ἐμπῆκε κρύφτηκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἐκεῖ φαίνονται καθαρὰ τὰ ἔχνη τοῦ σώματός του. Αὐτὴ ὅμως ἡ εἰσοδος καὶ τὸ κρύψιμο του μέσα στὸ «Κίτρινο Δωμάτιο» μαρτυροῦν ὅτι κυρία αἰτία τῆς ἐπισκέψεώς του στὸ περίπτερο δὲν ἦταν μονάχα ἡ κλοπὴ. Μὴ μοῦ πῆτε ὅτι ἐπειδὴ εἶδε ἢ τὸν μπάρμπα Ἰάκωβο ἢ τοὺς Στάγκερσον νὰ ἔρχονται, γι' αὐτὸ πῆγε καὶ κρύφτηκε. Θὰ ἦταν πῶς εὐκολο γι' αὐτὸν νὰ ἀνεβῇ καὶ νὰ κρυφτῇ στὴ σοφίτα, κι' ἐτσι τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι ἦσαν μαζεμένοι στὸ ἐργαστήριο νὰ κατεβῇ καὶ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ νὰ φύγῃ. Ὁχι! ὄχι! Ἐπρεπε νὰ πάῃ...

τὸ εἶχε ὑπ' ὄψιν του νὰ πάῃ...στὸ «Κίτρινο Δωμάτιο».

Ἐδῶ ἐπενέβη ὁ διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας

—Νεαρέ μου, δὲν ἔχω παρὰ νὰ σὲ συγχαρῶ, καί... ἂν ἀκόμα δὲν ξαίρωμε πῶς ἔφυγε ὁ δολοφόνος, μᾶς ἔδωσες νὰ καταλάβουμε βῆμα πρὸς βῆμα πῶς μπῆκε ἐδῶ μέσα καὶ ὅτι ἔκλεψε. Ἀλλὰ... τί ἔκλεψε;

—Πολυτιμώτατα πράγματα, ἀπήντησε ὁ ρεπόρτερ.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀκούσαμε μιὰ κραυγὴ μέσα ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο. Τρέξαμε καὶ βρήκαμε τὸν κύριο Στάγκερσον μπροστὰ σ' ἓνα μισανοιγμένο ντουλάπι καὶ τὸ ὁποῖο ἦταν ἄδειο. Ἐπείσε ἐξαντλημένος σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ εἶπε:

—Ἀκόμα μιὰ φορὰ, ποὺ μὲ κλέδουν...

Κ' ἓνα δάκρυ κύλισε στὸ μάγουλό του.

—Σὰς παρακαλῶ, εἶπε, μὴ πῆτε λέξι γι' αὐτὸ στὴν κόρη μου. Θὰ λυπηθῇ πολὺ περισσότερο ἀπὸ μένα.

Ἐπειτα ἀναστέναξε καὶ εἶπε: Φθάνει νὰ ζήσῃ κι' ἄς χαθοῦνε ὅλα.

—Θὰ ζήσῃ, εἶπε μὲ συγκινητικὴ φωνὴ ὁ Ροβέρτος Νταρζάν.

—Καὶ θὰ ξαναβροῦμε αὐτὰ ποὺ ἐχάσατε, πρόσθεσε ὁ κύριος Ντάξ. Ἀλλὰ τί ὑπῆρχε μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐπιπλο;

—Εἴκοσι χρόνια τῆς ζωῆς μου. Ὅλα τὰ μυστικά τῆς ἐπιστημονικῆς μου ἐργασίας, εἶπε ὁ Στάγκερσον.

Ὁ Στάγκερσον ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰ παιδί.

Τὸν εἶχαμε τριγυρίσει σιωπηλοί. Ὁ Νταρζάν, κι' αὐτὸς ἄδικα προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά του.

Στ' ἀναμεταξὺ ὁ Ρουлтаμπίλ ποὺ δὲν τὸν συγκινοῦσαν τὰ δάκρυα συνέχισε τὴν ἐπεξηγήσή του. Μᾶς εἶπε λοιπὸν ὅτι, ἅμα ἀνεκάλυψε τὰ ἔχνη τοῦ δέματος προσπάθησε νὰ βρῇ καὶ τί κλέψανε. Ὅταν ἐμπῆκε λοιπὸν στὸ ἐργαστήριο, μεταξὺ ἄλλων, τοῦ ἔκανε ἐντύπωση αὐτὸ τὸ ντουλάπι χρηματοκιβώτιο, ποὺ ἦταν ἀπὸ σίδηρο. Ἀλλὰ... ἓνα χρηματοκιβώτιο σιδερένιο θὰ προωρρίζετο νὰ κρύβῃ κάτι, κι' αὐτὸ τὸ κάτι ἔπρεπε νὰ εἶναι κλειδωμένο μέσα, ἐνῶ, τοῦναντίον τὸ χρηματοκιβώτιο δὲν ἦταν καθόλου ἐξασφαλισμένο, ἀφοῦ πάνω στὴν κλειδαριὰ του ὑπῆρχε ἓνα κλειδί μπρούντιζινο. Γιὰ μᾶς ἓνα κλειδί πάνω σὲ μιὰ κλειδαριὰ εἶναι σημεῖον ἀσφαλείας, γιὰ τὸ Ρουлтаμπίλ ὅμως τὸ κλειδί πάνω στὴν κλειδαριὰ ἦταν σημεῖο κλοπῆς.

Ὅλοι τότε προσφέραμε συγχαρητήρια στὸν νεαρὸ Ρουлтаμπίλ. Ἐκεῖνος ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε:

—Προτιμῶ νὰ ρωτήσατε τὸν κύριο Στάγκερσον, ποιὸς κρατοῦσε αὐτὸ τὸ κλειδί.

—Ἡ κόρη μου, ἀπήντησε, ἐκεῖνος καὶ δὲν τᾶφθηκε ποτὲ ἀπὸ πάνω της.

Ὁ κύριος Μαρκέ βρῆκε εὐκαιρίαν νὰ διακριθῇ καὶ εἶπε:

—Μὰ τότε... ἡ κλοπὴ θὰ ἔγινε μετὰ τῇ δολοφονίᾳ. Ὁ δολο-

φρόνος μετά τον τραυματισμό έκλειψε το κλειδί...

— Σταματήστε, κύριε ανακριτά, μην κουράζεσθε να κάνετε υποθέσεις. Τό έκανα εγώ πριν από σας και σας αποδεικνύω άμέσως ότι ο δολοφόνος όταν έμπήκε εδώ μέσα, βαστούσε επάνω του το κλειδί.

— Πώς;

— Μην ανησυχήτε, διαβάστε εδώ.

Τότε ο διαβολεμένος αυτός νεαρός δημοσιογράφος έβγαλε από την τσέπη του μια έφημερίδα. 'Ο ανακριτής την πήρε στα χέρια του και διάβασε εκεί που του υπέδειξε ο Ρουλαμπίλ. 'Η έφημερίδα έφερε ήμερομηνία 21 'Οκτωβρίου. Τό έγκλημα έγινε στις 24 με 25 'Οκτωβρίου.

«Έχάθη χθές μέσα στα καταστήματα Λούβρ, ένα πορτοφολάκι. Μεταξύ άλλων περιείχε κι'ένα μπρούτζινο μικρό κλειδάκι. Μεγάλη άμοιβή θέλει δοθή εις εκείνον που θά τό βρή και θά γράψη στο Πόστ Ρεστάν υπό τά κάτωθι στοιχεία: Μ. Α. Τ. Σ. Ο. Ν.»

— Λοιπόν εξακολούθησε ο νεαρός ρεπόρτερ τά στοιχεία αυτά δεν μαρτυρούν τό όνομα της Ματθίλδης Στάγκερσον; Τό κλειδί που ζητά δέν μοιάζει μ' αυτό τό κλειδί; Άρα ή δεσποινίς Στάγκερσον είχε χάσει τό κλειδάκι της.

»Όπως βλέπετε συνειθίζω και διαβάζω αυτές τις μικρές άγγελίες. Σας συμβουλεύω να τό κάνετε και σεις, κύριε ανακριτά. Βρίσκει κανείς καμμιά φορά πολλά ενδιαφέροντα πράγματα. Όταν λοιπόν διάβασα τό έγκλημα στις έφημερίδες και είδα τό όνομα Ματθίλδη Στάγκερσον, θυμήθηκα την άγγेलία, και είδα ότι τ'άρχικα ταιριάζανε. Πήδησα σ'ένα άμάξι και πήγα στο πόστ-ρεστάν. Ρώτησα τον υπάλληλο άν είχε κανένα γράμμα, δέν ήθέλησε να μου πη, τέλος με τά πολλά τον κατάφερα και μου είπε ότι είχε ένα γράμμα που πέρασε καιτό πήρεμιά δεσποινίς, πρό τριών ήμερών. Μου πρόσθεσε μάλιστα ότι παρουσιάστηκε κι' ένας κύριος πριν από την κυρία κι' επέμενε να πάρη αυτός τό γράμμα. Θέλησα να ρωτήσω για τά χαρακτηριστικά της αλλά δέν μου απήντησε τίποτα.

‘Ο Ρουλαμπίλ έσώπασε. Σιωπήσαμε όλοι. ‘Ο καθένας έβγαζε συμπεράσματα. Τέλος έμίλησε ο κύριος Στάγκερσον.

— Είναι λοιπόν βέβαιο ότι ή κόρη μου είχε χάσει τό κλειδάκι. Δέν θέλησε να μου πη τίποτα για να μή με ανησυχήση. Γι'αυτό και έδωσε διεύθυνσι έξω από τό σπίτι. Πολύ φυσικό για να μην τραβήξη τον κλέπτη στο σπίτι. 'Ηδη μ' έχουν κλέψει κι' άλλη μια φορά.

— Που και πώς; ρώτησε ο Διευθυντής της 'Αστυνομίας.

— Ω, είναι τώρα πολλά χρόνια, αυτό συνέβη στην 'Αμερική. Μου έκλεψαν τά μυστικά δύο έφευρέσεών μου μέσα από τό εργαστήριό. Άλλά πρόφτασα και τό έκoinοποίησα, έδωσα στην

δημοσιότητα πριν απ' αυτούς τό μυστικό κι' έτσι δέν μπόρεσαν να έπωφεληθούν και να τό πουλήσουν. Γι'αυτό κι' έχω βάλει γύρω από τό περίπτερο σίδερα στα παράθυρα.

Έπειτα από λίγες ώρες, όταν ρωτήσαμε τη δεσποινίδα Στάγκερσον μάς βεβαίωσε τά λόγια του Ρουλαμπίλ, ότι πράγματι έχασε ή της έκλεψαν τό κλειδάκι και ότι έλαβε πράγματι ένα γράμμα στις 23, τό όποιο όμως περιείχε κάποια άστεϊότητα και τό έκαψε.

Έπανερχομαι όμως στη συνομιλία μας: ο κύριος Ντάξ έρώτησε τον κύριο Στάγκερσον πότε και πώς έπήγε ή κόρη του στο Παρίσι. Μας είπε, λοιπόν, ότι είχε φύγει από τον πύργο μαζί με τον κύριο Νταρζάν, ο όποιος δέν επανήλθε από τότε στον πύργο παρά την έπομένη του έγκλήματος. Τό γεγονός ότι ο Νταρζάν βρισκόταν μαζί με την δεσποινίδα στα καταστήματα του Λούβρ, αυτό δέν πέρασε άπαρατήρητο.

Αυτή ή συνομιλία μεταξύ δικαστικών και δημοσιογράφου θά έπαιρνε τέλος, άν δέν συνέβαινε κάτι τό άπρόοπτο. Μας άνήγγειλαν ότι ο άστυνομικός Φρειδερίκος Λαρσάν έζητούσε να μάς δη. Έμπήκε. ‘Ο Λαρσάν κρατούσε στα χέρια του ένα ζευγάρι χοντροπάπουτσα, τά όποια έρριξε πάνω σ' ένα τραπέζι.

— Αυτά είναι τό παπούτσια, που φορούσε ο δολοφόνος! Τά γνωρίζετε μπάρμπα 'Ιάκωβε;

‘Ο μπάρμπα 'Ιάκωβος έσκυψε πάνω στα παληοπάπουτσα και άνεγνώρισε ότι ήταν τά δικά του, τά όποια είχε ρίξει σε μια γωνιά της σοφίτας. Για να κρύψη τη συγκίνησή του έβγαλε τό μαντήλι του να σκουπιστή. Τότε ο Λαρσάν έπρόσθεσε:

— Να και ένα μαντήλι που μοιάζει με τό μαντήλι που μεταχειρίστηκε ο δολοφόνος και τό όποϊον εύρήκατε στο «Κίτρινο Δωμάτιο».

— Ναί, ναί, είπε ο γέρος μοιάζουμε πάρα πολύ.

— Τέλος, έξηκολούθησε ο Λαρσάν, και ο σκούφος άν δοκιμασθή στο κεφάλι του μπάρμπα 'Ιακώβου θά δητε ότι του πηγαίνει. θαυμάσια. Όλα αυτά κύριοι, αποδεικνύουν κατά τη γνώμη μου—σύνελθε μπάρμπα 'Ιάκωβε μήν τρομάξεις—όλα αυτά αποδεικνύουν κατά τη γνώμη μου, ότι ο δολοφόνος θέλησε να παραποιήση την προσωπικότητά του.

Έκανε κάποια χοντροκοπιά. Γιατί χαίρομε πώς ο δολοφόνος δέν είναι ο μπάρμπα 'Ιακώβος ο όποιος δέν εγκατέλειψε ούτε στιγμή τον κ. Στάγκερσον.

»Άλλ' άς φανταστούμε ότι ο κ. Στάγκερσον δέν καθότανε τό βράδυ εκείνο τόσο πολύ στο εργαστήριό κι' έφευγε νωρίτερα να πάη να κοιμηθ ή στον πύργο. Τότε ποιόν θά βάραινε όλη ή κατηγορία; Φυσικά τον μπάρμπα 'Ιακώβο.

‘Ο μπάρμπα 'Ιακώβος χρωστά τη σωτηρία του στο ότι τό έτετρα, γιατί ο δολοφόνος θά υπέθεσε ότι οι άλλ-

λοι είχαν αποχωρήσει από το εργαστήριο. 'Ο άνθρωπος λοιπόν που μπήκε εδώ μέσα και πήρε τόσα μέτρα που τον εξασφάλιζαν, ήταν άνθρωπος πολύ σχετικός με το σπίτι. Τί ώρα ακριβώς έμπήκε εδώ μέσα; Το απόγευμα; Το βράδυ; Δεν θα μπορούσα να το καθορίσω. Ένας άνθρωπος που ήξαιρε καλά τις συνήθειες του σπιτιού έμπήκε στο «Κίτρινο Δωμάτιο» την ώρα που έπρεπε. Μεσολάβησε όμως το δείπνο μέσα στο εργαστήριο. Κάποιο πείραμα από τις δέκα μέχρι τις ένδεκα. 'Ο κύριος Στάγκερσον ήταν απησχολημένος με την κόρη του γύρω από τα καμινέτα και τα πειράματά τους. Ποιός μας λέγει ότι ο δολοφόνος δεν μπόρεσε να μπη πίσω απ' αυτόν κι' ενώ αυτός ήταν απησχολημένος, αφού παράτησε προηγουμένως τα χοντρά παπούτσια στο μικρό διάδρομο;

—Είναι άπίθανο! είπε ο κ. Στάγκερσον.

—Μάλιστα, άλλ' όχι αδύνατον, είπε ο Λαρσάν. Δεν έπιθε-
δαίωνα, υποθέτω. Όσο για τη φυγή του αυτό είναι άλλο πράγμα.
Πώς μπόρεσε να φύγει; Με τον πιό φυσικό τρόπο!

Σώπασε μια στιγμή. Κρεμόμαστε από τα χείλη του. Συνέχισε:
Δεν έμπήκα καθόλου στο «Κίτρινο Δωμάτιο», αλλά φαν-
τάζομαι πώς αρκετά βεβαιωθήκατε πώς ήταν έντελώς αδύνατο να
έδγηκε από την πόρτα. Και βέβαια αφού είναι αδύνατο να
άλλοιως τότε δεν μπορεί παρά να είναι έτσι. Έκανε λοιπόν το
έγκλημα κι' έδγηκε από την πόρτα! Ποιά στιγμή; Πότε; Τη στιγ-
μή που του ήταν πιό εύκολο, τη στιγμή που το πράγμα έξηγε-
ται καλύτερα, τόσο καλά εξηγείται που δεν μπορεί να υπάρχει
άλλη εξήγηση. Ας εξετάσουμε, λοιπόν, ποιές ήταν οι στιγμές αυ-
τές που έπηκολούθησαν το έγκλημα.

»Υπάρχει η πρώτη στιγμή κατά την οποία βρίσκονται μπρο-
στά στην πόρτα και φράζουν τον δρόμο, ο κύριος Στάγκερσον και
ο μπάρμπα Ιάκωβος. Υπάρχει η δεύτερη στιγμή, κατά την
οποία ο μπάρμπα Ιάκωβος έφυγε για να πάει από το παράθυρο
και έμεινε μόνος ο κύριος Στάγκερσον μπροστά στην πόρτα.
Υπάρχει μια τρίτη στιγμή, κατά την οποία βρίσκονται
στην πόρτα ο κύριος Στάγκερσον, ο θυρωρός, η γυναίκα του
μπάρμπα Ιάκωβος. Υπάρχει ο θυρωρός, η γυναίκα του
μπάρμπα Ιάκωβος. Υπάρχει μια τετάρτη στιγμή, κατά την
οποία βρίσκονται μπροστά στην πόρτα ο Στάγκερσον, ο θυρωρός,
η γυναίκα του και ο μπάρμπα Ιάκωβος.

Υπάρχει και η πέμπτη στιγμή κατά την οποία η πόρτα
«Κιτρίνου Δωματίου» έσπασε και μπήκανε όλοι μέσα στο
τιο. Λοιπόν από όλες αυτές τις στιγμές, ή πιό κατάλληλη θα
που διευκολύνει μια φυγή είναι η στιγμή κατά την οποία
χουν τα ελιγώτερα πρόσωπα μπροστά στην πόρτα. Είναι η
στι-
γή που δεν υπάρχει παρά μονάχα ένα πρόσωπο. Είναι η
στι-
γή που ο κύριος Στάγκερσον βρίσκεται μόνος μπροστά στην πόρτα.

«Η πόρτα λοιπόν άνοιξε παρουσία του κυρίου Στάγκερσον. Και
ο άνθρωπος έδγηκε από μέσα. Έδώ πρέπει να παραδεχτούμε ότι ο
κύριος Στάγκερσον, είχε πολύ σοβαρές αιτίες να μη συλλάβη ή
να μη φωνάξει να συλλάβουν τον δολοφόνο, αφού τον άφησε να
προχωρήσει και να πάει στο παράθυρο του προθαλάμου, να τον
αφήσει να φύγει και να κλείσει πίσω του το παράθυρο! Αφού
έγινε αυτό κι' επειδή έπρόκειτο ναρθη σ' αναμεταξύ ο μπάρμπα
Ιάκωβος κι' έπρεπε να βρῇ τα πράγματα πίσω στη θέσι τους, ή
δεσποινίς Στάγκερσον ή όποια ήταν σοβαρά τραυματισμένη αλλά
είχε ακόμα τās δυνάμεις να συρθη, μπροστά στις παρακλήσεις
του πατέρα της κατώρρωσε να φθάσει μέχρι την πόρτα, να κλείσει
πάλι και να τραθήσει το σύρτη, κι' έπειτα να κυλιστή σχεδόν
έτοιμοθάνατη στο πάτωμα.

»Αυτό θα ήταν τρομερό για τον πατέρα να νοιώθη την κόρη
του ν' αγωνιά πίσω από την πόρτα, επίσης τρομερό που άφησε
το δολοφόνο να διαφύγει. Αλλά... δεν υπήρχε και κανένας άλλος
τρόπος να εξηγηθή το μυστήριο της διαφυγής του δολοφόνου από
το «Κίτρινο Δωμάτιο»!

Μια πεινηρά σιωπή έπεκράτησε μόλις σταμάτησε ο Λαρσάν
να μιλά.

Τότε είδαμε κάτι που μας έκανε να ριγήσουμε όλοι.

«Ο κύριος Στάγκερσον αναστηλώθηκε με κόπο από την πολυ-
θρόνα του κατάκλιωτος, με τα μάτια γεμάτα από δάκρυα...
»Απλώσε το χέρι του και είπε:

—'Ορκίζομαι στο κεφάλι της έτοιμοθάνατου κόρης μου, ότι
δεν έγκατέλειψα ούτε στιγμή την πόρτα εκείνη, από την ώρα
που άκουσα τις απειλιστικές της φωνές.

»'Ορκίζομαι ότι ή πόρτα εκείνη δεν άνοιξε καθόλου καθ' όλο
το διάστημα που έμεινα μόνος στο εργαστήριο και τέλος ότι άμα
σπάσαμε την πόρτα και μπήκα εγώ με τους τρεις υπηρέτες μου
στο δωμάτιο δεν βρήκαμε κανένα. 'Ορκίζομαι ότι δεν γνωρίζω τον
δολοφόνο!

«Η αλήθεια είναι ότι παρ' όλο το έσορ της στιγμής και του
έρκου, θέλαμε να πιστεύουμε μάλλον στις εξηγήσεις που έδωσε ο
Λαρσάν.

Τέλος, ο κύριος Μαρκέ μας ανήγγειλε ότι έληξε ή συγκέν-
τρωσίς μας και έτοιμαζόμαστε να βγούμε από το εργαστήριο, ότε
έκείνος ο νεαρός δημοσιογράφος, ο Ζωζέφ Ρουλταμπίλ, έπλησίασε
τον κύριο Στάγκερσον και τον άκουσα να του λέγει:

—'Εγώ, σάς πιστώω, κύριε!

ΤΟ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΛΑΡΣΑΝ

Θά έφευγα από τον πύργο κατά τις έξη, το απόγευμα. Θα-
παιρνα μαζί μου και το σχετικό άρθρο του φίλου μου Ρουλταμπίλ.

για την έφημερίδα του. 'Ο δημοσιογράφος θα καθότανε στὸν πύργο. Τὴν φιλοξενία τοῦ τὴν προσέφεραν τόσο ὁ κύριος Στάγκερσον ὅσο καὶ ὁ κύριος Νταρζάν.

Πηγαίνοντας λοιπὸν νὰ πάρω τὸ τραῖνο ἀπὸ τὸ σταθμὸ θέλησε νὰ μὲ συνοδέψῃ.

—Ὅταν περνούσαμε τὸ πάρκο ὁ Ρουлтаμπίλ μοῦ εἶπε:

—'Ο Φρειδερίκος Λαρσάν εἶναι πράγματι δυνατός. Χαίρεις ποὺ κατάρθωσε νὰ βρῇ τὰ παπούτσια; Λοιπὸν ἐκεῖ ποὺ τελειώνουν τὰ ἴχνη κοντὰ στὴν δεξαμενὴ, ὑπάρχει μιὰ λακοῦδα ἀπὸ τὴν ὁποία λείπει μιὰ μεγάλη πέτρα.

»'Ο Λαρσάν ἐψάξε νὰ βρῇ φαίνεται αὐτὴν τὴν πέτρα καὶ δὲν τὴν βρῆκε πουθενά. Τότε σκέφθηκε ὅτι ἡ πέτρα αὐτὴ θὰ χρησίμευε γιὰ νὰ κρατήσῃ στὸ δάθος τῆς δεξαμενῆς τὰ παπούτσια. Βέβαια δὲν τὸ συλλογίστηκε ἀμέσως, παρ' ὅλο ποὺ ἔκανα κι' ἐγὼ τὴν παρατήρησι τῆς πέτρας. Ἦμουν ἀπασχολημένος ἀπὸ ἕνα σωρὸ μικροπράγματα. Μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ εἴμιστε καθ' ὅλα σύμφωνοι μὲ τὸν Λαρσάν, ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅμως αὐτὸ κι' ἔπειτα, τὰ πράγματα διαφέρουν πολὺ, ΠΟΛΥ ΤΡΟΜΕΡΑ, γιατί βαδίζει καλὴ τὴ πίστει μέσα σ' ἕνα λάθος ποὺ θὰ μ' ἀναγκάσῃ νὰ πολεμήσω γιὰ τὸ τίποτα.

Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι τὸ πῶς ἐπρόφερε τὶς τελευταῖες λέξεις. Καὶ τίς ἐπανελάβε ἀκόμα μιὰ φορὰ.

—Ναί, τρομερό, τρομερό!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη περνούσαμε πίσω ἀπὸ τὸν πύργο. Ἐνα παράθυρο στὸ πρῶτο πάτωμα ἦταν μισάνοιχτο. Ἀκούσαμε κάποιον ἑλαφρὸ θόρυβο, πλησιάσαμε ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο. 'Ο Ρουлтаμπίλ μὲ πληροφόρησε ὅτι τὸ παράθυρο αὐτὸ ἀνήκε στὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον. 'Ο θόρυβος σταμάτησε καὶ ἔπειτα ξανάρχισε. Ἦταν λυγμοί... Δὲν μπορέσαμε παρὰ νὰ ἀρπάξουμε τρεῖς μονάχα λέξεις: «Φτωχέ μου Ροβέρτο!» 'Ο Ρουлтаμπίλ ἔσκυψε καὶ μοῦ εἶπε:

—'Αν μπορούσαμε ν' ἀκούσαμε τί λέγανε μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ἡ ὑπόθεσίς

μας θὰ τελείωνε ἀμέσως. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μπορούμε ν' ἀκούσωμε, ἄς προσπαθήσωμε τοῦλάχιστον νὰ δοῦμε

Ἐρριξε μιὰ ματιὰ τριγύρω του. Ἦταν σκοτεινά, διακρινόταν ὅμως ἕνα δέντρο ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρο. Σκαρφάλωσε γρήγορα-γρήγορα. Σὲ λίγο ὅμως ἄκουσα συνομιλία.

—Παρακαλῶ!

—'Οχι, περᾶστε πρῶτος.

Μιλούσανε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, πάνω στὸ δέντρο. Σὲ λίγο εἶδα δυὸ σκιές νὰ φλυαροῦν. 'Ο Ρουлтаμπίλ ἀνέδηκε μόνος καὶ κατέβαινε διπλός.

—Καλησπέρα, κύριε Σίνκλερ, ἄκουσα νὰ μοῦ λένε.

Ἦταν ὁ Φρειδερίκος Λαρσάν. 'Ο ἀστυνομικὸς εἶχε ἤδη ἀνεβῇ πρὶν ἀπὸ τὸ Ρουлтаμπίλ στὸ ἴδιο παρατηρητήριον.

Μοῦ εἶπαν ὅτι εἶδαν τὴ δεσποινίδα Στάγκερσον ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι τῆς καὶ τὸν κύριο Νταρζάν γονατιστὸ στὸ προσκεφάλι τῆς. 'Ο καθένας τους γύρευε νὰ δῇ ἀλήθεια συμπεράσματα ἀπ' αὐτὴ τὴ σκηνή.

Εἶναι εὐκολο νὰ ἐννοήσωμε ὅτι ἡ σκηνὴ αὐτὴ δημιούργησε μεγάλη ἐντύπωσι στὸ μυαλὸ τοῦ Ρουлтаμπίλ εἰς ὄφελος τοῦ Ροβέρτου Νταρζάν, ἐνῶ μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Λαρσάν συνέβαινε τὸ ἀντίθετο. Ἐπίστευε ἀπλούστατα στὴν ὑποκρισία καὶ τὸ θεατρικισμὸ τοῦ Λαρσάν.

Μόλις φθάσαμε στὴν καγκελλόπορτα ὁ Λαρσάν εἶπε.

—Τὸ μπαστοῦνι μου!

—Ξεχάσατε τὸ μπαστοῦνι σας; ρώτησε ὁ Ρουлтаμπίλ.

—Ναί, ἀπήντησε ὁ ἀστυνομικὸς. Τάφησα καὶ κάτω κοντὰ στὸ δέντρο.

Καὶ μᾶς ἄφησε λέγοντάς μας ὅτι θὰ ἀνταμώσουμε σὲ λίγο.

—Παρατήρησες τὸ μπαστοῦνι τοῦ Λαρσάν; μὲ ρώτησε ὁ Ρουлтаμπίλ μόλις ἐμείναμε μόνοι. Εἶναι ἕνα μπαστοῦνι ἐντελὸς καλντούργιο. Δὲν τὸν ἔχω ξαναδῇ νὰ βαστᾷ μπαστοῦνι. Καὶ τὸ προσέχει πολὺ. Δὲς καὶ φοβάται μὴν πέσῃ σὲ ξένα χέρια. Τί νὰ σημαίνει ἄραγε αὐτὸ τὸ μπαστοῦνι; Ποῦ νὰ τὸ βρῆκε; Δὲν εἶναι κηθόλου φυσικὸ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν βιάστηκε ποτέ του μπαστοῦνι νὰ παρουσιάζεται τὴν ἐπαύριον τοῦ ἐγκλήματος στὸν πύργο Γκλαντίς, μ' ἕνα μπαστοῦνι στὸ χέρι. Τὴν ἡμέρα ποὺ φθάσαμε στὸν πύργο, θυμᾶσαι, μόλις μᾶς εἶδε ἔβανε τὸ ρολόγι στὴν τσέπη του καὶ μάζεψε ἀπὸ χάμω τὸ μπαστοῦνι του!

Εἶχαμε βγῇ τώρα ἔξω ἀπὸ τὸ πάρκο. 'Ο Ρουлтаμπίλ δὲν μιλοῦσε πιά. Τὸν ἀπασχολοῦσε ὅμως σὲ ὅλο τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ σκέψις τοῦ μπαστοῦνι. Ἀπόδειξις εἶναι ὅτι ἐνῶ εἶχαμε προχωρήσει πολὺ κάτω στὸ δημόσιο δρόμο, μοῦ εἶπε καὶ πάλι.

—'Ο Φρειδερίκος Λαρσάν ἔφθασε στὸ Γκλαντίς πρὶν ἀπὸ μένα. Ἀρχισε τίς ἐρευνές του πρὶν ἀπὸ μένα. Εἶχε τὸν καιρὸ νὰ μάθῃ πράγματα ποὺ δὲν τὰ ξαίρω καὶ νὰ βρῇ πράγματα ποὺ δὲν

τὰ ξαίρω. Πού λοιπόν τὸ βρήκε τὸ μπαστούνι αὐτό;

Ἐπρεπε νὰ περιμένωμε εἴκοσι λεπτά ὥς πού ν᾿ᾶρθη τὸ τραῖνο. Μπήκαμε σ' ἓνα καφενεῖο. Σὲ λίγο παρουσιάστηκε καὶ ὁ Λαρσάν μὲ τὸ περίφημο μπαστούνι του.

— Τὸ ξαναβρήκα, μᾶς εἶπε γελῶντας.

Καθήσαμε καὶ οἱ τρεῖς στὸ ἴδιο τραπέζι. Ὁ Ρουлтаμπὶλ δὲν ἔδγαζε τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ μπαστούνι. Ἦταν τόσο ἀπορροφημένος πού δὲν εἶδε τὸ Λαρσάν πού ἔγνεφε σ' ἓνα σιδηροδρομικὸ ὑπάλληλο. Μᾶς εἶπε κατόπιν ὅτι ἦταν ἓνας βοηθός του, τὸν ὁποῖο εἶχε τοποθετήσει στὸ σταθμὸ νὰ ἐπιβλέπη τοὺς ἐπιβάτες πού θὰ ἔφευγαν ἀπὸ τὸ σταθμὸ.

Ἐαφνικὰ ὁ Ρουлтаμπὶλ τοῦ εἶπε:

— Ἀπὸ πότε, κύριε Φρέντ, ἔχετε αὐτὸ τὸ μπαστούνι; Ὅποτε σὰς συνήντησα σὰς εἶδα νὰ περπατᾶτε μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες.

— Εἶναι ἓνα δῶρον, εἶπε.

— Δὲν θὰ τῶχετε πολὺ καιρό, ἐπέμενε ὁ Ρουлтаμπὶλ.

— Ὅχι, τώρα τελευταῖα πού ἤμουν στὸ Λονδίνο.

— Μπορῶ νὰ τὸ δῶ;

— Γιατί ὄχι;

Ἦταν ἓνα χοντρὸ μπαστούνι ἀπὸ μπαμποῦ, γαρνιρισμένο μ' ἓνα χρυσὸ δαχτυλίδι.

Ὁ Ρουταμπὶλ τὸ ἐξήταζε μὲ προσοχή. Τέλος εἶπε.

— Σὰς προσφέρουν στὸ Λονδίνο ἓνα γαλλικὸ μπαστούνι;

— Γιατί ὄχι, εἶπε ὁ Φρέντ ταραγμένος.

— ἔχει τὸ ὄνομα τοῦ καταστήματος ἐδῶ γραμμένο: Κασέτ, 6 ὁδὸς Ὁπερας.

— Ὅπως ἀγοράζουμε κολλάρια ἐγγλέζινα, μποροῦν κι' οἱ Ἀγγλοὶ ν' ἀγοράζουν γαλλικὰ μπαστούνια.

Ὁ Ρουταμπὶλ τοῦ ἐπέστρεψε τὸ μπαστούνι. Ὅταν μὲ συνώδεψε στὸ τραῖνο μοῦ εἶπε:

— Νὰ θυμᾶσαι καλὰ, Κασέτ, 6, ὁδὸς Ὁπερας, αὔριο θὰ λάβης γράμμα μου.

Ἐγώ, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ἐπήγα στὸν Κασέτ, τὸ κατάστημα πού πουλοῦσε ὀμπρέλλες καὶ μπαστούνια κι' ἔτσι ἔγραφα στὸ φίλο μου:

«Ἐνας ἄνθρωπος πού τὰ χαρακτηριστικά του μοιάζουν ἐντελῶς ὅπως τοῦ Νταρζάν, ὡς καὶ ἡ ἐξωτερικὴ του ἀμφίεσι ἀγόρασε τὸ μπαστούνι ἐκεῖνο. Ὁ κ. Κασέτ μοῦ εἶπε ἐπὶ πλέον ὅτι, τέτοιο μπαστούνι εἶχε δυὸ χρόνια νὰ πουλήσῃ. Τὸ μπαστούνι τοῦ Φρέντ εἶναι καινούργιο, ἄρα θὰ εἶναι αὐτὸ πού βαστά. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶναι αὐτὸς πού τὸ ἀγόρασε, ἀφοῦ βρισκότανε στὸ Λονδίνο. Ὅπως καὶ σύ, φαντάζομαι κι' ἐγώ πῶς θὰ τὸ βρῆκε κάπου τριγύρω ἀπὸ τὸ Ροβέρτο Νταρζάν... Τὸ μπαστούνι αὐτὸ ὅμως ἀγοράστηκε στὶς ὀκτώ ἢ ὦρα, τὸ βράδυ τοῦ ἐγκλήματος. Κι' ἂν κατὰ τὴ γνώμη σου ὁ δολοφόνος ἐμπήκε στὸ «Κίτρινο Δωμάτιο»,

ἀπὸ τίς πεντέμισι-ἕξι, τότε ἂν τὸ μπαστούνι ἀνήκη στὸ Νταρζάν, ὁ Νταρζάν ἔχει ἓνα ὑπέροχο «ἄλλοθι» εἰς ὄφελός του».

Αὐτὸ εἶναι τὸ γράμμα πού ἔστειλα στὸ φίλο μου Ρουлтаμπὶλ.

«ΤΟ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΙΟΝ ΔΕΝ ΕΧΑΣΕ ΤΙΠΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΟΥ, ΟΥΤΕ Ο ΚΗΠΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΛΗ ΤΟΥ»

Ὅκτῳ ἡμέρες μετὰ ἀπὸ τὰ γεγονότα αὐτὰ πού διηγήθηκα, καὶ ἀκριβῶς τὴν δευτέραν Νοεμβρίου, ἔλαβα στὸ σπίτι μου στὸ Παρίσι, ἓνα τηλεγράφημα πού ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

— «Ἐλα Γκλαντίς μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο. Φέρε μαζὴ σου πιστόλια. Φιλικὰ, Ρουлтаμπὶλ».

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη εἶχα λίγη δουλειὰ κι' ἐπωφεληθῆκα κι' ἐγώ νὰ τρέχω στὶς δημοσιογραφικὰς αὐτὰς περιπέτειες τοῦ Ρουταμπὶλ.

Οἱ ἐφημερίδες γράφανε διαρκῶς, ἡ «Ἐποχὴ» ἐπεφυλάσseto νὰ δίνῃ μονάχα πληροφορίες.

Ὅκτῳ μέρες μακρὰ ἀπὸ τὸ Ρουταμπὶλ καὶ τὴν μυστηριώδη αὐτὴ ὑπόθεσι ἀγωνιοῦσα, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσα νὰ πάρω καὶ τὸ τραῖνο νὰ ἐνοχλήσω τὴν δουλειὰ τοῦ φίλου μου Ρουταμπὶλ. Μ' εὐχαρίστησε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ τηλεγράφημα. Κι' ἂν ὁ Ρουταμπὶλ μοῦ ἔλεγε νὰ πάρω μαζὴ μου καὶ πιστόλια αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι ἀσφαλῶς θὰ τὰ χρησιμοποιούσε. Δὲν περίμενα λοιπὸν οὔτε στιγμή, πήρα τὰ πιστόλια μου μέσα ἀπὸ τὸ συρτάρι, τὸ καπέλλο μου καὶ τράβηξα γιὰ τὸ σταθμὸ. Στὸ δρόμο μπήκα σ' ἓνα ὀπλοπωλεῖο κι' ἀγόρασα ἄλλο ἓνα πιστόλι. Τὸ τηλεγράφημα ἔλεγε «πιστόλια».

Ἠλπιζα πῶς θάβρισκα τὸ φίλο μου Ρουταμπὶλ στὸ σταθμὸ νὰ μὲ περιμένῃ. Βρῆκα ὅμως ἓνα ἀμάξι κι' ἔτσι ἔφθασα γρήγορα στὸν πύργο.

Ὁ Ρουταμπὶλ μὲ περίμενε στὸ κατώφλι τοῦ πύργου καὶ μὲ ἀγκάλιασε ὅταν συναντηθήκαμε. Μὲ πήρε σ' ἓνα σαλονάκι. Μ' ἔβανε νὰ καθίσω κι' ἐκεῖ μοῦ εἶπε:

— Πολὺ ἄσχημα!

— Τί πράγμα,

— Ὅλα!

Ἐπλησίασε κοντὰ μου καὶ μοῦ ψιθύρισε:

— Ὁ Λαρσάν θὰ καταλήξῃ νὰ συλλάβῃ τὸν Νταρζάν ὡς ἐνοχό.

Αὐτὸ δὲν μ' ἐξέπληξε καὶ τόσο, ἀφοῦ εἶχα δὴ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον νὰ κιτρινίσῃ μπρὸς στὶς πατημασιὰς πού μοιάζανε μὲ τίς δικές του.

Καὶ ὅμως εἶπα:

— Καλὰ, καὶ τὸ μπαστούνι;

— Τὸ μπαστούνι βρίσκεται διαρκῶς στὰ χέρια τοῦ Λαρσάν καὶ δὲν τὸ ἐγκαταλείπει οὔτε στιγμή.

—'Αλλά τὸ μπαστούνι προμηθεύει ἓνα ἄλλοθι στὸν Νταρζάκ.

—Καθόλου. Ὅταν ρώτησα μὲ τρόπο τὸν Νταρζάκ, μοῦ ἀρνήθηκε κατηγορηματικῶς ὅτι αὐτὸς ἀγόρασε μπαστούνι τὸ δράδου ἐκεῖνο, οὔτε καὶ ἄλλοτε ποτὲ ἀπὸ τοῦ Κασέτ. Ὅ,τι κι' ἂν συμβαίῃ, εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ, δὲν θάρπαιρνα ὄρκο γιὰ τίποτα, διότι ὁ κύριος Νταρζάκ σιωπᾷ, καὶ σιωπᾷ τόσο περίεργα πού δὲν ξαίρω ἀκριβῶς τί νὰ σκεφθῶ.

—Στὸ πνεῦμα τοῦ Φρεντερικ Λαρσάν, αὐτὸ τὸ μπαστούνι θὰ εἶναι ἓνα πολύτιμο μπαστούνι, ἓνα μπαστούνι τεκμήριον... Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ... Ἀφοῦ τὴν ὥρα πού ἀγοράστηκε ὁ δολοφόνος ἦταν ἄλλοι;

—Ἡ ὥρα δὲν θὰ τρομάζῃ καθόλου τὸ Λαρσάν... Δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ παραδεχθῇ τὴ γνώμη μου κατὰ τὴν ὁποία ἐγὼ ἐπιμένω ὅτι ὁ δολοφόνος ἐμπήκε στὸ δωμάτιο ἀπὸ τὴς 5 μέχρι τὴς 6, στὸ «Κίτρινο Δωμάτιο». Ποιὸς τὸν ἐμποδίζει αὐτὸν νὰ μπάζῃ τὸν δολοφόνου στὸ δωμάτιο ἀπὸ τὴς δέκα μέχρι τὴς ἑντεκα τῆς νύχτας; Τῇ στιγμῇ μάλιστα ἐκεῖνη ὁ Στάγκερσον καὶ ἡ κόρη του βοηθούμενοι ἀπὸ τὸν μπάρμπα Ἰάκωβο εἶχαν τραδηχθῇ στὸ δάθος τοῦ δωματίου καὶ ἔκαναν κάποιον σοβαρὸ πείραμα. Ὁ Λαρσάν θὰ πῇ ὅτι ὁ δολοφόνος ἐγλύστρησε πίσω του, ὅσο κι' ἂν φαίνεται περίεργο καὶ ἀπίστευτο. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι τίποτα, δυστυχῶς ὑπάρχουν μερικὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα εἶναι ἐναντίον τοῦ Νταρζάκ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μπαστούνι μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Λαρσάν διαρκῶς ἐπιδεικνύεται μπροστὰ στὸν Νταρζάκ! Ὁ ἔχω καταλάβει πολλὰ πράγματα γιὰ τὸ σύστημα τοῦ Λαρσάν, ἀλλὰ ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω ἀκόμα εἶναι τὸ μπαστούνι.

—Ὁ Φρειδερίκος Λαρσάν βρίσκεται στὸν πύργο;

—Ναί, καὶ οὔτε ἔφυγε καθόλου ἀπὸ δῶ. Κοιμάται στὸν πύργο ὅπως κι' ἐγὼ.

—Μὰ γιὰ πές μου εἶσαι βέβαιος γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ Νταρζάκ;

—Ἐπίστεψα γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι μποροῦσε νὰ εἶναι ἔνοχος. Κι' αὐτὸ συνέβη τὴν πρώτη μονάχα στιγμή πού φθάσαμε στὸν πύργο. Λοιπὸν μοῦ φαίνεται πῶς ἤρθε ἡ στιγμή νὰ σοῦ διηγηθῶ τί συνέβη μεταξύ ἐμοῦ καὶ τοῦ Νταρζάκ.

Ὁ Ρουлтаμπίλ σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ μὲ ρώτησε ἂν ἔφερα μαζὶ μου τὰ ὄπλα. Τοῦ ἔδειξα τὰ δύο πιστόλια. Τὰ ἐξήτασε καὶ εἶπε: «Υπέροχα», ἔπειτα μοῦ τὰ ἐπέστρεψε.

—Θὰ τὰ χρειαθοῦμε; ρώτησα.

—Ἀναμφιδόλως, ἀπόψε μάλιστα θὰ περάσουμε τὴ νύχτα μαζὶ ἐδῶ. Δὲν πιστεύω αὐτὸ νὰ σὲ πειράζει.

—Τοῦναντίον, εἶπα.

—Λοιπὸν ἤρθε ἡ στιγμή νὰ μιλήσουμε γιὰ μερικὰ πράγματα. Θυμᾶσαι κάποια φράσι πού εἶχα πῇ στὸν Νταρζάκ, ὅταν ἤρθαμε στὸ πύργο καὶ δὲν μᾶς ἄφηναν νὰ μπούμε.

—Πολὺ καλὰ μάλιστα, εἶπα: Τὸ πρεσβυτέριον δὲν ἔχει χάσει τίποτα ἀπὸ τὴν γοητεία του οὔτε ὁ κήπος ἀπὸ τὴν αἴγλη του. Πῶς δὲν τὸ θυμᾶμαι! Τὸ βρήκαμε γραμμένο ἔπειτα καὶ σ' ἓνα χαρτί μισοκαμμένο μέσα στὸ τζάκι.

—Ναί, ναί, κάτω ἀπὸ τὴ φράσι αὐτὴ ὑπῆρχε μιὰ ἡμερομηνία «23 Ὀκτωβρίου». Αὐτὴ ἡ ἡμερομηνία εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Καὶ τώρα θὰ σοῦ ἐξηγήσω πῶς ἔμαθα αὐτὴ τὴ μαγικὴ φράσι. Λοιπὸν δὲν ξαίρω ἂν ξαίρῃς ὅτι τὴν προηγουμένη τοῦ ἐγκλήματος δηλαδὴ τὴν 23ην Ὀκτωβρίου ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον ἐπῆγαν σὲ κάποια δεξίωσι στὰ Ἡλύσια. Παρεκάθησαν μάλιστα στὸ δεῖπνο πού ἐπρόσφερε ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας πρὸς τιμὴν τῶν ἐπιστημόνων. Σ' αὐτὴ τὴ δεξίωσι εἶχα πάει κι' ἐγὼ ὡς δημοσιογράφος.

»Ἐπρεπε νὰ πάρω μιὰ συνέντευξι ἀπὸ ἓνα ἐπιστήμονα τῆς Φιλαδελφείας. Μέχρι τὴν ἡμέρα αὐτὴ δὲν ἐγνώριζα διόλου τὸν κύριο Στάγκερσον καὶ τὴν δεσποινίδα Στάγκερσον. Καθόμουν στὸ σαλόνι πού βρίσκεται πρὶν ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῶν Πρεσβευτῶν καὶ κουρασμένος ἀπὸ τὸ συνωστισμό τῶν εὐγενῶν προσωπικοτήτων, εἶχα πέσει σὲ ρεμβασμούς, ὅταν ἔνοιωσα νὰ περνᾷ ἀπὸ δίπλα μου τὸ ἄρωμα τῆς κυρίας μὲ τὰ μαῦρα. Θὰ μὲ ἐρωτήσης: »Τί εἶναι αὐτὸ τὸ «ἄρωμα τῆς κυρίας μὲ τὰ μαῦρα»; Σοῦ λέγω μονάχα, κι' αὐτὸ πρέπει νὰ ξαίρῃς γιὰ τὴν ὥρα, ὅτι τὸ ἄρωμα αὐτὸ τὸ ἔχω ἀγαπήσει πάρα πολὺ, γιατί ἀνῆκε σὲ μιὰ κυρία, πού ντυνότανε διαρκῶς μὲ μαῦρα, ἡ ὁποία μοῦ εἶχε δεῖξει ἄλλοτε, ὅταν ἤμουν μικρός, μιὰ μητρικὴ στοργή. Ἡ κυρία λοιπὸν, πού εἶχε ἀπάνω της τὸ δράδου ἐκεῖνο, τὸ «ἄρωμα τῆς κυρίας μὲ τὰ μαῦρα» ἦταν ντυμένη μὲ λευκὸ φόρεμα.

Ἦταν πάρα πολὺ ὡραία. Δὲν κρατήθηκα καὶ σηκώθηκα νὰ ἀκολουθήσω ἐκείνην καὶ τὸ ἄρωμά της. Ἕνας ἄνδρας, ἓνας γέρος συνῴδευε αὐτὴ τὴν ὑπέροχη ὁμορφιά. Ὁ καθένας ὑποκλινόταν στὸ πέραςμα τοῦ καὶ ἄκουσα πού φιθύριζαν: «Εἶναι ὁ καθηγητὴς Στάγκερσον καὶ ἡ κόρη του!» Κι' ἔτσι ἐπληροφόρηθηκα ποιοὺς ἀκολουθοῦσα. Συνήντησα πάρα κάτω τὸν κύριο Ροβέρτο Νταρζάκ τὸν ὁποῖο ἐγνώριζα ἐξ ὀψέως. Ὁ καθηγητὴς Στάγκερσον ἀπασχολημένος μ' ἓνα ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς ἐπιστήμονας, τὸν Ἀρθούρο Οὐίλλιαμ Πάινς, ἐκάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ μεγάλου διαδρόμου, ἐνῷ ὁ Ροβέρτος Νταρζάκ παρέσυρε τὴ δεσποινὶς Στάγκερσον πρὸς τὰ θερμότητια. Τοὺς ἀκολουθοῦσα πάντοτε. Ὁ κήπος ἦταν ὑπέροχος τὸ δράδου ἐκεῖνο.

Οἱ πόρτες τοῦ κήπου ἦσαν ἀνοιχτές. Ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον ἔριξε μιὰ μεταξωτὴ ἐσάρπα στοὺς ὤμους της καὶ παρετήρησα ὅτι ἦταν ἐκεῖνη πού παρεκάλεσε τὸν Νταρζάκ νὰ προχωρήσουν πρὸς τὸ πιδέριον μέρος τοῦ κήπου. Τοὺς ἀκολουθοῦσα ἀκόμη, ἐνδιαφερόμην ἀπὸ τὴν ταραχὴ πού διέκρινα στὸ πρόσωπο τοῦ Νταρζάκ. Προχωροῦσαν τώρα μὲ ἀργὰ βήματα κάτω ἀπὸ τὸν

ψηλό τοίχο του κήπου. 'Εγώ προχώρησα από το κεντρικό μονοπάτι. Περιπατούσα παραλλήλως πρὸς τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα. Κι' ἔπειτα ἔκοψα σταυρωτὰ γιὰ νὰ τοὺς συναντήσω.

Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ καὶ τὸ χορτάρι ἔπνιγε τὰ θήματά μου. Εἶχαν σταματήσει ξαφνικὰ μπροστὰ σ' ἕνα φῶς τοῦ κήπου καὶ εἶχαν σκύψει καὶ οἱ δύο τους πάνω σ' ἕνα χαρτί πὺν κρατούσε στὰ χέρια της ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον, ἡ ὁποία ἐπανέλαβε ὅταν τὸ διάβασε σὰ νὰ θελε νὰ καταλάβῃ τί ἐσήμαιναν οἱ φράσεις πὺν περιεῖχε τὸ σημείωμα ἐκεῖνο.

Τὴν ἄκουσα νὰ προσφέρει: «Τὸ πρεσβυτέριον δὲν ἔχει χάσει τίποτα ἀπὸ τὴν γοητεία του, οὔτε ὁ κήπος ἀπὸ τὴν αἴγλη του!». Καὶ τὸ πρόφερε αὐτὸ μ' ἕνα τόνο εἰρωνικὸ ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἀπελπιστικὸ. Ἐπειτα γέλασε νευρικὰ. Ἡ φράσις αὐτὴ ἔμεινε μέσα σ' αὐτὴ μου, δὲν ξαίρω γιατί ἔκανε καὶ σὲ μένα τόση θαυσιὰ ἐντύπωση. Ἀλλὰ ἄκουσα καὶ μιὰ ἄλλη φράσι. Αὐτὴ τὴ φράσι τὴν ἐπρόφερε λίγο ἀργότερα καὶ σὲ δυνατὸ τόνο ὁ κύριος Ροβέρτος Νταρζάν. Τῆς εἶπε: Ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη γιὰ νὰ σὲ ἀποκτήσω νὰ διαπράξω ἐγκλημα; Ὁ Ροβέρτος Νταρζάν ὅταν ἔλεγε αὐτὰ ἦταν πολὺ ταραγμένος. Ἐπῆρε στὰ χέρια του, τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον καὶ τῶρε στὰ χεῖλη του.

Ἀπὸ τὴν κίνησι μάλιστα τῶν ὤμων του ἐνόμισα πὺς ἔκλαιγε. Ἐπειτα ἀπομακρύνθηκαν. Ὅταν ἔφθασα στὸ μεγάλο διάδρομο δὲν ξαναεἶδα τὸ Ροβέρτο Νταρζάν. Καὶ δὲν τὸν ξαναεἶδα παρὰ στὸν πύργο τοῦ Γκλαντίς, μετὰ τὸ ἐγκλημα. Εἶδα ὅμως τὴν δεσποινίδα Στάγκερσον, τὸν κύριο Στάγκερσον καὶ ἄλλους ἐπιστήμονας τῆς Φιλαδελφείας. Ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον καθότανε δίπλα στὸν Ἀρθούρο Ράνς. Αὐτὸς μάλιστα μιλοῦσε μὲ ζωηρότητα καὶ τὰ μάτια του ἔβγαζαν μιὰ ἰδιαίτερη λάμψη. Μοῦ φάνηκε πὺς ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον, οὔτε ἄκουε κὰν αὐτὰ πὺν τῆς ἔλεγε ὁ Ἀρθούρος Ράνς καὶ τὸ πρόσωπό της ἐξέφραζε μιὰ ἀδιαφορία. Ὁ Ἀρθούρος Ράνς ἔχει ἕνα πρόσωπο κόκκινο Ἀσφαλῶς θὰ ἀγαπᾷ τὸ Τζίν.

Ὅταν ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον ἔφυγαν, ἐκεῖνος ἐπῆγε στὸ μπουφὲ καὶ δὲν τὸ κούνησε ἀπὸ καί. Πῆγα κοντὰ του τότε καὶ τοῦ ἔδωσα μερικὲς πληροφορίες πὺν μοῦ εἶχε ζητήσει προηγουμένως. Μ' εὐχαρίστησε καὶ μ' ἐπληροφόρησε ὅτι θὰ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, δηλαδὴ τὴν 26 (τὴν ἐπαύριο τοῦ ἐγκλήματος). Τοῦ μίλησα γιὰ τὴ Φιλαδέλφεια, καὶ μοῦ εἶπε ὅτι κατοικεῖ 25 χρόνια σ' αὐτὴ τὴν πόλι καὶ ὅτι ἐκεῖ ἐγνώρισε τὸν καθηγητὴ Στάγκερσον καὶ τὴν κόρη του. Ἐζήτησε τότε σαμπάνια καὶ διαρκῶς ἔπνε. Τὸν ἄφησα πὰ γιατί ἦταν σχεδὸν μεθυσμένος. Ἐτσι πέρασα τὴ βραδυὰ μου ἐκείνη, ἀγαπητέ μου. Δὲν ξαίρω γιατί τὰ δύο πρόσωπα τοῦ Νταρζάν καὶ τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον, δὲν μ' ἐγκατέλειψαν ὅλη τὴ νύχτα, καὶ σ' ἀφήνω νὰ φαντασθῇς τί ἐντύπωση μοῦ ἔκανε τὸ γεγονός.

ὅταν πληροφορήθηκα τὴν ἀπόπειρα ἐναντίον τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον.

Γιατὶ θυμᾶμαι καλὰ τίς λέξεις πὺν ἄκουσα: «Ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη γιὰ νὰ σὲ ἀποκτήσω νὰ διαπράξω ἐγκλημα;» Καὶ ὅμως δὲν εἶπα αὐτὴ τὴ φράσι στὸ Νταρζάν ὅταν τὸν συναντήσαμε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Γκλαντίς. Ἦρκεσε ἡ ἄλλη φράσις μὲ τὸ πρεσβυτέριο καὶ τὸν κήπο, ἡ φράσις πὺν ἦταν γραμμένη στὸ χαρτί πὺν βαστοῦσε ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον, γιὰ νὰ μᾶς ἀνοίξῃ τίς πόρτες τοῦ πύργου. Ἐπίστευα ἴσως τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅτι ὁ Ροβέρτος Νταρζάν ἦταν ὁ δολοφόνος; Ὁχι! Δὲν φαντάζομαι νὰ τὸ ἐπίστευα ἐντελῶς. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν φανταζόμουν αὖτε σοβαρῶς τίποτα. Εἶχα τόσο πολὺ λίγα στοιχεῖα στὰ χέρια μου. Ἀλλὰ ἤθελα ὅπωςδὴποτε νὰ μοῦ δείξῃ ὅτι δὲν ἦταν πληγωμένος στὸ χέρι του. Ὅταν λοιπὸν σ' ἀφήσαμε καὶ μείναμε μιὰ στιγμὴ μόνοι. Τοῦ διηγήθηκα τότε τί ἄκουσα κατὰ τύχην τὴ βραδυὰ ἐκείνη στὸν κήπο τῶν Ἡλυσίων.

Καὶ ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι ἄκουσα καὶ τὴν ἄλλη φράσι: «Ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη γιὰ νὰ σὲ ἀποκτήσω, νὰ διαπράξω ἐγκλημα;» ἀνησύχησε πολὺ, πάντως λιγώτερο ἀπὸ τὴν ἄλλη φράσι πὺν πρεσβυτέριο, ὅταν τοῦ τὴν εἶπα. Αὐτὸ πὺν τὸν ἐτάραξε περισσότερο ἦταν ὅταν τὸν ἐπληροφόρησα ὅτι τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγευμα ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον εἶχε πάει στὸ Πόστ-ρεστὰν καὶ πῆρε ἕνα γράμμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἀσφαλῶς ἐκεῖνο πὺν διάβασαν οἱ δύο τους στὸν κήπο καὶ τὸ ὁποῖο ἐτελείωνε μ' αὐτὴ τὴ φράσι. «Τὸ πρεσβυτέριο δὲν ἔχει χάσει τίποτα ἀπὸ τὴ γοητεία του οὔτε καὶ ὁ κήπος ἀπὸ τὴν αἴγλη του». Τὸ ἀπόκομμα τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς τὸ βρήκαμε ὅπως θυμᾶσαι στὸ τζάκι. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον θέλησε νὰ ξεφορτωθῇ ἀπὸ πᾶν τῆς αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ τῶρριξε τὴ νύχτα πὺν γύρισε ἀπὸ τὴ δεξίωσι στὸ τζάκι γιὰ νὰ τὸ κάψῃ.

Ἄδικα ἀρνήθηκε καὶ διαμαρτυρήθηκε ὁ Νταρζάν, ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι τὸ γράμμα αὐτὸ εἶχε κάποια σχέσι μὲ τὸ ἐγκλημα. Τοῦ εἶπα ὅτι μέσα στὴν μυστηριώδη αὐτὴ ὑπόθεσι δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη τὸ ζήτημα τῆς ἐπιστολῆς. Ἐγὼ τοῦλάχιστον αὐτὴ τὴ γνώμη εἶχα καὶ τέτοια ἐξήγησι τοῦ ἔδωσα: Ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ, κύριε, τοῦ εἶπα, καὶ ξαφνικὰ ὁ γάμος αὐτὸς καταντᾷ ἀδύνατος ἐξ αἰτίας ἐκεῖνου τοῦ ἔγραψε αὐτὸ τὸ γράμμα, δὲν εἶναι δυνατόν, ἀφοῦ ἄμα διαβάσατε τὸ γράμμα ἐμίλησατε γιὰ ἐγκλημα, δυνάμει τοῦ ὁποῖου θὰ μπορούσατε ν' ἀποκτήσετε τὴν δεσποινίδα Στάγκερσον. Ὑπάρχει, λοιπὸν, κάποιος μεταξύ σας, κάποιος πὺν τῆς ἀπαγορεύει νὰ παντρευθῇ, κάποιος πὺν τὴ σκοτώνει πρὶν νὰ παντρευθῇ.

Καὶ τέλειωνα τὴ συνομιλία μου μὲ τὸν Νταρζάν μ' αὐτὰ τὰ λόγια: Καὶ τώρα, κύριε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου!

»Τὰ λόγια μου ἀσφαλῶς θὰ εἶχαν μεγάλη ἐπίδρασι ἐπάνω του, τόσο πού ὅταν πῆγα νὰ κυττάξω τὸν Ροβέρτο, παρὰ λίγο νὰ μὴ τὸν γνωρίσω ἀπὸ τὴν κιτρινάδα τοῦ προσώπου του. Τότε μοῦ εἶπε: «Κύριε, θὰ σὰς ζητήσω μιὰ χάρι, ἡ ὁποία θὰ σὰς φανῇ ἴσως υπερβολικὴ, ἀλλὰ εἰς ἀντάλλαγμα θὰ μποροῦσα νὰ προσφέρω τὴ ζωὴ μου. Εἶναι ἀνάγκη, δὲν πρέπει καθόλου νὰ πῆτε οὔτε λέξι γιὰ ὅσα ἀκούσατε, πού εἶπαμε στὸν κήπο τῶν Ἡλυσίων ἐγὼ καὶ ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον, οὔτε στοὺς δικαστάς, οὔτε σὲ κανένα ἄλλον ἀπολύτως.

»Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι εἰμι καὶ τὸ ξαίρω, τὸ νοιώθω ὅτι τὸ πιστεύετε, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ μὴ πάρουν γιὰ ἔνοχο παρὰ νὰ δῶ τίς ὑπόνοιες τῆς δικαιοσύνης νὰ σταματοῦν ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴ φράσι: τὸ πρεσβυτέριον δὲν ἔχει χάσει τίποτα ἀπὸ τὴ γοητεία του οὔτε κι' ὁ κήπος ἀπὸ τὴν αἴγλη του. Πρέπει ἡ δικαιοσύνη νὰ ἀγνοῇ αὐτὴ τὴ φράσι, ὅλη ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ σὰς ἀνήκει, κύριε, σὰς τὴ δίνω, ξεχάσατε ὅμως τὴ βραδυὰ τῶν Ἡλυσίων. Θὰ ὀρῆτε χίλιους ἄλλους δρόμους πού θὰ σὰς οδηγήσουν στὴν ἀνακάλυψι τοῦ ἐγκληματοῦ. Θὰ σὰς βοηθήσω κι' ἐγὼ. Θέλετε νὰ ἐγκατασταθῇτε ἐδῶ; Θέλετε νὰ τριγυρίζετε σὰν κύριος μέσα στὸν πύργο; Νὰ κοιμάστε, νὰ τρώγετε ἐδῶ; Νὰ ἐπιβλέπετε τίς πράξεις μου, καὶ τίς πράξεις τῶν ἄλλων; Θὰ μείνετε στὸν πύργο σὰν νὰ εἴσαστε ἐσεῖς ὁ ἀπόλυτος κύριος, ἀλλὰ ξεχάσατε τὴ βραδυὰ ἐκείνη τῶν Ἡλυσίων.»

Ὁ Ρουлтаμπὶλ σταμάτησε λιγάκι ἐδῶ γιὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοή. Τὸν ἐρώτησα τότε τί συνέβη στ' ἀναμεταξὺ αὐτὸ τῶν ὁκτῶ ἡμερῶν πού ἔλειψα. Ἐξ ἄλλου μοῦ εἶχε πῆ προηγουμένως ὅτι παρ' ὅλο τὸ «ἄλλοθι» τοῦ μπαστουνοῦ ὑπῆρχαν ἕνα σωρὸ ἐνδείξεις ἐναντίον τοῦ Νταρζάν.

—Ὅλα στρέφονται ἐναντίον του, μοῦ εἶπε ὁ Ρουлтаμπὶλ καὶ τὸ πράγμα καταντᾷ σοβαρὸ. Ὁ Νταρζάν φαίνεται ὅτι δὲν τὸν νοιάζει τίποτα. Κ' ἔχει ἄδικο. Τίποτα δὲν τὸν ἐνδιέφερε ἐκτός ἀπὸ τὴν ὑγεία τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον, ἡ ὁποία καλλιτέρευε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ὅτε συνέβη ἕνα γεγονός ἀκόμα πὺ μυστηριώδες καὶ ἀπὸ τὸ μυστήριό τοῦ «Κιτρίνου Δωματίου»

—Ἀδύνατον! ἐφώνησα καὶ τί ἄλλο γεγονός μπορεῖ νὰ εἶναι ἀκόμα πὺ μυστηριώδες, ἀπὸ τὸ μυστήριό τοῦ «Κιτρίνου Δωματίου»;

—Ἀς γυρίσωμε πρῶτα στὸν Ροβέρτο Νταρζάν, εἶπε ὁ Ρουлтаμπὶλ καθισχυράζοντάς με. Σοῦ ἔλεγα ὅτι ὅλα στρέφονται ἐναντίον τοῦ Ροβέρτου Νταρζάν. Οἱ κομπῆς πατημασιές τίς ὁποῖες ἀνεκάλυψε καὶ ὁ Λαρσάν ταιριάζουν ἀκριβῶς μὲ τίς πατημασιές τοῦ Νταρζάν. Τὰ ἀποτυπώματα τῆς ρόδας τοῦ ποδηλάτου, καθόλου ἀπὸ θανόν νὰ ταιριάζουν μὲ τὰ ἀποτυπώματα τῆς ρόδας τοῦ ποδηλάτου τοῦ Νταρζάν. Τὸ ἤλεγξαν κι' αὐτό. Ὁ Νταρζάν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἀγόρασε τὸ ποδήλατο τὸ φύλαγε στὸν πύργο. Γιατὶ νὰ τὸ

πάη στὸ Παρίσι ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ στιγμή; Μήπως δὲν θὰ ξαναρχότανε πιά στὸν πύργο; Μήπως ἡ ἀρνήσις τοῦ γάμου ἀπὸ τὴ δεσποινίδα θὰ διέκοπτε καὶ τίς φιλικές τους σχέσεις; Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑποστήριζε ὅτι οἱ φιλικὲς σχέσεις θὰ ἐξακολουθοῦσαν. Τότε; ὁ Λαρσάν ὑποστήριζε ὅτι ὅλα θὰ διεκόπτοντο.

»Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ὁ Νταρζάν συνώδεψε τὴν δεσποινίδα Στάγκερσον στὰ καταστήματα Λούβρ, μέχρι τὴν ἐπομένη τοῦ ἐγκλήματος, ὁ πρῶην ἀρραβωνιαστικὸς δὲν πάτησε τὸ πόδι του στὸ Γκλαντίς. Μὴ ξεχνᾷς ὅτι ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον ἔχασε τὸ πορτοφολλάκι της μὲ τὸ κλειδί τὴν ἡμέρα πού πῆγε μὲ τὸν Νταρζάν στὸ Λούβρ. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη μέχρι τὸ βράδυ τῆς ἐσπερίδος στὰ Ἡλύσια, ὁ Νταρζάν καὶ ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον δὲν εἶχαν ἰδωθῇ. Ἴσως ὅμως νὰ ἀλληλογράφησαν.

»Ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον ἐπῆγε στὸ πόστ-ρεστάν καὶ ζήτησε ἕνα γράμμα. Αὐτὸ τὸ γράμμα ὁ Λαρσάν ὑποθέτει ὅτι ἦταν τοῦ Νταρζάν, γιατί ὁ Λαρσάν, ὁ ὁποῖος δὲν ξαίρει τί συνέβη στὴ δεξίωσι τῶν Ἡλυσίων, ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Νταρζάν τῆς ἔκλεψε τὸ πορτοφολλάκι μὲ τὸ κλειδί, μὲ τὴν προϋπόθεσι νὰ ἐκδίασῃ τὴν δεσποινίδα Στάγκερσον, γινόμενος κάτοχος τῶν πολυτίμων ἐγγράφων τοῦ πατέρα της, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπέστρεφε σ' αὐτὴν μόνο μετὰ τὸν γάμο. Αὐτὰ βέβαια ὅλα θὰ ἦσαν κούτσες ὑποθέσεις, μοῦ εἶπε ὁ Φρέντ, ἂν δὲν ὑπῆρχε στὴ μέση ἀκόμα καὶ τὸ πολὺ σοβαρὸ. Λοιπὸν, πράγμα πολὺ περίεργο: Ὁ ἴδιος ὁ Νταρζάν ἐπῆγε στὸ πόστ-ρεστάν κι' ἐζήτησε νὰ τραβήξῃ ἕνα γράμμα, αὐτὸ πού εἶχε ἀποσύρει τὴν προηγουμένη ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον. Τὰ χαρακτηριστικὰ πού ἔδωσε ὁ ὑπάλληλος τοῦ πόστ-ρεστάν ταιριάζουν καθ' ὅλα μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Νταρζάν. Λοιπὸν ἀπὸ ὅλα τὰ συμπεράσματα πού ἔβγαλα ἐγὼ, ἀπὸ τίς ἐρωτήσεις πού ἔκανα στὸ Νταρζάν, ἀπὸ τὸ μυστικὸ πού ξαίρω μονάχα ἐγὼ, ὅτι τὸ γράμμα τὸ διαβάσανε μαζὶ ὁ Νταρζάν καὶ ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον στὰ Ἡλύσια, ὁ Νταρζάν δὲν μποροῦσε νὰ πάη νὰ ξαναζητήσῃ αὐτὸ τὸ γράμμα ἀφοῦ ἤξαιρε πῶς τὸ πῆρε ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον. Ἄρα δὲν εἶναι ὁ Νταρζάν πού παρουσιάστηκε τὴν ἐπομένη, 24 τοῦ μηνὸς στὸ πόστ-ρεστάν. Γιὰ μένα λοιπὸν ὑπάρχει κάποιος ἄλλος ὁ ὁποῖος μοιάζει τρομερὰ μὲ τὸν Νταρζάν καὶ ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἔκλεψε τὸ πορτοφολλάκι, ἔστειλε τὸ γράμμα ἐκεῖνο μὲ τὸ ὅποιο καὶ τῆς ζητοῦσε, καὶ στὸ ὅποιο δὲν ἔλαβε ἀπάντησι.

»Θὰ κατεπλάγῃ βέβαια καὶ γι' αὐτὸ ἐπῆγε τὴν ἐπομένη νὰ ρωτήσῃ ἂν τὸ γράμμα πού ἐπῆγε μὲ τὰ ἀρχικὰ γράμματα M. A. T. S. O. N. παρελήφθη. Ὡστε λοιπὸν τὸ γράμμα παρελήφθη, ἔτσι μοῦ εἶπε ὁ ὑπάλληλος τοῦ ταχυδρομείου, κι' αὐτὸς δὲν ἔλαβε ἐκεῖνο πού ζητοῦσε. Ἀλλά... τί ζητοῦσε; Κανείς δὲν τὸ ξαίρει, παρὰ μονάχα ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον. Τὴν ἐπομένη πληροφοροῦμεθα ὅτι ἐδολοφονήθη ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον καὶ ἀνεκάλυ-

πτα ἐγώ, τὴν κλοπή. Ἀπ' αὐτὰ λοιπὸν υποθέτω ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ πῆγε στὸ πόστ-ρεστάν εἶναι καὶ ὁ δολοφόνος. Ὅλον αὐτὸ τὸν ὀρθολογισμόν ὁ Λαρσάν τὸν παραδέχθηκε ὑπέροχα, ἀλλὰ τὸν ἐφήρμωσε στὸ πρόσωπο τοῦ Νταρζάκ.

»Καταλαβαίνεις ὅτι τόσο ὁ ἀνακριτής, ὅσο ὁ Λαρσάν καὶ ἐγὼ γυρέψαμε ἀμέσως περισσότερες ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν ταχυδρομικὸ ὑπάλληλο ἐπὶ τοῦ προσώπου ποὺ παρουσιάστηκε τὴν 24 Ὀκτωβρίου. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ μᾶς πῇ οὔτε ἀπὸ ποῦ προήρχετο οὔτε ποῦ πῆγε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περιγραφή ποὺ μοῦ ἔδωσε καὶ ἔμοιαζε καθ' ὅλα μὲ τὸ Ροβέρτο Νταρζάκ, τίποτ' ἄλλο. Ἐβαλα μιὰ ἀγγελία στὶς μεγαλύτερες ἐφημερίδες: «Μεγάλῃ ἀμοιβῇ θὰ δοθῇ στὸν ἄμαξά ὁ ὁποῖος ὠδήγησε κάποιον κατὰ τὶς 10 50' πρωτὶ στὸ ταχυδρομεῖο. Ἀπευθυνθῆτε «Ἐποχὴ» καὶ ζητήσατε Κ. Ρ.». Ἡ ἀγγελία αὐτὴ δὲν ἔδωσε κανένα ἀποτέλεσμα. Μπορεῖ νὰ πῆγε καὶ δίχως ἀμάξι στὸ ταχυδρομεῖο καὶ νὰ ἐκρησμοποίησε τὰ πόδια του. Ἐδωσα τὰ χαρακτηριστικά του σὲ μιὰ ἄλλη ἀγγελία. Τίποτα, δὲν παρουσιάστηκε κανείς.

»Καὶ ἀναρωτιέμαι νύκτα καὶ ἡμέρα: «Ποῖος εἶναι αὐτὸς ποὺ μοιάζει τόσο πολὺ μὲ τὸν Ροβέρτο Νταρζάκ, καὶ ὁ ὁποῖος ἀγόρασε ἐπίσης τὸ μπαστοῦνι ποὺ κρατᾷ τώρα στὰ χέρια του ὁ Λαρσάν;» Τὸ πιὸ σπουδαῖο ὅμως εἶναι τὸ ἄλλο: ὅτι ὁ Νταρζάκ τὴν ὥρα ποὺ παρουσιαζότανε ὁ σωσίας του στὸ ταχυδρομεῖο αὐτὸς εἶχε μάθημα στὴ Σορμπόνη. Καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἐπῆγε στὸ μάθημα, τὸν ἀντικατέστησε ἓνας φίλος του καθηγητῆς. Ἀλλὰ ὅταν τὸν ρωτήσανε ποῦ ἦταν αὐτὴ τὴν ὥρα, ἀφοῦ δὲν ἐπῆγε στὸ Πανεπιστήμιο, ἀπήντησε ὅτι εἶχε πάει περίπατο στὸ δάσος τῆς Μπουλόν. Ἐσὺ τί θὰ σκεπτόσουνα γιὰ τὸν καθηγητὴ αὐτὸν ποὺ δάνει ἀλλον νὰ κάνῃ τὸ μάθημα κι' αὐτὸς πηγαίνει περίπατο;

»Ἀλλὰ ἂν ἀκόμα πιστέψουν ὅτι βρισκότανε περίπατο πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ παρουσιάσῃ καὶ μάρτυρες ὅτι τὸν εἶδαν, τρέχα γύρευε, ἐντούτοις δὲν θὰ μπορῇ νὰ ἀποδείξῃ πῶς ἐκρησμοποίησε τὴν βραδυὰ του τῆς 24 πρὸς τὴν 25. Τί νομίζεις ὅτι ἀπάντησε στὸ Λαρσάν ποὺ τὸν ἐρώτησε ποῦ ἦταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ; «Τὸ τί κάνω καὶ πῶς χρησιμοποιοῦ τὴν βραδυὰ μου στὸ Παρίσι αὐτὸ εἶναι δουλειὰ δική μου» Καὶ τότε ὁ Λαρσάν ὠρκίστηκε μπροστὰ σὲ ὅλους ὅτι αὐτὸς θὰ εὑρίσκε ποῦ καὶ πῶς χρησιμοποίησε ὁ Νταρζάκ τὴν βραδυὰ του ἐκείνη, τὴν βραδυὰ δηλαδὴ τοῦ ἐγκλήματος. Αὐτὰ ὅλα βοηθοῦν καὶ ἐκεῖνο ποὺ ὑπέδειξε ὁ Λαρσάν, ὅτι ὁ Στάγκερσον διευκόλυνε τὸν Νταρζάκ νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ τὸ «Κίτρινο Δωμάτιο» γιὰ νὰ μὴ γίνῃ σκάνδαλο μεγαλύτερο, σ' ἓνα ἐπιστήμονα τῶν πανεπιστημίων τῆς Σορμπόνης, ἀλλὰ καὶ πρῶν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς κόρης του.

—Καὶ νομίζω ὅτι ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ Λαρσάν ἔχει δίκιο, εἶπα ἐγὼ διακόποντας τὸν Ρουλταμπίλ. Εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ Νταρζάκ εἶναι ἀθῶος; Νομίζω ὅτι ὅλες αὐτὲς αἱ συμπτώσεις εἶναι πο-

λὺ ἄσχημες.

—Οἱ συμπτώσεις, εἶπε ὁ φίλος μου, εἶναι οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ τῆς ἀλήθειας;

—Καὶ τί γνώμη ἔχει σήμερα ὁ ἀνακριτής;

—Ὁ ἀνακριτής διστάζει νὰ συλλάβῃ τὸν Νταρζάκ, δίχως νά-χη ἀκόμα μιὰ πιὸ σίγουρη ἀπόδειξι. Φοβᾶται τὴν κατακραυγὴ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου. Λοιπὸν αὐτὰ εἶναι τὰ ζητήματα καὶ αὐτοῦ εἶχαμε μείνει ὅταν πρὸ τριῶν ἡμερῶν συνέβη τὸ κάτωθι μυστηριώδες γεγονός, γιὰ τὸ ὁποῖο σοῦ μίλησα προηγουμένως.

«ΑΠΟΨΕ, ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΤΟ ΔΟΛΟΦΟΝΟ»

Ὁ Ρουλταμπίλ τότε σηκώθηκε καὶ βγήκαμε ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο. Στρίβοντας τὸν πύργο συναντήσαμε τὸ δασοφύλακα μὲ τὸ πράσινο κοστούμι του, μὲ τὸ τουφέκι στὸν ὦμο καὶ τὸ μονύελο στὸ μάτι.

—Περίεργος ἄνθρωπος, ψιθύρισε ὁ Ρουλταμπίλ.

—Τοῦ μίλησες;

—Ναί, ἀλλὰ δὲν βγήκε τίποτα ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἐχει ἓνα δωμάτιο στὸ πάτωμα τοῦ μικροῦ πύργου καὶ ζῇ ἀπομονωμένος. Ἡ μόνη του ἀπασχόλησι εἶναι ἡ γυναίκες. Φαίνεται πῶς ἡ καμαριέρα τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον, ἡ Σόλβια, εἶναι ἐρωμένη του καὶ ὅτι πολὺ νὰ κάνῃ ἐρωμένη καὶ τὴ γυναῖκα τοῦ Μαθιῦ. Ὁ Μαθιὸς ὅμως τὴ φυλάει καλὰ κι' αὐτὸ εἶναι ποὺ τὸν στενοχωρεῖ.

Ἀφοῦ προσπεράσαμε τὸν πυργίσκο ποὺ βρίσκεται στὴν ἀριστερὴ πτέρυγα τοῦ πύργου, ὁ Ρουλταμπίλ μοῦ ἔδειξε ἓνα παράθυρο, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισα ὅτι ἦταν τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον, καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἄν περνοῦσες ἀπὸ δῶ πρὶν δύο νύχτες τὴ μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα, θὰ μ' εὑρίσκες σκαρφαλωμένο πάνω σὲ μιὰ σκάλα, ἔτοιμο νὰ πηδῶ στὸν πύργο ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἀφοῦ μοῦ ἔδειξε καὶ ἄλλὰ ἄλλα μέρη τοῦ πύργου ἐξωτερικῶς, μπήκαμε καὶ πάλι στὸν πύργο.

—Πρέπει νὰ σοῦ δείξω καὶ τὸ πρῶτο πάτωμα, μοῦ εἶπε, πρὸς τὴ δεξιὰ πτέρυγα τοῦ πύργου. Ἐκεῖ κάθομαι.

Γιὰ νὰ μὴ χρονοτριβῶ σὲ περιγραφάς, παραθέτω κατωτέρω ἓνα σχέδιο τοῦ πρώτου πατώματος τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ πύργου, ἓνα σχέδιο ποὺ ἔκανε ὁ ἴδιος ὁ Ρουλταμπίλ τὴν ἐπαύριον τῶν σοβαρῶν γεγονότων ποὺ θὰ μοῦ διηγόταν τώρα.

Ὁ Ρουλταμπίλ μοῦ ἔγνεψε νὰ τὸν ἀκολουθῶ. Ἀγεθήκαμε τίς σκάλες καὶ βρεθήκαμε σ' ἓνα μεγάλο διάδρομο ποὺ ἔγινε τὴν ἀριστερὴ καὶ τὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ πύργου.

Τὰ δωμάτια ἦσαν τὸ ἓνα δίπλα στὸ ἄλλο καὶ οἱ πόρτες τους βγαίνανε στὸ διάδρομο. Ὁ καθηγητῆς Στάγκερσον καθόταν στὴν

ἀριστερή πλευρά του πύργου, ή δεσποινίς Στάγκερσον στή δεξιά πλευρά: Μπήκαμε στο διάδρομο της δεξιάς πλευράς. Ένα παχύ χαλί ἐπνιγε τὸ θόρυβο τῶν βημάτων μας.

Ὁ Ρουлтаμπίλ μὲ εἶπε νὰ περπατῶ σιγά, γιατί περνούσαμε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον. Μοῦ ἐξήγησε ὅτι τὸ διαμερίσμα τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἓνα προθάλαμο, ἓνα μικρὸ μπάνιο, ἓνα μπουντουάρ κι ἓνα σαλόνι. Δηλαδή μπορούσε νὰ περάσει ἀπὸ τὸ ἓνα δωμάτιο στὸ ἄλλο ἀπ' αὐτὰ δίχως νὰ ἔχη ἀνάγκη νὰ βγῇ στὸ διάδρομο. Τὰ μόνον δωμάτιά της ποὺ εἶχαν πόρτα στὸ διάδρομο, ἦταν ὁ προθάλαμος καὶ τὸ σαλόνι. Ὁ διάδρομος ἐξακολουθοῦσε εὐθὺς μέχρι τὸ βάθος ὅπου ὑπῆρχε ἓνα παράθυρο (Ἀρ. 2 τοῦ σχεδίου). Ὁ διά-

- μπουντουάρ καὶ ἔχει ἰδιαιτέρη ἐξοδὸ πρὸς τὸ μεγάλο διάδρομο.
- Θ: Ἐνα δωμάτιο.
- Ι: Τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου Ρουлтаμπίλ.
- Κ: Τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου Φρειδερίκου Λαρσάν.
- Ἀρ. 1. Τὸ μέρος ὅπου ὁ Ρουлтаμπίλ τοποθέτησε τὸν Φρειδερίκον Λαρσάν.
- Ἀρ. 2. Τὸ μέρος ὅπου ὁ Ρουлтаμπίλ τοποθέτησε τὸν μπάρμπα Ἰάκωβο.
- Ἀρ. 3. Τὸ μέρος ὅπου ὁ Ρουлтаμπίλ τοποθέτησε τὸν κύριο Στάγκερσον.
- Ἀρ. 4. Τὸ παράθυρο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐμπήκε ὁ Ρουлтаμπίλ.
- Ἀρ. 5. Παράθυρο τὸ ὁποῖον εὗρηκε ἀνοιχτὸ ὁ Ρουлтаμπίλ, ὅταν ἐβγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του. Τὸ ξανακλείνει. Ὅλα τὰ ἄλλα παράθυρα καὶ πόρτες εἶναι κλειστά.
- Ἀρ. 6. Ταράτσα, ἡ ὁποία εἶναι ἓνα μέτρο κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ μικροῦ διαδρόμου καὶ τοῦ δωματίου τοῦ κυρίου Λαρσάν. Ἡ ταράτσα αὕτη χρησιμεύει γιὰ στέγη σ' ἓνα δωμάτιο, ποὺ βρίσκεται προσωρινῶς καὶ κοιμᾶται ὁ δασοφύλακας.

δρομος αὐτὸς συναντοῦσε στὰ 2)3 τοῦ μάκρους του ἓναν ἄλλο διάδρομο, ὁ ὁποῖος ἔστριβε ἀριστερά.

Γιὰ νὰ μὴ μπερδεύουμε στὴν ἀφήγησί μας γιὰ τοὺς διαδρόμους θὰ ὀνομάσουμε τὸν διάδρομο ποὺ πηγαίνει ἀπὸ τὴν δεξιά πλευρά μέχρι τὸ τέλος τῆς ἀριστερᾶς πλευράς, «μεγάλος διάδρομος» καὶ τὸν ἄλλον ποὺ στρίβει ἀριστερὰ θὰ τὸν ὀνομάσουμε «μικρὸς διάδρομος». Γωνία στοὺς δύο αὐτοὺς διαδρόμους βρισκότανε τὸ δωμάτιο τοῦ Ρουлтаμπίλ, δίπλα ἀκριβῶς στὸ δωμάτιο τοῦ Λαρσάν ποὺ βρισκόταν πρὸς τὸ «μικρὸς διάδρομος». Καὶ οἱ δύο πόρτες αὐτῶν τῶν δωματίων βγαίνανε πρὸς τὸ «μικρὸς διάδρομος». Ἐνῶ οἱ πόρτες τοῦ διαμερίσματος τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον βγαίνανε στὸ «μεγάλος διάδρομος». (Κυττάξετε τὸ σχεδιάγραμμα.)

Ὁ Ρουлтаμπίλ ἐσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του, μπήκαμε, ἔκλεισε κι' ἔβγαλε τὸ σύρτη. Δὲν πρόφθασα νὰ ρίξω μιὰ ματιά στὸ δωμάτιό του, ὅταν τὸν ἄκουσα νὰ βγάξῃ μιὰ κραυγὴ, δείχνοντάς μου ἓνα μονύελο πάνω σ' ἓνα ντιβάνι.

—Τὶ εἶν' αὐτό; ρωτοῦσε. Τὶ θέλει τὸ μονύελο αὐτὸ πάνω στὸ ντιβάνι μου;

Βέβαια δὲν ἤξαιρα τί νὰ τοῦ πῶ, κι' ἐξακολούθησε:

—Ἐκτός ἀν... ἀν... ἐκτός ἀν... αὐτὸ τὸ μονύελο δὲν εἶναι παρὰ αὐτὸ ποὺ ζητῶ καὶ ὅτι... ὅτι... ὅτι τότε πρέπει νὰ εἶναι μονύελο πρεσβύπο!

Ρίχτηκε πάνω στὸ μονύελο. Τὰ δάκτυλά του χαϊδεύανε τὸ γυαλί... καὶ τότε μὲ κύτταξε μ' ἓνα ὕψος τρόμου.

—ὦ!... ὦ!... ὦ!...

Ἦρθε κοντά μου κι' ἀκούμπησε στὸν ὦμο μου μὲ τὸ χέρι του. Ἐτρίξε τὰ δόντια του σὰν δαιμονισμένος καὶ εἶπε:

—Αὐτὸ τὸ μονύελο θὰ μὲ τρελλάνῃ! Γιατί τὸ πράγμα βέβαια ἦταν δυνατόν, εἶναι δυνατόν ἀν τὸ πάρουμε ἐντελῶς «μαθηματικῶς», ἀλλὰ ἀν τὸ πάρουμε «ἀνθρωπίνως» εἶναι ἀδύνατον... ἢ τότε... ἢ τότε...

Ἐχτύπησαν στὴν πόρτα δύο χτυπήματα. Ὁ Ρουлтаμπίλ μισάνοιξε τὴν πόρτα. Πρόβγαλε ἡ μούρη τῆς θυρωρῶς. Ἐσκυψε καὶ τοῦ εἶπε σιγανά:

—Μέσα στὴ χαραμάδα τοῦ παρκέτου!

Ὁ Ρουлтаμπίλ εἶπε: «Εὐχαριστῶ». Καὶ ἡ θυρωρὶς ἔφυγε. Ὁ Ρουлтаμπίλ ξανακλείσε πάλι καλὰ τὴν πόρτα καὶ γύρισε κοντά μου. Ἐπρόφερε λοιπὸν ἀκατανόητα πράγματα, τὰ ὁποῖα μὲ ἔκαναν ἐντύπωση.

—Ἀφοῦ τὸ πράγμα μπορεῖ νὰ εἶναι «μαθηματικῶς» δυνατόν, τότε γιατί νὰ μὴν εἶναι καὶ «ἀνθρωπίνως»; Ἀλλὰ ἀν εἶναι «ἀνθρωπίνως» δυνατόν, τότε ἡ ὑπόθεσις εἶναι προμερή!

Ἐγὼ τὸν διέκοψα καὶ τοῦ εἶπα:

—Οἱ θυρωροὶ εἶναι ἐλεύθεροι;

—Ναί, ναί, κατώρθωσα νὰ πείσω τὸν ἀνακριτὴ. Ἐχω ἀνάγκη

ἀπὸ ἐμπιστα πρόσωπα. Ἡ γυναῖκα μου εἶναι πιστὴ καὶ ὁ ἄντρας της θὰ σκοτωνότανε γιὰ μένα... Καὶ ἀφοῦ τὸ μονόελο ἔχει γυαλὶ πρεσβύωπος, τότε ἀσφαλῶς θὰ πρέπει νὰ ἔχω ἀνθρώπους ποὺ νὰ μποροῦν καὶ νὰ σκοτωθοῦν γιὰ μένα!

—Φίλε μου, βλέπω ὅτι δὲν ἀστειεύσεσαι, καὶ πότε θάξωμε αὐτὸ τὸ μακελιὸ τοῦ εἶπε γελῶντας.

—Ἀπόψε, μου εἶπε. Γιατὶ πρέπει νὰ ξαίρης ἀγαπητέ μου, ὅτι ἀπόψε περιμένω τὸ δολοφόνο!

—ὦ! ὦ! ἀλήθεια! Περιμένεις ἀπόψε τὸ δολοφόνο.

—Βέβαια, τώρα... πιθανὸν νὰ τὸν γνωρίζω. Θὰ ἤμουν αὐτὸς τρελὸς βέβαια ἀν' ἤθελα νὰ πιστοποιήσω ὅτι τὸν γνωρίζω, γιατί' ἡ μαθηματικὴ ἰδέα ποὺ ἔχω γιὰ τὸ δολοφόνο δίνει ἀποτελέσματα τόσο τρομερά, τόσο φρικτά, ποὺ νομίζω ὅτι εἶναι ἀκόμα καιρὸς νὰ ἀναθεωρήσω τίς σκέψεις μου καὶ νὰ νομίσω ὅτι γελιέμαι.

—Ἀλλὰ πῶς ἀφοῦ δὲν γνωρίζεις τὸ δολοφόνο, μπορεῖς νὰ πῆς ὅτι περιμένεις ἀπόψε τὸ δολοφόνο;

—Γιατὶ ξαίρω ὅτι πρόκειται νὰ ἔλθῃ.

Ὁ Ρουлтаμπὶλ ἐγέμισε τὴν πίπα του καὶ τὴν ἀναψε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη κάποιος περπατοῦσε στὸ διάδρομο. Τὰ δὴ ματα σταμάτησαν μπροστὰ στὴν πόρτα καὶ πάλι συνεχίσθηκαν.

—Ὁ Λαρσάν εἶναι στὸ δωμάτιό του; ἐρώτησα δείχνοντας τὸ μεσότοιχο ποὺ χώριζε τὰ δύο δωμάτια.

—Ὁχι, εἶπε, δὲν εἶναι ἐδῶ, θὰ ἔφυγε τὸ πρωῒ γιὰ τὸ Παρίσι. Ἀκολουθεῖ τὰ ἵχνη τοῦ Νταρζάν. Ἐφυγε καὶ ὁ Νταρζάν τὸ πρωῒ γιὰ τὸ Παρίσι... Ὅλ' αὐτὰ θὰ τελειώσουν πολὺ ἄσχημα. Προβλέπω τὴ σύλληψιν τοῦ Νταρζάν πολὺ γρήγορα. Τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι ὅλα εἶναι ἐναντίον του. Φαντάσου ὅτι κάθε φορὰ ποὺ ὁ δολοφόνος ἔρχεται στὸν πύργο ὁ Νταρζάν λείπει καὶ τὸ πιδ σπουδαῖο εἶναι ὅτι ἀρνεῖται νὰ πῇ καὶ ποῦ ἦταν.

—Κάθε φορὰ ποὺ ὁ δολοφόνος ἔρχεται στὸν πύργο! Ἐχει ξανάρθει λοιπόν;

—Ναί, πρὸ δύο ἡμερῶν, τὴ νύχτα ποὺ συνέβη τὸ παράξενο ἐκείνο φαινόμενο.

Ἐδῶ θὰ παραθέσω μερικὲς σελίδες ἀπὸ τὸ σημειωματάριο τοῦ Ρουлтаμπὶλ τίς ὁποῖες μου ἔδωσε νὰ διαβάσω σχετικῶς μὲ τὸ παράξενο φαινόμενο, ποὺ συνέβη τὴ νύχτα ἐκείνη.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΠΑΓΙΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΓΙΣ

ΔΙΑΚΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΛΟΓΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἀπὸ τὸ σημειωματάριο
τοῦ Ζωζέφ Ρουлтаμπὶλ

Χθὲς δρᾶν, νύχτα 29—30 Ὀκτωβρίου, γράφει ὁ Ρουлтаμπὶλ, ξύπνησα κατὰ τὴ μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἀϋπνία ἢ θόρυβος ἐξωτερικός; Ἀκουσα τὸ τρομερὸ νιαούρισμα τῆς γάτας μέσα στὸ δάσος. Σηκώνομαι. Ἀνοίγω τὸ παράθυρο. Ἀνεμος ψυχρὸς καὶ

δροχή. Σκοτάδι ἡμερία. Ξανακλείνω τὸ παράθυρο. Ξανακούω τὸ τρομερὸ αὐτὸ νιαούρισμα. Φόρεσα γρήγορα τὸ παντελόνι καὶ τὸ σακκάκι μου.

Ὁ καιρὸς εἶναι τέτοιος ποὺ οὔτε σὲ γάτα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βγῇ ἔξω. Ἀλλὰ... ποῖος λοιπὸν μιμνῆται τόσο θυμᾶσια τὸ νιαούρισμα τῆς γάτας τῆς κυρᾶ Ἀξενού; Πῆρα μαζὴ μου μιὰ χοντρή μαγγούρα. Εἶναι τὸ μόνο ὄπλο ποὺ διαθέτω καὶ δίχως νὰ κάνω κανένα θόρυβο ἀνοίγω τὴν πόρτα. Βρίσκομαι στὸ διάδρομο. Μιὰ λάμπα φωτίζει τὸ διάδρομο μὲ τὸ τρεμουλιαστὸ φῶς. Ἡ φλόγα τῆς λάμπας κουνιέται πρὸς τὰ μέσα. Γυρίζω τὸ κεφάλι καὶ βλέπω πῶς τὸ παράθυρο τῆς μικρῆς γαλαρίας εἶναι ἀνοιχτό.

Ποῖος ἄφησε τὸ παράθυρο ἀνοιχτό; Ἡ ποῖος τὸ ἀνοίξε; Πηγαίνω στὸ παράθυρο. Σκύβω ἔξω. Ἐνα μέτρο κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο αὐτὸ βρίσκεται μιὰ τάρατσα ποὺ χρησιμεύει γιὰ στέγη σὲ κάποιο δωμάτιο ἀπὸ κάτω στὸ εἰσόγειο τοῦ πύργου. Εἶναι εὐκολο νὰ περῇ κανεὶς ἐν ἀνάγκῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο στὴν τάρατσα, κι' ἀπὸ κεῖ νὰ γλυστρήσῃ στὴν κυρία αὐλὴ τοῦ πύργου. Αὐτὸς ποὺ γλύστρησε λοιπὸν ἀπὸ κεῖ ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶχε τὸ κλειδί τῆς εἰσόδου. Ἀλλὰ γιατί' νὰ δάλλω στὸ νοῦ μου αὐτὸ τὸ γύμνασμα.

Ἐξ αἰτίας ἐνὸς ἀνοιχτοῦ παραθύρου; Ἴσως νὰ τὸ ἔχασε ἀνοιχτὸ κανένας ὑπηρέτης. Κλείνω τὸ παράθυρο καὶ χαμογελῶ μὲ τὴ σκέψιν μου πῶς σκαρώνω δράματα μ' ἐναῖονοιχτὸ παράθυρο. Ἄλλο νιαούρισμα τῆς γάτας. Ἐπειτα σιωπὴ. Ἡ δροχὴ σταμάτησε νὰ χτυπᾷ τὰ τζάμια. Περπατῶ ἐλαφρὰ καὶ σιγὰ πάνω στὸ χαλὶ τοῦ διαδρόμου. Μόλις ἔφτασα στὴ γωνίᾳ τοῦ μεγάλου διαδρόμου, σκύβω ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι καὶ ρίχνω μιὰ ματιὰ. Σ' αὐτὸ τὸ διάδρομο ὑπάρχει μιὰ ἄλλη λάμπα ἢ ὁποῖα φωτίζει μερικὰ πράγματα: τρεῖς πολυθρόνες καὶ μερικὰ κάρτα στὰς τοίχους. Ἀλλὰ τί κάνω ἐκεῖ; Ποτὲ ὁ πύργος δὲν ἦταν τόσο ἡρῆμος. Ὅλα ἀναπαύονται. Τί εἶναι ὁμοῦς αὐτὸ τὸ ἐνστικτο ποὺ μὲ σπρώχνει στὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον; Τί μὲ ὡδηγεῖ πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον; Τί εἶναι αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ φωνὴ ποὺ μου λέγει:

«Πήγαινε στὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον!» Χαμηλώνω τὰ μάτια πάνω στὸ χαλὶ καὶ βλέπω ὅτι τὰ δῆματά μου ἀκολουθοῦν κάποια ἄλλα δῆματα ποὺ ἔχουν ἤδη περάσει πρὶν ἀπὸ τὰ δικὰ μου καὶ τὰ ὁποῖα κατευθύνονται πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον. Μάλιστα Πάνω στὸ χαλὶ ἵχνη δῆμάτων ποὺ ἔχουν ἔλθει ἀπὸ ἐξῆς καὶ ἔχουν φέρει μάλιστα μαζὴ τους καὶ τὴ λάσπη. Φρίκη! Φρίκη! Ἀναγνωρίζω ἀμέσως τίς κομφὲς πατημασιές, τὰ δῆματα τοῦ δολοφόνου! Ἦρθε ἀπὸ ἐξῆς μ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ νύχτα. Θὰ εἶχεν ἔλθει, θὰ μπῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Λοιπόν, ὁ δολοφόνος βρίσκεται ἐδῶ μέσα στὸν πύργο, ἀφοῦ

υπάρχουν τὰ δῆματά του. Μπήκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ «μικροῦ διαδρόμου». Πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Λαρσάν, μπροστὰ ἀπὸ τὸ δικό μου, ἔστριψε δεξιά, μπήκε στὸ «μεγάλον διάδρομο» κι' ἔπειτα μπήκε στὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον. Βρίσκομαι μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον, μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ προθαλάμου. Εἶναι μισάνοιχτη. Τὴν ἀνοίγω περισσότερο δίχως νὰ κάνω τὸν παραμικρότερο θόρυβο. Βρίσκομαι μέσα στὸν προθάλαμο. Ἀπέναντί μου ἡ πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον. Ἀπὸ τὴν χαραμίδα διακρινόταν φῶς. Ἀκούω! Τίποτα. Κανένας θόρυβος! Οὔτε ὁ ἐλαφρὸς θόρυβος τῆς ἀναπνοῆς. Ἀχ! νὰ ἤξαιρα τί νὰ συνέβαινε ἄραγε μέσα στὴ σιωπὴ πίσω ἀπὸ κείνη τὴν πόρτα! Ρίχνω μιὰ ματιὰ στὴν κλειδαριά. Καταλαβαίνω ὅτι εἶναι κλειστή μὲ τὸ κλειδί καὶ ὅτι τὸ κλειδί εἶναι ἀπὸ μέσα. Καὶ νὰ ξαίρω ὅτι ὁ δολοφόνος βρίσκεται ἐκεῖ μέσα. Ποιὸς ἄραγε νὰ εἶναι αὐτός; Θὰ διαφύγῃ ἄλλη μιὰ φορά; Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ μένα! Ψυχραιμία, καὶ προπάντων προσοχή! Πρέπει νὰ δῶ τί γίνεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Θὰ μπορούσα νὰ μπῶ ἀπὸ τὸ σαλόνι; Θὰ ἔπρεπε νὰ περάσω καὶ τὸ μπουντουάρ καὶ τότε ὁ δολοφόνος θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου, τὴν πόρτα ποὺ βρισκόμουν ἐγὼ τώρα μπροστὰ τῆς. Γιὰ μένα, ἀκόμα ἐγκλημα δὲν ἔχει γίνει, γιατί ἄλλοιως δὲν θὰ ἐξηγεῖτο ἡ σιωπὴ τοῦ μπουντουάρ. Μέσα στὸ μπουντουάρ ἔχουν ἐγκατασταθῇ δύο νοσοκόμες. Ἀφοῦ εἶμαι σχεδὸν βέβαιος ὅτι ὁ δολοφόνος εἶναι μέσα στὸ δωμάτιο γιατί νὰ μὴ δώσω τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου καὶ νὰ ξυπνήσω ὅλον τὸν κόσμον; Ὁ δολοφόνος θὰ διέφευγε ἴσως ἀλλὰ θὰ ἔσωζα τὴν δεσποινίδα Στάγκερσον.

Ἄλλ' ἂν κατὰ τύχην ὁ δολοφόνος ἀπόψε, δὲν ἦταν ἓνας δολοφόνος; Ἡ πόρτα ἀνοίξε γιὰ νὰ περάσῃ αὐτός. Ἀπὸ ποῦ; Ἐμπήκε στὸ δωμάτιο καὶ ἡ πόρτα ξανάκλεισε μὲ τὸ κλειδί. Ποιὸς λοιπὸν ἔστριψε τὸ κλειδί γιὰ νὰ μπῇ ὁ δολοφόνος; Οἱ νοσοκόμες; Οἱ ὑπηρέτριες; Ἀπίθανα πράγματα. Ἐξ ἄλλου ἡ ἴδια ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον, καθὼς μοῦ εἶχε πῇ ὁ Νταρζάν, φυλάγεται πάρα πολὺ. Γιατί; Ἦταν ἐνδεχόμενον νὰ ξανάρθῃ ὁ δολοφόνος καὶ ἐκεῖνη τὸ ἤξαιρε; τὸν περιμένε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ βράδυ; Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ποιὸς ἔστριψε τὸ κλειδί γιὰ νὰ μπῇ ὁ δολοφόνος, ὁ ὁποῖος βρισκόταν τώρα ἐκεῖ μέσα; Ἄν τὸκανε ἡ ἴδια ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον, τότε θὰ εἶχε τοὺς λόγους τῆς γιὰ νὰ τὸν μπᾶσῃ μέσα. Τί τρομερὸ λοιπὸν ραντεβού; Ἦταν ραντεβού ἐγκλήματος; Ἀσφαλῶς, ὅχι, ἐρωτικὸ ραντεβού, γιατί ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον λατρεύει τὸν Νταρζάν. Αὐτὸ τὸ ξαίρω. Ὅλες αὐτὲς εἰ σκέψεις περνοῦν μέσα ἀπὸ τὸ μυαλό μου σὰν ἀστραπὴ ἡ ὁποία ὅμως δὲν φωτίζει τὰ σκοτάδια. Λοιπὸν... γιὰ νὰ ὑπάρχῃ τόση μεγάλη σιωπὴ πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα, θὰ πρέπη τότε νὰ ὑπάρχῃ ὁπωσδήποτε ἡσυχία! Ἡ ἐπέμβασις μου τότε θὰ κάνῃ μᾶλλον κακό. Ἀλλὰ

μήπως ξαίρω κι' ἐγὼ; Ποιὸς μοῦ λέγει ὅτι μέσα σ' ἓνα λεπτὸ δὲν θὰ διαδραματισθῇ τὸ ἐγκλημα; Ἀχ, νὰ ἔδλεπα καὶ νὰ μάθαινα, δίχως νὰ ταραξῶ τὴν σιωπὴ!

Βγῆκα ἀμέσως ἀπὸ τὸν προθάλαμο, πηγαίνω στὴν κεντρικὴ σκάλα καὶ κατεβαίνω. Βρίσκομαι στὸ μεγάλο χῶλ τῆς εἰσόδου, τρέχω στὸ καμαράκι ὅπου κοιμάται ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος. Τὸν βρίσκω ντυμένο. Τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, ἀφηρημένα. Δὲν ἐκπλήττεται ποὺ μὲ βλέπει. Μοῦ λέγει ὅτι σηκώθηκε, γιατί ἄκουσε τὰ ἄγρια νιαουρίσματα καὶ ὅτι ἄκουσε δῆματα στὸ πάγκο, δῆματα ποὺ περνοῦσαν κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Βγῆκε, κύτταξε καὶ εἶδε νὰ περνᾷ ἓνα μαῦρο φάντασμα. Τὸν ρώτησα ἂν ἔχῃ ὄπλο. Δὲν ἔχει πλὴ ὄπλο ἀπὸ τότε ποὺ ὁ ἀνακριτὴς τοῦ πήρε τὸ πιστόλι. Τὸν τραβῶ ἔξω. Βγαίνομε στὸ πάγκο ἀπὸ μιὰ πίσω πορτίτσα. Γλυστροῦμε κάτω ἀπὸ τὸν τοῖχο μέχρις ὅτου φθάνομε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον. Ἐκεῖ, τοποθετῶ στὸν τοῖχο τὸν μπάρμπα Ἰάκωβο καὶ τοῦ ἀπαγορεύω νὰ κινηθῇ. Καὶ ἐγὼ προχωρῶ ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ ὁποῖον βρίσκεται μισάνοιχτο. Γιατί μισάνοιχτο; Ἀπὸ πρόβλεψι; Γιὰ νὰ δῇ πὺλ γρήγορα ἀπὸ τὸ παράθυρο ἂν ἔμπαινε κανεὶς ἀπὸ τὴν πόρτα; Ὡ, ἀλλ' αὐτὸς ποὺ θὰ πηδοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐκεῖνο ἀσφαλῶς θάσπαζε τὴ ραχοκοκκαλιά του! Καὶ ποιὸς μοῦ λέγει πὼς ὁ δολοφόνος δὲν ἔχει μαζὶ του κανένα σχοινί; Ἴσως νὰ εἶχε προβλέψει.

Γυρίζω καὶ προσφέρω μιὰ λέξι σ' αὐτὸ τοῦ μπάρμπα Ἰάκωβου: «Σκάλα». Προηγουμένως εἶχα σκεφθῇ τὸ ἀπέναντι δένδρο ἀλλὰ παρατήρησα ὅτι τὸ παράθυρο ἦταν γεμμένο μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ δὲν θάδλεπα τίποτα. Ἀλλὰ αὐτὴ τὴν φορά, δὲν μ' ὠφελεῖ μόνο νὰ δῶ, πρέπει καὶ νὰκούσω... νὰ δράσω. Βλέπω τὸν μπάρμπα Ἰάκωβο νὰ μοῦ γνέφῃ. Κάτι συμβαίνει. Μὲ παίρνει καὶ μὲ πηγαίνει σὲ μιὰ ἀποθήκη τοῦ πυργίσκου: «Πῆγα νὰ πάρω τὴ σκάλα ἀπὸ κεῖ, μοῦ λέγει, καὶ δὲν τὴν βρῆκα. Ἡ πόρτα τοῦ πυργίσκου ἦταν ἀνοιχτή, ἡ σκάλα δὲν ὑπῆρχε. Βρισκότανε ἀκουμπισμένη κάτω ἀπὸ τὴν ταράτσα, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ διαδρόμου ποὺ πρὸ ὀλίγου εἶχα κλείσει ἐγὼ. Ἡ ταράτσα μὲ ἐμπόδιζε νὰ δῶ τὴ σκάλα. Χάρῃ σ' αὐτὴ τὴν σκάλα ὁ ἀγνωστος πῆ-δησε στὸ διάδρομο ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τρέχομε πρὸς τὴν σκάλα. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ πᾶμε νὰ τὴν πάρουμε ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος μοῦ δείχνει μιὰ μισάνοιχτη πόρτα τοῦ ἱσογείου. Προχωρεῖ τὴ σπρώχνει, κυττάζει μέσα καὶ μοῦ ψιθυρίζει: «Δὲν εἶναι μέσα». «Ποιός;» «Ὁ δασοφύλακας». Μοῦ ψιθυρίζει καὶ πάλι: «Εἰσέρτε ὅτι ὁ δασοφύλακας τώρα τελευταία κοιμάται ἐδῶ. Καὶ ταυτοχρόνως μὲ μιὰ κίνησις μοῦ δείχνει τὴν πόρτα, τὴν σκάλα, τὴν ταράτσα, τὸ παράθυρο. Τί σκεπτόμουναι τὴ στιγμὴ ἐκείνη; Ἀλλὰ μπορούσα νὰ εἶχα σκέψεις; Ἐνοιωθα μᾶλλον, δὲν σκεπτόμουναι. Ἀρπάζω τὴ σκάλα καὶ τρέχω κάτω ἀπὸ τὸ μισάνοιχτο παρά-

θυρο. Οί κουρτίνες είναι τραδηγμένες αλλά υπάρχει ένα άλλο μέρος ανοιχτό. Άκουμπώ τη σκάλα. Είμαι σχεδόν βέβαιος ότι δεν έκανα κανένα θόρυβο. Κ' ενώ ο μπάρμπα Ιάκωβος στέκει κάτω από τη σκάλα, εγώ ανεβαίνω σιγά-σιγά με τη μαγκούρα στο χέρι. Κρατώ την αναπνοή μου. Άνεβαίνω. Ξαφνικά, νά πάλι το άγριο νιαούρισμα. Σταματώ μου φάνηκε ότι το νιαούρισμα άκουστηκε ακριβώς από πίσω μου. "Αν το νιαούρισμα αυτό είναι ένα σύνθημα; "Αν κανένας συνένοχος με είδε νάνεβαίνω τη σκάλα; "Η κραυγή αυτή θα καλή ίσως τόν άλλο στο παράθυρο. Δυστυχία!

"Ο άνθρωπος βρίσκεται στο παράθυρο. Νοιώθω το κεφάλι του πάνω από το δικό μου, νοιώθω την αναπνοή του. Κι' εγώ δεν μπορώ να κυττάξω. Λιγάκι να κουνηθώ και πάω χαμένος. Θά με δή; Θά κατεβάση το κεφάλι; "Οχι... Φεύγει... Δεν είδε τίποτα... Τό νοιώθω... Άνεβαίνω μερικά σκαλοπάτια. Τό κεφάλι μου φθάνει στο ύψος του παραθύρου, τό μέτωπό μου ξεπερνά τό ύψος, τά μάτια μου βλέπουν ανάμεσα από τις κουρτίνες.

"Ο άνθρωπος βρίσκεται εκεί. Κάθεται στο γραφείο της δεσποινίδος Στάγκερσον και γράφει. Δεν βλέπω τό πρόσωπό του. Βλέπω τη ράχι του. Μπροστά του μονάχα ένα κερί. "Η φλόγα του κεριού παραμορφώνει με τις σκιές που ρίχνει τό σχήμα του κορμιού του.

Πράγμα όμως περίεργο: "Η δεσποινίς Στάγκερσον δεν βρίσκεται εκεί! Τό κρεβάτι της δεν είναι ξεστρωμένο. Πού κοιμάται, λοιπόν; Άσφαλώς, στο δίπλανό δωμάτιο με τις νοσοκόμες. Είναι μια υπόθεση! Τί χαρά που βρίσκω τόν άνθρωπο αυτόν μόνο. "Ηρεμία πνεύματος για νά ετοιμάσω την παγίδα.

Πώς να είναι αυτός ο άνθρωπος και τί να γράφει; Κατεβαίνω γρήγορα κάτω τη σκάλα. Κατεβάζω τη σκάλα. Τραβώ μαζή μου τόν μπάρμπα Ιάκωβο και μπαίνομε στον πύργο. Δίνω έντολή στον μπάρμπα Ιάκωβο να πάη στο δωμάτιο του κυρίου Στάγκερσον να τόν ξυπνήση και να του πη νά ντυθή άμέσως. "Ο Στάγκερσον όμως είναι γέρος, μου χρειάζεται ένας πιό νέος. Τρέχω στο δωμάτιο του Λαρσάν. Αυτός μου άνοίγει, με μάτια πρισμένα από τόν ύπνο, έτοιμος να με διώξη και να μ'ην πιστέψη στα λόγια ενός μικρού ρεπόρτερ.

— "Ο άνθρωπός μας είναι εκεί μέσα.

— Πέριεργο, μου λέγει, κι' εγώ ένόμιζα πως τόν άφησα στο Παρίσι.

Ντύνεται γρήγορα, παίρνει κι' ένα περιστροφό.

— Πού είναι; με ρώτησε.

— Στο δωμάτιο της δεσποινίδος Στάγκερσον.

— Και ή δεσποινίς Στάγκερσον;

— Δεν είναι στο δωμάτιό της.

— Πάμε!

— "Οχι, του λέγω. Θά μάς άκούση και θά τό σκάση. "Έχει

τρεις δρόμους για νά σωθής. Τήν πόρτα, τό παράθυρο και τό μπουντουάρ. Άφήστε με να κανονίσω εγώ, του είπα.

— Καλά, μου είπε.

Λοιπόν, έτοποθέτησα τόν Λαρσάν στο παράθυρο του «μικρού διαδρόμου».

— Δεν θά κουνηθής απ' αυτού, αν δεν σε φωνάξω. Κατέχεις τό πιό επικίνδυνο μέρος.

— Έσύ πού θά πᾶς; μου λέει.

— Εγώ θά πηδήσω από τό παράθυρο στην κάμαρα κι' αν δεν τόν συλλάβω, θά τόν τσακώσετε έσείς απέξω.

— Πάρε τό πιστόλι μου, είπε ο Φρέντ, δόσε μου τό μπαστούνι σου.

Πήρα τό πιστόλι του και τόν άφησα φύλακα στο παράθυρο, αριθ. 5, του μικρού διαδρόμου. Έτρεξα άμέσως στο δωμάτιο του κυρίου Στάγκερσον. Του έξήγησα με δυό λόγια τί συνέβαινε. "Ωπλίστηκε κι' αυτός και τόν τοποθέτησα στον αριθμό 3 που έχω φτιάσει στο σχέδιο. Τέλος, βάζω τόν μπάρμπα Ιάκωβο στο παράθυρο του μεγάλου διαδρόμου, αριθ. 2. Μ' αυτό τόν τρόπο είχα αποκλείσει από όλες τις μεριές την έξοδο και την προϋπόθεση δραπέτευσεως του δολοφόνου. "Όλα αυτά γενήκανε μέσα σε δέκα λεπτά. "Η καρδιά μου έτρεμε. "Οχι από φόβο, αλλά από την άπλη σκέψη μήπως ο άλλος μου τό είχε ήδη σκάσει από τό παράθυρο. Άνέβηκα στη σκάλα, τη στήριξα κι' άρχισα ν' ανεβαίνω. Έφθασα στο τέρμα, έρριξα μια ματιά και άνάπνευσα. Μπροστά στο γραφείο σκυμμένος εξακολουθούσε να γράφει. Βρισκόμουνα πίσω του με τό πιστόλι στο χέρι. Σκαρφάλωσα, άκούμπησα τό γόνατό μου. Άλλά... τη στιγμή εκείνη ή σκάλα ξέφυγε, δεν ξαίρω

πως, έγλύστησε κάτω από τά πόδια μου κι' έπεσε με θόρυβο στο έδαφος. Εγώ άρπάχτηκα κι' ανέβηκα. Στόν κρότο αυτόν ο άνθρωπος εκείνος έγύρισε... Είδα τό κεφάλι του. Ε δα καλά τό κεφάλι του! Με την κίνηση που έκανε, τό κερί έπεσε χάμω και τό δωμάτιο μισσκοτείνισε. "Όσπου να καταλάβω καλά-καλά να πηδήσω στο δωμάτιο, είχε άνοίξει την πόρτα. «Ιάκωβε! Λαρσάν!» άρχισα να φωνάζω. "Ο άνθρωπος

είχε γλυστρήσει στον προθάλαμο. Θά έβγαине στο διάδρομο. Οί άλλοι θ' άκουσαν τίς φωνές μου, άσφαλώς θά τον περίμεναν απέξω. Άνοιξα την πόρτα, μου ξέφυγε σάν σκιά κι' άρχισα νά τον κυνηγώ στο διάδρομο. Ο Στάγκερσον ξωπίσω μου, ό Ίάκωβος απέναντι, είδαμε τον δολοφόνο νά στρίβη στο μικρό διάδρομο κι' έπειτα από λίγο πέσαμε επάνω στο Λαρσάν, ό όποιος έρχόταν από τό μικρό διάδρομο επάνω μας.

Πού είναι; Πού είναι;

— Άδύνατον νά μάς έφυγε, φώναξα. Τόν είδα, τον άγγισα, τον κυνήγησα.

— Κι' έγώ σχεδόν τον άγγισα, είπε ό Λαρσάν.

— Έξηφανίσθη.

Πού είναι; Πού είναι; Άνοιξαμε πόρτες, παράθυρα, ψάξαμε κάθε γωνιά, παντού, ακόμα πίσω και από τά κάντρα. Χάθηκε έτσι μπροστά από τά μάτια μας.

Τή στιγμή εκείνη άνοιξε ή πόρτα του προθαλάμου του διαμερίσματος και στο κατώφλι της φάνηκε ή δεσποινίς Ματθίλδη Στάγκερσον. Παρ' όλο πού είχα κατατασκισθή, παρ' όλο πού τό κεφάλι μου βούιζε απ' αυτή την καινούργια περιπέτεια της εξαφανίσεως του ανθρώπου πού κρατούσα σχεδόν στα χέρια μου, την είδα και σταμάτησα νά τή βλέπω... την έβλεπα... την ανέπνεα. Ανέπνεα τό άρωμα της κυρίας με τά μαύρα... της αγαπητής μου κυρίας με τά μαύρα, την όποία δέν θά ξανάδλεπα ποτέ πιά. Άνέπνεα τό ίδιο εκείνο άρωμα πού είχα αναπνεύσει κάποτε μικρός, πολύ μικρός. "Ω, ή ανάμνησις του άρώματος αυτού, κυρία με τά μαύρα, με κάνει νά πλησιάζω τώρα εκείνην πού έχει μέν τό άρωμά σου αλλά είναι ντυμένη λευκά. Φορά λευκά και είναι ώραία, τόσο ώραία ανάμεσα σ' αυτό τό διάδρομο. Τά ώραία της ξανθά μαλλιά ανασηκωμένα ψηλά αφήνουν νά φαίνεται τό κόκκινο σημάδι του τραύματος πού παρ' λίγο θά της κόστιζε τή ζωή... Την κυττάζω αφηρημένος, τό λογικό μου δέν δουλεύει πιά μπροστά στην ώραία και χλωμή αυτή εμφάνισι. Ο πατέρας της την παίρνει στην άγκαλιά του, τή φιλεί με πάθος. Δέν τολμά νά τή ρωτήση τίποτα... την τραβά στην κάμαρά της όπου τους ακολουθούμε... γιατί επιτέλους έπρεπε νά μάθουμε. Η πόρτα του μπουντουάρ είναι ανοιχτή. Τά δύο χλωμά πρόσωπα των νοσοκόμων μάς κυττάζουν σαστισμένα. Η δεσποινίς Στάγκερσον ρωτά τί σημαίνει όλος αυτός ό θόρυβος. Μας έξηγει άπλουστάτα, ότι είχε σκεφθή νά κοιμηθή στο μπουντουάρ με τή νοσοκόμα. Και έκλεισε την πόρτα πού χώριζε τό μπουντουάρ από την κάμαρά της. Βέβαια από κείνη τή νύχτα διαρκώς φοβάται, κι' αυτό πού έκανε ήταν πολύ φυσικό... Ποιός βέβαια θά έννοήση ποτέ γιατί τή νύχτα πού θά έπέστρεφε και πάλι ό δολοφόνος έκλειστήκε κατά τύχην στο μπουντουάρ; Ποιός θά έννοήση ποτέ γιατί δέν αφήνει τον πατέρα της, νά κοιμηθή στο διπλανό σαλόνι; Ποιός

θά έννοήση ποτέ ότι τό γράμμα πού βρισκόταν πρό όλίγου ακόμα πάνω στο γραφείο της τώρα δέν υπάρχει πιά, Όποιος θά καταλάβη αυτά τά γιατί θά άπαντήσει;

Η δεσποινίς Στάγκερσον τό ήξαιρε πώς θά ξαναγυρίζε ό δολοφόνος... δέν μπορούσε νά τον έμποδίση νά μή ξαναγυρίση... δέν είδοποίησε κανένα, γιατί ό δολοφόνος έπρεπε νά μένη άγνωστος... άγνωστος από τον πατέρα της, άγνωστος από όλους... εκτός από τον Ροβέρτο Νταρζάκ. Γιατί ό Νταρζάκ άσφαλώς πρέπει νά τον γνωρίζει τώρα... Ίσως νά τον έννώνει από πρίν. Άς θυμηθούμε τή φράσι πού της είπε στα Ήλύσια: «Πρέπει νά διαπράξω ένα έγκλημα για νά σέ αποκτήσω;». Έναντίον τίνος; Λοιπόν έπρεπε νά σκοτώση; Α, ό Νταρζάκ θά ξαίρη τον δολοφόνο και φυλάγεται τόσο καλά νά μή τον ανακαλύψω έγώ.

Βρίσκομαι μέσα στο δωμάτιο... στο δωμάτιό της... Την κυττάζω, κυττάζω εκείνην... έπειτα κυττάζω και τό μέρος πού υπήρχε τό γράμμα. Η δεσποινίς Στάγκερσον αφήρεσε τό γράμμα. Τό γράμμα προωρίζετο γι' αυτήν. "Ω, την δυστυχισμένη... Πώς τρέμει, τρέμει. τρέμει πού άκούει νά της διηγείται ό πατέρας της για τό κυνηγητό του δολοφόνου και καθησυχάζει πού της λέγει πώς έξηφανίσθη μέσα από τά χέρια μας.

Έπειτα... μιά σιωπή... Δέν μιλά κανείς. Όλοι την κυττάζουμε... Είναι εκεί μπροστά μας, αυτή, αυτή πού φέρει τό άρωμα της κυρίας με τά μαύρα. Την βλέπω επί τέλους, την βλέπω νά σιωπά. Από τή μοιραία εκείνη στιγμή του «Κίτρινου Δωματίου» γυρίζουμε όλοι τριγύρω της για νά μάθουμε επί τέλους τί ξαίρει. Ποιός μπορεί νά μάς πη ότι θά τό μάθουμε αυτό τό μυστικό; Ποιός μάς λέει ότι θά προσβάσουμε νά τό μάθουμε πρίν την σκοτώσουν;

Και όμως σιωπά, σιωπά αυτή πού ξαίρει καλά πώς έφυγε, εκείνος από τό «Κίτρινο Δωμάτιο», πώς έφυγε τώρα μέσα από τά χέρια μας και όμως σιωπά.

Μας κυττάζει τώρα, μάς κυττάζει από μακριά σάν νά μην είμαστε κοντά της. Τέλος, μιλά ό κύριος Στάγκερσον. Μιλά και λέγει ότι από δω και έμπρός δέν θά εγκαταλείψη τό διαμέρισμά της. Άδικα προσπαθή εκείνη νά τον μεταπείση. Εκείνος επιμένει. Θά εγκατασταθή μάλιστα από τό ίδιο αυτό βράδυ.

Είναι ή πρώτη φορά πού ό Λαρσάν βρίσκεται μπροστά στην δεσποινίδα Στάγκερσον. Όπως κι' έγώ, επέμενε νά την δη για νά την έρωτήσει. Άλλά διαρκώς ήρνειτο νά μάς δεχθή.

Τή χαιρετάμε και φεύγουμε. Ο κύριος Στάγκερσον έμεινε μαζί της. Προχωρούμε στο διάδρομο έγώ και ό Λαρσάν, πίσω μας έρχόταν ό Ίάκωβος. Φθάσαμε στο δωμάτιο του Λαρσάν, μου γνέφει νά μπώ μέσα, έπειτα γυρίζει και ρωτά τον Ίάκωβο.

— Τόν είδες καλά;

— Ποιόν;

—Τὸν ἄνθρωπο.

—Πῶς; Εἶχε μεγάλη ξανθὰ γένεια καὶ ξανθὰ μαλλιά.

—Ἔτσι μοῦ φάνηκε καὶ μένα, εἶπα.

—Καὶ σὲ μένα ἐπίσης, εἶπε ὁ Λαρσάν.

Ὁ μεγάλος Φρέντ καὶ ἐγὼ καθόμαστε τώρα στὸ δωμάτιό του καὶ συζητοῦμε. Μιὰ ὥρα συζητοῦμε. Παρ' ὅσες τίς συζητήσεις μας γυρεύει νὰ μὲ πείσει ὅτι ὁ ἄνθρωπος θὰ ἤξαιρε καμμιά μυστική πόρτα τοῦ πύργου καὶ ἐξηφανίσθη.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκούσαμε νὰ κλείνῃ ἡ καγκελλόπορτα. Πετάχθηκα ἐπάνω καὶ τράβηξα μαζὶ μου τὸ Λαρσάν. Τότε θυμήθηκα ὅτι ὁ δασοφύλακας ἔλειπε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του.

Κατεβήκαμε. Τὸ δωμάτιο ἦταν φωτισμένο. Χτύπησα τὴν πόρτα. Ἄνοιξε. Ἐμπήκαμε.

Μπα, δὲν κοιμηθήκατε ἀκόμα.

—Ὅχι, ἀπήντησε ἀγριεμένος. Ἐπήγα κι' ἔκανα ἓνα γύρο στὸ πάρκο... Τώρα ἐπιστρέφω... Νυστάζω, καληνύχτα!

—Ἀκουσε! πρὸ ὀλίγου κοντὰ στὸ παράθυρό σου ὑπῆρχε μιὰ σκάλα.

—Τί σκάλα; Ἐγὼ δὲν εἶδα τίποτα. Καληνύχτα! Δὲν πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε νὰ μ' ἀφήσετε ἥσυχο!

Καὶ μᾶς ἔκλεισε τὴν πόρτα.

—Δοιπόν; ρώτησα τὸ Λαρσάν.

—Δοιπόν, σὲ λίγο θὰ ξημερώσῃ καὶ θὰ δοῦμε καλύτερα.

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΜΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΤΟ ΔΕΙΠΝΟ
ΣΤΟ ΧΑΝΙ ΤΟΥ ΝΤΟΝΖΟΝ

Αὐτὰ πού διαβάσατε παραπάνω ἐδιάβασα κι' ἐγὼ στὸ σημειωματάριο τοῦ Ρουлтаμπιλ. Ἡ ὑπόθεσις ὅλη αὐτὴ εἶχε συμβῇ τὴ νύχτα τῆς 29-30 Ὀκτωβρίου, δηλαδή τρεῖς μέρες πρὶν νὰ ἔλθω ἐγὼ στὸν πύργο. Ἐγὼ ἦρθα, λοιπόν, στίς 2 Νοεμβρίου καλεσμένος τηλεγραφικῶς ἀπὸ τὸ φίλο μου καὶ ἐφωδιασμένος μὲ δύο περίστροφα.

Βρίσκομαι στὸ δωμάτιο τοῦ Ρουлтаμπιλ, ὁ ὁποῖος ἐνῶ μοῦ μιλεῖ, χαϊδεύει διαρκῶς μὲ τὰ δάχτυλα τὸ μονύελο πού βρῆκε ἐπάνω στὸ ντιβάνι του. Ἐβλεπα καὶ καταλάβαινα ὅτι ἦταν γεμάτος χαρὰ πού βαστοῦσε ἐκεῖνο τὸ γυαλί.

Μὲ πῆρε καὶ βγήκαμε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο του. Ἐκλείδωσε καὶ κατεβήκαμε στὴν κεντρικὴ αὐλὴ τοῦ πύργου. Ἐπροχωρήσαμε γιὰ νὰ δοῦμε ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλή, ὅτε ἀκούσαμε πίσω ἓνα ἀνοιγολαίσιμο παραθύρου. Γυρίσαμε καὶ κυτάξαμε. Εἶδαμε ἓνα πρόσωπο ἐντελῶς ξυρισμένο καὶ κατακόκκινο, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνώριζα.

—Μπα, ψιθύρισε ὁ Ρουлтаμπιλ, ὁ Ἀρθούρος Ράνς.

Ἐσκυψε τὸ κεφάλι του, συντόμευσε τὸ βῆμα του καὶ τὸν ἀκουσα νὰ ψιθυρίζῃ.

—Ὅστε κοιμήθηκε χθὲς στὸν πύργο; Τί νὰ θέλῃ ἄραγε πού ἦρθε ἐδῶ;

Ὅταν ἀπομακρυνθήκαμε ἀπὸ τὸν πύργο τὸν ἐρώτησα ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ Ἀρθούρος Ράνς καὶ πῶς τὸν ἐγνώρισε. Τότε μοῦ θυμίσε ὅτι ἦταν ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια, ὁ ὁποῖος διαρκῶς ἔπινε στὸ μπουφέ.

—Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, δὲν σοῦ εἶχε πῆ πῶς θάφευγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ;

Ἀκριβῶς! Γι' αὐτὸ καὶ μὲ εἶδες κατάπληκτο καὶ μάλιστα ὅχι τόσο πού βρίσκεται ἀκόμα στὴ Γαλλία ἀλλὰ προπάντων στὸν πύργο. Σήμερα τὸ πρωὶ δὲν ἦρθε κανεὶς, οὔτε χθὲς τὴ νύχτα. Ἀσφαλῶς θὰ ἦρθε χθὲς πρὶν τὸ δεῖπνο κι' ἐγὼ δὲν τὸν εἶδα. Ἀλλὰ γιατί δὲν μὲ εἰδοποίησαν οἱ θυρωροί;

Πλησιάζαμε στὸ θυρωρεῖο. Οἱ θυρωροὶ δρισκόντουσαν στὴ θέσι τους καὶ μᾶς ὑποδέχθηκαν μ' ἓνα χαμόγελο.

Τότε ὁ Ρουлтаμπιλ τοὺς ἐρώτησε τί ὥρα ἦρθε ὁ κ. Ἀρθούρος Ράνς, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἀπήντησαν ὅτι ἀγνοοῦσαν πῶς ὁ Ἀρθούρος Ράνς βρισκόταν στὸν πύργο. Πάντως τοῦ ἐξήγγησαν ὅτι ὁ Ἀρθούρος Ράνς συνήθιζε κι' ἐρχότανε στὸν πύργο, ἀλλὰ πάντοτε κάθε φορὰ πού ἐρχόταν δὲν εἰδοποιούσε, ἀλλ' οὔτε κι' ἔπαιρνε τὸ ἀμαξάκι ἀπὸ τὸ σταθμό. Ἐκοβε μέσα τὸ δάσος περνοῦσε τοὺς φράχτες ἔμπαινε στὸ πάρκο καὶ ἀπὸ κεῖ στὸν πύργο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ρουлтаμπιλ κατσούφιασε.

—Εἶπατε ὅτι ὁ κ. Ράνς συνήθιζε νὰ ἐρχεται στὸν πύργο. Πότε λοιπὸν ἦρθε τὴν τελευταία φορὰ;

—Ἀκριβῶς δὲν ξαίρωμε, γιατί αὐτὸς ὁ κύριος ὅπως δὲν περ- νὰ μπροστὰ ἀπὸ τὴν καγκελλόπορτα ὅταν ἐρχεται τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὅταν φεύγῃ.

—Ἐπιτέλους, μήπως ξαίρετε πότε ἦρθε γιὰ πρώτη φορὰ;

—Μάλιστα, κύριε, πρὸ ἑννέα ἐτῶν!

—Καλὰ, μπορεῖ νὰ ἦρθε πρὸ ἑννέα ἐτῶν, ἀλλὰ τώρα τελευταία, μὲ τὸ τελευταῖο ταξίδι πόσες φορές ἦρθε στὸν πύργο;

—Τρεῖς φορές!

—Καὶ ἡ τελευταία φορὰ;

—Ὅκτὼ ἡμέρες πρὶν γίνῃ ἡ ἀπόπειρα.

Ὁ Ρουлтаμπιλ τότε ἐζύγωσε τὴ θυρωρὸ καὶ τὴ ρώτησε:

—Στὴ χαραμάδα τοῦ παρκέτου;

—Μάλιστα, κύριε, στὴ χαραμάδα τοῦ παρκέτου.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε. Κι' ἐτοιμασθῆτε γι' ἀπόψε.

Ἐρόφερε αὐτὲς τίς λέξεις κι' ἔδανε τὸ δάχτυλο στὸ στόμα σὰν νὰθελε νὰ τοὺς πῇ νὰ τὸ κρατήσουν μυστικό.

Βγήκαμε ἀπὸ τὸ πάρκο κι' ἐπήγαμε στὸ χάνι τοῦ Ντονζόν.

—Πᾶς καὶ τρῶς καμμιά φορὰ στὸ χάνι;

—Καμμιά φορὰ.

‘Αλλά συνήθως τρῶς στὸν πύργο.

— Ναί. Μαζή μὲ τὸ Λαρσάν πότε στὸ δωμάτιό του καὶ πότε στὸ δικό μου.

— Πῶς; ὁ κύριος Στάγκερσον δὲν σὰς καλεῖ στὸ τραπέζι του;

— Ποτέ.

Εἶχαμε φθάσει στὸ χάνι.

Αὐτὴ τὴ φορά δὲν μᾶς ὑποδέχτηκε ὁ ξενοδόχος ἀλλὰ ἡ γυνίκα του μ’ ἕνα χαμόγελο στὰ χεῖλη.

— Τί γίνεται ὁ Μαθιός; ρώτησε ὁ Ρουλταμπίλ.

— Καλύτερα, κύριε, ἀκόμα ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

— Οἱ ρευματισμοὶ του δὲν τοῦ πέρασαν ἀκόμα;

— Ἀκόμα, κύριε. Ἀναγκάσθηκα πάλι χθὲς βράδυ νὰ τοῦ κάνω μιὰ ἔνεσι μορφίνης γιὰ νὰ καθησυχάσῃ ἀπὸ τοὺς πόνους.

Μιλοῦσε τόσο γλυκά καὶ ἦταν καὶ τόσο ὁμορφῇ. Ἡ γυναῖκα τοῦ ξενοδόχου ἀφοῦ μᾶς ἔδωσε μιὰ μπουκάλα κρασί, ἐξηφανίσθη πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα γιὰ νὰ μᾶς ἐτοιμάσῃ τὸ γεῦμα. Ὁ Ρουλταμπίλ ἐγέμισε τὴν πίπα του, τὴν ἀναψε καὶ ψιθύρισε.

Μάλιστα, ἀγαπητέ μου, ἀπόψε περιμένω τὸ δολοφόνο.

Σιώπησε λιγάκι. Ἐπειτα συνέχισε:

— Χθὲς βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ πήγαινα νὰ πλαγιάσω ἤρθε ὁ Νταρζάν στὸ δωμάτιό μου καὶ μοῦ ἐνεπιστεύθη ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ πάῃ σήμερα τὸ πρωὶ στὸ Παρίσι. Οὔτε τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδίου θέλησε νὰ μοῦ πῇ οὔτε τίποτα. «Φεύγω, μοῦ εἶπε, καὶ ὅμως θὰ ἔδιναι τὴ μιστὴ ζωὴ μου νὰ μὴν ἐγκατέλειπα τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὴν δεσποινίδα Στάγκερσον». Δὲν μοῦ ἔκρυψε ὅτι τὴν ἐνόμιζε καὶ πάλι ἐν κινδύνῳ. «Δὲν θὰ ἐκπλαγῶ νὰ μάθω ὅτι κάτι συνέβη. Ἀλλὰ εἶναι μεγάλῃ ἀνάγκη νὰ λείψω. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἐπιστρέψω παρὰ μεθαῦριο τὸ ἀπόγευμα». Τοῦ ζήτησα ἐξηγήσεις καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ὅλες οἱ ὑποψίες του γιὰ τὸν κίνδυνον περιωρίζοντουσαν στὸ ὅτι κάθε φορά ποὺ ἔλειπε, συνέβαινε κάτι στὸν πύργο. Θέλησα νὰ τὸν πιέσω περισσότερο νὰ μοῦ πῇ, νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ ποὺ εἶχε νὰ πάῃ. Ἀλλὰ μοῦ εἶπε ὅτι τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ ἕνα τέτοιο μυστικόν! Τότε τοῦ ἐξήγησα ὅτι μ’ αὐτὲς τίς μυστηριώδεις ἀναχωρήσεις του ἔδινε ἀφορμὴ στὸν Λαρσάν καὶ στὸν ἀνακριτὴ νὰ τὸν υποψιάζωνται. Τότε γύρισε καὶ μοῦ εἶπε: «Τοῦλάχιστον, εἶμαι βέβαιος ὅτι σεῖς δὲν μὲ υποψιάζεσθε!» Κι’ ἔτσι ἀπεφάσισα ἀπόψε ἂν ἔλθῃ, ποὺ πιστεύω νὰ ἔλθῃ ὁ δολοφόνος, ζωντανὸ ἢ νεκρὸ νὰ μὴν τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ πρὶν δῶ ἐπὶ τέλους τὸ πρόσωπό του. Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἡ κυρία Μαθιοῦ μᾶς ἔφερε μιὰ ὀμελέτα. Κι’ ὅταν ξανάφυγε ὁ Ρουλταμπίλ μοῦ εἶπε:

— Εἶναι πολὺ πιὸ εὐθυμῇ ὅταν ὁ ἀντρας της εἶναι στὸ κρεβάτι.

Φάγαμε τὴν ὀμελέτα μας.

— Εἶμαι βεβαιότατος ὅτι ὁ δολοφόνος θάρρη ἀπόψε.

— Πῶς τὸ κατὰλαβες;

— Εἶδα ὅτι ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον ἐλάμβανε τὰ μέτρα της... νὰ τὸν δεχθῇ ἀπόψε στὸ δωμάτιό της, ἐνῷ ὁ Νταρζάν τοῦναντίον μὲ εἰδοποίησε νὰ λάβωμε τὰ μέτρα μας νὰ τὸν ἐμποδίσουμε.

— Καλὰ, δὲν μοῦ ἔχεις πῇ ὅτι ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον ἀγαπᾷ τὸν Νταρζάν;

— Μάλιστα, τὸν λατρεύει.

— Τότε δὲν τὸ βρίσκεις παράξενο;

— Ὅλα εἶναι παράξενα σ’ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, φίλε μου, ἀλλὰ τὸ πιὸ παράξενο δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ ξαίρουμε, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ θὰ μάθουμε ἀκόμα.

— Πρέπει νὰ παραδεχοῦμε, εἶπα, ὅτι ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον καὶ ὁ δολοφόνος της ἀλληλογραφοῦν ἀναμεταξύ τους.

— Ἄς τὸ παραδεχοῦμε! Δὲν χάνομε τίποτα! Σοῦ ἀνέφερα γιὰ τὸ γράμμα, τὸ ὁποῖον ὁ δολοφόνος ἄφησε στὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον, γράμμα τὸ ὁποῖον ἐξηφανίσθη... στὴν τσέπη τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον. Ποιὸς μᾶς λέγει ὅτι σ’ αὐτὸ τὸ γράμμα ὁ δολοφόνος δὲν τῆς ἔδινε ἕνα καινούργιο ραντεβού; Καὶ ὅτι τὸ ραντεβού αὐτὸ θὰ γινόταν τὴν νύχτα τῆς ἡμέρας ἐκείνης ποὺ θὰ ἔφυγε ὁ Νταρζάν;

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἀνοίξε ἡ πόρτα.

— Ὡ, ὁ κύριος Ἀρθούρος Ράνς! φώναξε ὁ φίλος μου.

Ὁ Ἀρθούρος Ράνς ἤρθε καὶ στάθηκε μπροστὰ μας καὶ μᾶς χαιρέτησε.

ΜΙΑ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΣΤΑΓΚΕΡΣΟΝ

— Μὲ ἀναγνωρίζετε κύριε; ρώτησε ὁ Ρουλταμπίλ.

— Βεβαιότατα, ἀπήντησε ὁ Ἀρθούρος Ράνς. Πῶς δὲν θυμάμαι τὸ παιδί ποὺ συνήντησα στὸ μπουφὲ τῶν Ἡλυσίων. Κατέβηκα λοιπὸν ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου νὰ σὰς σφίξω τὸ χέρι. Εἰσθε ἕνα εὐχάριστο παιδί.

Ὁ Ρουλταμπίλ εἶχε κινκινίσει ἀπὸ τὸ κακό του ποὺ τὸν ἔλεγαν παιδί. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἦταν παιδί; Δὲν ἦταν μόλις 18 χρονῶ.

Τί σχέσι ἂν τὸ μυαλό του σκεπτότανε ὅμοια μὲ πολλὰ πολύπειρα μυαλὰ μαζή.

Δώσανε τὸ χέρι. Μὲ σύστησαν κι’ ἐμένα. Τὸν κάλεσε νὰ φάμε μαζή.

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, εἶπε. Εἶμαι καλεσμένος τοῦ κ. Στάγκερσον.

— Ἐνόμιζα, κύριε, εἶπε ὁ Ρουλταμπίλ, ὅτι δὲν θὰ εἶχα ξανά τὴν εὐχαρίστησι νὰ σὰς δῶ. Νομίζω δὲν ἐπρόκειτο ν’ ἀναχωρή-

σετε την ἐπαύριο τῆς δεξιώσεως στὰ Ἡλύσια;

—Ὅταν ἔμαθα τὴν ἀπόπειρα ἀνέβαλα τὸ ταξίδι μου γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἦθελα προηγουμένως νὰ δεβαιωθῶ ὅτι δὲν ἐκινδύνευε ἡ ζωὴ τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον, καὶ δὲν θὰ φύγω ἂν δὲν ἀποκατασταθῇ ἡ υγεία τῆς τελείως.

Τί ἄνθρωπος ἦταν αὐτὸς ὁ Ράνς. Ὁ μόνος πού μ' ἐπληροφόρησε ἀργότερα ἦταν ὁ Λαρσάν. Μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν ὁ μεγαλύτερος φρενολόγος τῆς Ἀμερικῆς ὅτι ἡ οἰκογένεια Στάγκερσον τοῦ χρωστοῦσε κάποια εὐγνωμοσύνη κι' αὐτὸ γιατί κάποτε εἶχε σώσει τὴν δεσποινίδα Στάγκερσον ἀπὸ κάποιο δυστύχημα. Καὶ ὅτι ἀπὸ τότε συνεδέθη πολὺ στενά, φιλικὰ μὲ τὴν οἰκογένεια. Ὁ Λαρσάν δὲν φανταζότανε νὰ ἦταν καὶ ἐρωτευμένος μὲ τὴν κόρη τοῦ καθηγητοῦ. Τὸ βέβαιον ὅμως ἦτανε ὅτι μόλις φύγανε ὁ καθηγητὴς μὲ τὴν κόρη του ἀπὸ τὴν Ἀμερική, τότε ὁ Ράνς τῶρριξε στὸ πιστό. Ὁ Λαρσάν ἦταν πολὺ καλὰ πληροφορημένος γιὰ ὅλα αὐτά. Ἀλλὰ... πῶς τὰ ἔξαιρε αὐτὰ ὁ Λαρσάν; Ἄν ἔαίραμε αὐτὰ τῇ στιγμῇ πού εἶδαμε τὸν Ράνς στὸν πύργο, ἀσφαλῶς δὲν θὰ μᾶς κινούσε τὴν περιέργεια τόσο πολὺ ἡ παρουσία του.

Πάντως συζητήσαμε ἀρκετὰ μαζὶ του. Μᾶς εἶπε ὅτι γινώριζε ὅλες τίς προσπάθειες τοῦ Ρουлтаμπίλ γιὰ νὰ διαλευκάνῃ τὴν ὑπόθεσι. Μᾶς εἶπε ὅτι ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον τοῦ εἶχε διηγηθῇ ὅλη τὴν ὑπόθεσι τῆς διαφυγῆς τοῦ δολοφόνου ἀπὸ τὸ διάδρομο. Καὶ φαίνεται πῶς ἦταν μάλιστα ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴ γνώμη τοῦ Λαρσάν γιὰ τίς ὑποψίες πού εἶχε γιὰ τὸν Νταρζάν. Τέλος, κάπως εἰρωνικά, εἶπε ὅτι ὁ Νταρζάν ἔκανε πολὺ καλὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸν Ρουлтаμπίλ στὸν πύργο κι' ἔτσι ὁ «μικρούλης» δημοσιογράφος πολὺ γρήγορα θ' ἀνεκάλυπτε τὸ δολοφόνο. Μᾶς χαιρέτησε κι' ἔφυγε. Ὁ Ρουлтаμπίλ σηκώθηκε καὶ τὸν κύτταξε ἀπὸ τὸ παρθυράκι πού ἔφευγε.

—Παράξενο τομάρι! ψιθύρισε.

Τὸν ρώτησα.

—Φαντάζεσαι νὰ μείνῃ ἀπόψε στὸν πύργο;

Πρὸς μεγάλην μου ἐκπληξιν τὸν ἀκούσα νὰ λέγῃ:

—Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο!

Καὶ τώρα θὰ πῶ πῶς περάσαμε τὸ ἀπόγευμα μας. Λοιπὸν ἐπήγαμε περίπατο στὸ δάσος, ἐπήγαμε στὸ σπήλαιο τῆς Ἀγίας Γενεβιέδης, καὶ ὅλη τὴν ὥρα ὁ φίλος μου μοῦ μιλοῦσε γιὰ θέματα ἄλλα ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνο πού τὸν ἀπασχολοῦσε. Μοῦ φαινόταν περίεργο πῶς δὲν ἐφρόντιζε νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του γιὰ κεῖνο πού περιέμενε. Τὸν ρώτησα τὸ θράδυ πού πήγαμε στὸ δωμάτιο του. Μοῦ ἀπάντησε ὅτι εἶχε ἤδη λάβει ὅλα τὰ μέτρα του καὶ ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ δολοφόνος δὲν θὰ τοῦ ἔφευγε. Τοῦ θύμισα τότε ὅτι μποροῦσε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἴδιο κόλπο καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ ὁ δολοφόνος πάλι μέσα στὸ διάδρομο. Τότε μοῦ εἶπε ὅτι θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε πολὺ ἂν ἐπαναλαμβάνονταν τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Δὲν ἐπέ-

μενα, ἀλλὰ μοῦ εἶπε ὅτι ἀπὸ τὸ πρῶτον εἶχε κορονίσει οὕτως ὥστε ὄχι μόνον ὁ πύργος, ἀλλὰ καὶ τὰ περιτρίγυρα νὰ φυλάσσονται τόσο καλὰ πού μόλις θὰ ἐπλησιάζε κανεὶς θὰ τὸν εἰδοποιούσαν ἀμέσως.

Ἡ ὥρα ἦταν ἐξήμιση. Ἐβγαλε τὸ ρολόγι του καὶ τὸ εἶδε. Σηκώθηκε τότε, μοῦ ἐγενεψε νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Δὲν ἔλαβε καμμιὰ προφύλαξη νὰ πλῆξῃ τὰ δῆματά του στὸ χαλί, οὔτε καὶ ἐσύστησε σιωπὴ. Περᾶσαμε τὸ «μικρὸ διάδρομο», φθάσαμε στὸ «μεγάλον διάδρομο», προχωρήσαμε δεξιὰ, ἤρθαμε μέχρι τὸ κεφαλόσκαλο, τὸ περάσαμε κι' ἐξακολουθήσαμε τὸ βάδισμά μας στὸ διάδρομο τῆς «ἀριστερῆς πλευρᾶς» τοῦ πύργου, περνώντας ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ καθηγητοῦ Στάγκερσον. Στὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ διαδρόμου πρὶν νὰ φθάσουμε στὸν πυργίσκο, βρισκόταν ἓνα δωμάτιο πού καθόταν ἐκεῖ ὁ Ἀρθούρος Ράνς. Αὐτὸ τὸ ἔαίραμε γιατί εἶδαμε τὸ μεσημέρι τὸ παραθυρὸ πού ἀνιέζε. Αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἔβλεπε στὴν κεντρικὴ αὐλὴ τοῦ πύργου. Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου αὐτοῦ βρισκόταν μέσα στὸ διάδρομο, ἡ τελευταία ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ διαδρόμου. Δηλαδή ἡ πόρτα τοῦ δωματίου αὐτοῦ ἦταν ἔτσι τοποθετημένη πλάγια πού βγαίνοντας ἀπ' αὐτὴν μπορούσε κανεὶς νὰ δῇ ὅλο τὸ διάδρομο γραμμῇ, τῆς ἀριστερᾶς ἀλλὰ καὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ πύργου, πέρα ὡς πέρα, ἐπίσης τὸ κεφαλόσκαλο. Αὐτὸ πού δὲ φαινόταν ἦταν μονάχα ὁ «μικρὸς διάδρομος» ἐπειδὴ ἔστριβε πρὸς τὰ μέσα.

—Ὅταν θὰ στὸ πῶ, μοῦ εἶπε, θάρθῃς νὰ ἐγκατασταθῇς ἐδῶ.

Ἐγὼ θὰ φυλάξω τὸ μικρὸ διάδρομο.

Μ' ἔμπασε λοιπὸν σὲ μιὰ γωνιὰ τριγωνικὴ ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Ράνς. Ἀπὸ τὴ γωνιὰ ἐκείνη κύτταξα καὶ εἶδα ὅλο τὸ διάδρομο μέχρι κάτω. Ἐπίσης μπορούσα νὰ βλέπω καὶ τὴν πόρτα τοῦ Ράνς. Κι' ἐνῶ ὅλος ὁ διάδρομος μπορούσε νὰ ἦταν καλὰ φωτισμένος, αὐτὴ ἡ γωνιὰ ἔμενε διαρκῶς σκοτεινὴ, οὕτως ὥστε δὲν θὰ μπορούσε νὰ μὲ δῇ κανεὶς.

Ἀφ' οὗ μοῦ τῶδειξε, γυρίσαμε πίσω ἐπιστρέφοντας, ὅτε ἀκούσαμε ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον.

Ἐβγαине ὁ μαίτρ ντ' ὁτέλ, ὁ ὁποῖος σερβίριζε τὸ δείπνο. Ὁ Στάγκερσον ἔτρωγε μὲ τὴν κόρη του στὸ σαλόνι. Τῇ στιγμῇ αὐτῇ ἀκριβῶς, ἡ πόρτα ἦταν μισανοιχτή. Ὁ μαίτρ ντ' ὁτέλ περνοῦσε τὸ δίσκο, περνοῦσε κι' αὐτὸς κι' ἔπειτα θύκλεινε. Ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ αὐτῇ εἶδαμε μέσα στὸ πέρασμά μας, μὲ μιὰ ματιὰ, τὴν δεσποινίδα Στάγκερσον νὰ σκύβῃ, νὰ πιάνῃ ἓνα φιαλίδιο καὶ νὰ τ' ἀδειάζῃ στὸ ποτήρι τοῦ πατέρα τῆς. ὁ ὁποῖος εἶχε στρίψει κάτι νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ διπλὰν τραπέζι.

ΤΟ ΚΑΡΤΕΡΙ

Ἡ χειρονομία αὐτῇ τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον πού μ' ἔθορύ-

δῆσε τόσο πολύ, φαίνεται νὰ μὴ συγκίνησε καθόλου τὸ Ρουлтаμπλ. Πήγαμε στὸ δωμάτιό του καὶ δὲν μοῦ μίλησε καθόλου γιὰ τὴ σκητὴν ποὺ εἶδαμε. Μοῦ ἔδωσε ὅμως τὶς τελευταῖες του οδηγίες γιὰ τὴ νύχτα. Θὰ πηγαίναμε πρῶτα νὰ δειπνήσουμε καὶ μετὰ τὸ δείπνο θὰ κρυβόμουνά μέσα στὴ σκοτεινὴ γωνιά, τόσο ὅσο θὰ χρειάζότανε νὰ βλέπω καὶ, ὥσπου νὰ μὲ φώναζε νῆδγαίνα ἀπὸ ἐκεῖ.

— "Ἄν δῆς καὶ τίποτα πρὶν ἀπὸ μένα, πρέπει νὰ μὲ εἰδοποιήσης. Γιὰ νὰ μὲ εἰδοποιήσης θ' ἀπλώσης τὸ χέρι καὶ θὰ κουνήσης τὴν διπλανή σου κουρτίνα τοῦ παραθύρου. Τὴν ἔχω μὲ τέτοιο τρόπο δεμένη, ποὺ θὰ ἀπλώση ὀλη κάτω καὶ θὰ σκεπάζη τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου. Ἐγὼ τᾶχω κανονίσει, οὕτως ὥστε θὰ δῶ ἀμέσως τὸ πέσιμο τῆς κουρτίνας καὶ θὰ καταλάβω ὅτι καὶ εἶδες.

— Καὶ τότε;

— Τότε θὰ μὲ δῆς νὰ προβάλλω ἀπὸ τὴ γωνιά τοῦ «μικροῦ διαδρόμου».

— Καὶ τί θὰ κάνω;

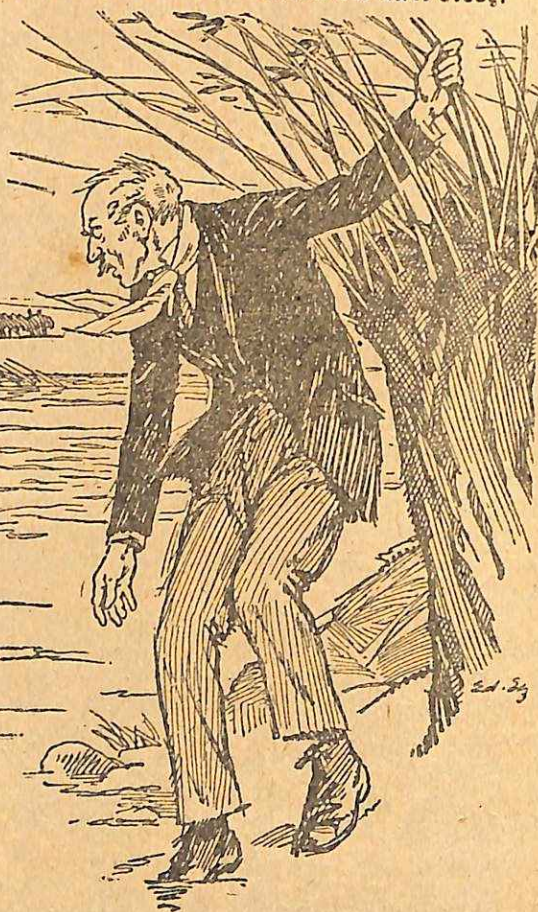
— Θὰ προχωρήσης νὰ μὲ ἀνταμώσης, ἐρχόμενος πίσω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖο ἐγὼ θὰ ἔχω ἤδη ἀρπάξη καὶ τότε θὰ δῶ ἂν εἶναι αὐτὸς ποὺ νομίζω.

— Εἶσαι τόσο βέβαιος ὅτι θ' ἀρθῇ;

— Βεβαίως.

— Καὶ ἂν σοῦ ξεφύγῃ;

— Τόσο τὸ καλύτερο! Δὲν μ' ἐνδιαφέρει αὐτός, μὲ ἐνδιαφέρει τὸ «πρόσωπό του». Ἐπειτα ξαίρω ἐγὼ πῶς θὰ τὸν παραδώσω νεκρὸ στὴ δεσποινίδα Στά-

γκερσον καὶ στὸ Νταρζάκ. Γιατὶ ἂν τὸν παραδώσω ζωντανό, δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωρήσουν. Καὶ δὲν θὰ ἤθελα νὰ τοὺς δυσανεστήσω. Εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι. Βέβαια!

»Γιὰ νὰ βλέπης τὴ δεσποινίδα Στάγκερσον νὰ χύνη ναρκωτικὸ στὸ ποτήρι τοῦ πατέρα της γιὰ ν' ἀποκοιμηθῇ καὶ νὰ μὴν ἀκούσῃ τὴ συνομιλία της μὲ «τὸν δολοφόνου της», καταλαβαίνει πόσο μεγάλη θὰ εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη της. Λοιπὸν, τίποτ' ἄλλο δὲν μ' ἐνδιαφέρει παρὰ μονάχα τὸ πρόσωπό του...

— Μὰ... μοῦ φαίνεται ὅτι εἶδες τὸ πρόσωπό του τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποὺ πῆδῃσες μέσα στὸ δωμάτιο.

— Πολὺ ἄσχημα... Τὸ κερί εἶχε πέσει χάμω... Ἐπειτα τὰ γένεια ἐκεῖνα...

— Καλὰ, ἀπόψε δὲν θ' ἔχη γένεια.

— Θάχῃ, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἔχη ἀπόψε, ἀλλὰ τώρα κατὶ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου καὶ φθάνει νὰ δῶ τὰ μάτια του... θὰ τὸν ἀναγνωρίσω ἀμέσως.

— Ἀλλ' ἂν πρόκειται μονάχα νὰ τὸν δοῦμε καὶ νὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ μᾶς φύγῃ τότε γιατί εἴμαστε ὀπλισμένοι.

— Διότι ἀγαπητέ μου ἂν ὁ ἄνθρωπος τοῦ «Κιτρίνου Δωματίου» καὶ τῆς προχθεσινῆς βραδυᾶ, ξαίρῃ, ὅτι τὸν ξαίρω, τότε πᾶω χαμένος! Γι' αὐτὸ πρέπει ν' ἀμυνθῶ.

— Καὶ εἶσαι βέβαιος ὅτι θ' ἀρθῇ ἀπόψε;

— Βεβαίως. ὅπως σὲ βλέπω. Σήμερα τὸ πρῶτ' ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον ἀρχίσε νὰ λαβαίνει τὰ μέτρα της γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Λοιπὸν στίς δεκάμισι ἀπέλυσε τὶς νοσοκόμες γιὰ εἰσοσκέσεις ὥρες καὶ ἐξήγησε μονάχα τὸν πατέρα της νὰ κοιμηθῇ στὸ σαλόνι. Ἐκεῖνος τὸ δέχτηκε μὲ χαρὰ. Ἐπειτα τὸ ναρκωτικόν... Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Νταρζάκ. Ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον, τὸν... περιμένει!

— Εἶναι τρομερό!

— Ναι.

— Καὶ γι' αὐτὴ τὴν ἀποφινὴ δουλειὰ θὰ φυλάξουμε μονάχα οἱ δύο μας;

— Τέσσερις. Ὁ θυρωρὸς καὶ ἡ γυναῖκα του φυλάνε ἔτσι κατὰ τύχην. Ἴσως ὁ θυρωρὸς χρειασθῇ ἀργότερα ἂν... ἀρχίσῃ τὸ σκότωμα.

— Δὲς νάχουμε σκοτωμούς;

— Ἄν μᾶς προκαλέσῃ!

— Γιατὶ δὲν εἰδοποιήσες καὶ τὸ μπάρμπα Ἰάκωβο; Δὲν τὸν χρειάζεσαι σήμερα;

— Ὅχι! μοῦ εἶπε ἀπότομα ὁ Ρουлтаμπλ.

— Γιατὶ τοῦλάχιστον δὲν εἰδοποιεῖς τὸ Ράνς;

— Ἄ! μὰ καταλαβαίνεις τί θέλεις νὰ κάνω; Εἶναι ἀνάγκη νὰ μπάσωμε στὰ μυστικά τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον ὅλον τὸν κόσμον; Πᾶμε νὰ φάμε!... Εἶναι ὥρα!... Ἀπόψε θὰ φάμε στὸ δω-

μάτιο του Λαρσάν εκτός αν τρέχει ακόμα από πίσω από το Νταρζάν. Δεν τον αφήνει τρίχα. Μπά, μου φαίνεται πώς δεν ήρθε ακόμα, αλλά οπωσδήποτε θα είναι εδώ τη νύχτα!.. "Α, αυτόν θέλω να τυλίξω!

Τήν στιγμή εκείνη ακούσαμε θόρυβο στο διπλανό δωμάτιο.

— Θα είναι εκείνος, είπε ο Ρουλταμπίλ. Πρόσεξε να μη βλάβης μιλιὰ μπροστά στον αστυνομικό Λαρσάν. Μην ξεχνάς ότι ενεργούμε προσωπικώς.

— Και όλη ή δόξα θα είναι δική μας;

— Μάλιστα, μούγγρισε ο Ρουλταμπίλ.

Πράγματι τον βρήκαμε στο δωμάτιό του. Μας είπε ότι μόλις είχε επιστρέψει από το Παρίσι. Φάγαμε με μεγάλη εὐθυμία. Δικαιολογήθηκε για τον έρχομό μου και είπε ότι με κάλεσε για να τον βοηθήσω σε κάποιο άρθρο που θάσπελνε στην έφημερίδα του. Τέλος ο Λαρσάν μ' ένα θλιμμένο κάπως ύφος, είπε:

— Νομίζω, κύριε Ρουλταμπίλ, ότι δεν έχω και μεγάλα πράγματα να περιμένω πιά, από τον πύργο. Φαντάζομαι μάλιστα ότι δεν θα κοιμηθούμε και πολλές βραδυές ακόμα εδώ.

— Αυτή τη γνώμη έχω κι' εγώ κύριε Φρέντ.

— Δεν φαντάζεσθε λοιπόν ότι ή υπόθεση τελείωσε;

— Έτσι νομίζω, είπε ο Ρουλταμπίλ.

— Έχετε σεις κανένα ένοχο; έρώτησε ο Λαρσάν.

— Καί σεις;

— Μάλιστα.

— Κ' εγώ επίσης, είπε ο Ρουλταμπίλ.

— Θα είναι άραγε ο ίδιος;

— Δεν πιστεύω, εάν δεν αλλάξατε γνώμη, είπε ο νεαρός ρεπόρτερ.

Κι' επρόσθεσε με πεποίθηση.

— Ο κύριος Νταρζάν είναι ένας τίμιος άνθρωπος!

— Είστε βέβαιος; έρώτησε ο Λαρσάν. — Ε, λοιπόν εγώ είμαι βέβαιος για το αντίθετο. Τότε... θα παλαίψουμε!

— Ναι, θα παλαίψουμε. Και θα σάς νικήσω, κύριε Φρειδερίκε Λαρσάν.

— Η νεότης είναι πάντοτε ένθουσιώδης, είπε και γέλασε ο Φρέντ.

Εαφνικά όμως την ώρα που πήγαινε να μας καληνυχτίση έφερε τα δυό του χέρια στο στήθος και κλονίστηκε.

"Αρχισε να μας κυττάζει μ' ένα βλέμμα άφηρημένο. "Αδικα τον έρωτήσαμε τί αισθανότανε, δεν μας άπαντούσε. Είχε πέσει σε μιὰ πολυθρόνα και δεν μπορούσαμε να του πάρουμε λέξι. "Ημαστε τρομερά άνήσυχοι. Και γι' αυτόν και για μας, διότι είχαμε φάει απ' το ίδιο φαί. Τότε προσπαθήσαμε να του προσφέρουμε την βοήθειά μας. Τώρα, φαινόταν ότι δεν ύπόφερε πιά, αλλά το κε-

φάλι του είχε γείρει πάνω στον ώμο του, και τὰ βλέφαρά του είχαν κλείσει.

— Ο Ρουλταμπίλ έσκυψε πάνω στο στήθος του, άκουε τούς χτύπους της καρδιάς του... "Όταν άνασκηώθηκε το πρόσωπο του Ρουλταμπίλ ήταν ήρεμο. Μου είπε: «Κοιμάται». Με τράβηξε και βγήκαμε από το δωμάτιο, αφού κλείσαμε την πόρτα του.

— Το ναρκωτικό; ρώτησα. Μήπως ή δεσποινίς Στάγκερσον θέλει ν' αποκοιμήση όλον τον κόσμο, άπόψε;

— Ίσως... απήντησε ο Ρουλταμπίλ άφηρημένα.

— Άλλά έμεεις!... Έμεεις! φώναξα. Ποιός μας λέγει ότι δεν μας ποτίσανε κι' έμας από το ίδιο ναρκωτικό;

— Νοιώθεις αδιάθετο τον έαυτό σου; με ρώτησε ο Ρουλταμπίλ ψύχραιμος.

— Όχι, καθόλου.

— Αισθάνεσαι προδιάθεσι για ύπνο;

— Καθόλου...

— Ε, τότε, φίλε μου, κάπνισε αυτό το υπέροχο πούρο!

Μου έδωσε, λοιπόν, ένα πούρο που του είχε προσφέρει ο Νταρζάν την προηγούμενη, ενώ εκείνος ξαναγέμισε την πίπα του.

Μείναμε σιωπηλοί μέσα στο δωμάτιό του μέχρι τις δέκα, δίχως να προσφέρουμε λέξι. Εαπλωμένος μέσα στην πολυθρόνα ο Ρουλταμπίλ κάπνιζε και φαινόταν πώς ή σκέψις του έτρεχε πολύ μακριά. Στις δέκα έβγαλε τὰ παπούτσια του. Μου έγνεψε να κάνω κι' εγώ το ίδιο.

— Όταν μείναμε με τις κάλτσες τότε μου ψιθύρισε:

— Ρεδόλβερ!

— Έβγαλα το πιστόλι από την τσέπη μου.

— Έτοιμος! ψιθύρισε.

Τότε προχώρησε προς την πόρτα. Την άνοιξε με προσοχή. Η πόρτα δεν έτριξε καθόλου. Βγήκαμε στο «μικρό διάδρομο».

— Ο Ρουλταμπίλ μου έγνεψε και πάλι. Κατάλαβα ότι έπρεπε να πάω να καταλάβω τη θέση μου. Καθώς απομακρυνόμουν, είδα το Ρουλταμπίλ να με πλησιάζει και να με φιλή. Έπειτα τον είδα να επιστρέφει στο δωμάτιό του. Μου έκανε έντύπωση εκείνο το φιλί.

Προχώρησα κι' φθάσα στο παρατηρητήριό μου. Έρριξα μιὰ ματιὰ και είδα την κουρίνα. Άκουσα ένα θηνατισμό. Δεν είχε ακόμα κοιμηθί ή Ράνς; Παρ' όσον δεν είχε φάει ούτε με τον Στάγκερσον. Τραβήχτηκα στή γωνιά μου. Έβλεπα από κει όλο το διάδρομο φωτισμένο δίχως να φαίνομαι. Άλλά τί θα συνέβαινε, άραγε; Ίσως κάτι το πολύ σοβαρό. Και θυμήθηκα το φιλή του Ρουλταμπίλ. Δεν φιλούν τούς φίλους μ' αυτό τον τρόπο παρά όταν χωρίζονται για ένα μεγάλο κίνδυνο. Λιέτρεχα λοιπόν τόσο μεγάλο κίνδυνο;

— Εσφίξα το πιστόλι μου, κι' έπερίμενα. Δεν είμαι ήρωας αλλά

δὲν εἶμαι καὶ φοβιτσάρης. Περίμενα περίπου μιὰ ὥρα. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὥρα δὲν συνέβη τίποτα. Καὶ ἡ βροχὴ ποὺ εἶχε ἀρχίσει κατὰ τίς ἐννιὰ σταμάτησε κι' αὐτὴ.

Ὁ φίλος μου μοῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ συνέβαινε τίποτα πρὶν τὰ μεσάνυχτα ἢ τῇ μιᾷ, καὶ ὅμως κατὰ τίς ἐντεκάμισή ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ Ἀρθούρου Ράνς. Ἀκουσα τὸ ἐλαφρὸ τρίξιμο. Σὰ νὰ τὴν ἀνοίγει ἀπὸ μέσα μὲ προσοχή. Ἡ πόρτα ἔμεινε ἀνοιχτὴ ἀρκετὴ ὥρα. Ἀλλὰ ἐνόσω ἐκείνη ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτὴ, ἐγὼ δὲν μπορούσα νὰ βλέπω στὸ διάδρομο τί γινότανε. Ἀλλὰ οὔτε καὶ τί γινότανε πίσω ἀπὸ τὴ πόρτα μπορούσα νὰ δῶ. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκουσα ἕνα παράξενο νιαούρισμα ἀπὸ τὸ πάγκο. Εἶχε ἐπαναληφθῇ τρεῖς φορές. Ἐρρίγησα στὸ τρίτο νιαούρισμα. Τότε εἶδα νὰ βγαίνει καὶ νὰ κλείνει τὴν πόρτα ἕνας ἄνθρωπος.

Κατ' ἀρχὰς βέβαια δὲν τὸν ἀνεγνώρισα. Ἐβλεπα τὴν πλάτη τοῦ μονάχα καὶ ἦταν σκυμμένος πάνω σ' ἕνα ὀγκῶδες δέμα. Ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα, σήκωσε καὶ τὸ δέμα του γύρισε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἤμουνα κρυμμένος. Τότε εἶδα ποῖος ἦταν. Αὐτοῦ ποὺ ἔβγαине μιὰ τέτοια ὥρα μέσα ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Ἀρθούρου Ράνς ἦταν ὁ δασοφύλακας. Ἦταν ὁ «πράσινος ἄνθρωπος». Φοροῦσε τὸ ἴδιο κοστούμι μ' αὐτὸ ποὺ τὸν εἶχα γνωρίσει. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Ἦταν ὁ δασοφύλακας. Τὸν εἶδα καλὰ. Τότε ἀκούστηκε καὶ τέταρτο νιαούρισμα. Σταμάτησε ἀκούμπησε τὸ δέμα του καὶ πῆγε πρὸς τὸ παράθυρο. Ἀκούμπησε τὸ μέτωπό του. Κύτταξε πρὸς τὰ ἔξω καὶ ξαφνικὰ σήκωσε τὰ δύο του χέρια κι' ἀρχισε νὰ κἀνη νοήματα πρὸς τὰ ἔξω, σὰν νὰ τὸν περίμεναν. Ἐφυγε ἀπὸ τὸ παράθυρο, γύρισε πρὸς τὸ δωμάτιο, πῆρε τὸ δέμα καὶ ἐξακολούησε νὰ περπατᾷ στὸ διάδρομο.

Ὁ Ρουлтаμπίλ μοῦ εἶχε πῆ. «Ὅταν δῆς τίποτα». Αὐτὸ ἦταν τὸ τίποτα ποὺ ἐνοοῦσε ὁ Ρουлтаμπίλ; Αὐτὸ δὲν ἦταν δουλειά μου καὶ δὲν εἶχα παρὰ νὰ ἐκτελέσω τίς ἐντολὲς ποὺ εἶχα λάβει. Τράβηξα λοιπὸν τὴν κουρτίνα. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ. Ὁ ἄνθρωπος ἔφθασε στὸ κεφελόσκαλο, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην μου ἐκπληξί ἀντὶ νὰ δῶ νὰ ἐξακολουθῇ τὸ δρόμο του πρὸς τὸ διάδρομο τὸν εἶδα νὰ κατεβαίνει τὴ σκάλα.

Τὶ νὰ κάνω; Βλακωδῶς ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὴν κατεβασμένη κουρτίνα. Εἶχα δώσει τὸ σύνθημα ἀλλὰ δὲν ἔβλεπα τὸ Ρουлтаμπίλ νὰ παρουσιάζεται στὴ γωνιά τοῦ «μικροῦ διαδρόμου».

Κανεὶς δὲν ἐρχόταν. Κανεὶς ζοὲ φαινόταν. Τάχα χαμένα. Μισὴ ὥρα πέρασε ποὺ μοῦ φάνηκε αἰῶνας. Τί θάκανα τώρα ἀν' ἔβλεπα τίποτα ἄλλο; Εἶχα δώσει τὸ σύνθημα δὲν μπορούσα νὰ τὸ ξαναδώσω... Νὰ μετακινῶμουν στὸ διάδρομο αὐτὸ πάλι μπορούσε νὰ χαλάσῃ τὰ σχέδια τοῦ Ρουлтаμπίλ. Τί εἶχα νὰ χάσω; Ὅθ' διεκινδύνευα. Βγήκα λοιπὸν στὸ διάδρομο. Προχώρησα δίχως νὰ κάνω καθόλου θόρυβο. Ἐφθάσα στὴ γωνιά τοῦ «μικροῦ διαδρόμου».

Σταμάτησα καὶ κύτταξα προσεχτικὰ. Κανεὶς. Προχώρησα στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Ρουлтаμπίλ. Ἔβανα ταυτί μου. Κανένas θόρυβος. Ἐξῆσα μὲ τὸ νύχι μου. Τίποτα. Ἀνοίξα τότε μὲ τρόπο ἐλαφρὰ, τὴν πόρτα. Ὁ Ρουлтаμπίλ θρυσκόταν ξαπλωμένος ἀνάσκελα στὸ πάτωμα.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΤΟ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ ΠΤΩΜΑ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΟΛΟΚΛΗΤΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἐσκυψα μὲ κάποια ἀγωνία ἐπάνω του. Ἡ πόρτα τοῦ χτυποῦσε. Ἄρα κοιμόταν. Ἀσφαλῶς ἦταν κι' αὐτὸς θύμα τοῦ ναρκωτικοῦ. Ἀλλὰ, πῶς ἐγὼ δὲν ἔπαθα τίποτα; Σκέφθηκα. Ἐγὼ δὲν εἶχα πιῇ οὔτε νερὸ οὔτε κρασί. Αὐτὸ θὰ ἦταν. Ἀρχισα νὰ κουνῶ μὲ δύναμι τὸ φίλο μου. Ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ τοῦ ἀνοίξω τὰ μάτια. Ἀσφαλῶς γι' αὐτὸν τὸν ὕπνο θὰ εἶχε φροντίσει ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον. Τότε θυμήθηκα ὅτι ὁ μαίτρ ντ' ὀτέλ, μὰς εἶχε συστήσει ἰδιαιτέρως τὸ κρασί.

Τί νὰ κάνω; Ἐνα τέταρτο εἶχε περάσει καὶ δὲν μπορούσα νὰ τὸν ξυπνήσω. Τότε πῆρα κι' ἐγὼ τὴν κανάτα τὸ νερό, τοῦ τὴν ἔρριξα στὸ κεφάλι. Θυμήθηκα τότε κάτι ἄλλο.

Τοῦ ἔδωσα δύο γερά χαστούκια. Ἀνοίξε τὰ μάτια του. Μὲ κύτταξε ἀφηρημένος σὰν νὰ θελε κάτι νὰ θυμῇ. Τέλος τὸν ἀκουσα νὰ ψιθυρίζει:

— Χτύπα, ἀλλὰ μὴν κάνης θόρυβο.

Πῶς ἦταν δυνατό νὰ χτυπῶ χαστούκια δίχως θόρυβο. Θυμήθηκα κάτι ἄλλο. Ἀρχισα νὰ τὸν τσιμπῶ καὶ νὰ τὸν δαγκώνω. Τέλος κατώρθωσε ν' ἀνισκηθῇ.

— Μὲ κοιμήσανε! εἶπε. Πάλαιψα ἕνα τέταρτο μὲ τὸν ὕπνο, ἀλλὰ μὲ κατέβαλε! Πάντως πέρασε. Μὴ μ' ἀφήσης!...

Μόλις τέλειωσε αὐτὴ τὴ φράση κι' ἀκούσαμε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ ποὺ ἀντήχησε σ' ὅλο τὸν πύργο.

— Δυστυχία! οὐρλιαξε ὁ Ρουлтаμπίλ, φθάνομε πολὺ ἀργά! Θέλησε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀλλὰ κόλλησε πάνω στὸν τοίχο. Τὸν παράτησα καὶ ὤρμησα πρὸς τὸν διάδρομο, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Ἐτρεχα σὰν τρελλὸς πρὸς τὴν πόρτα τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον. Τὴ στιγμὴ λοιπὸν ποὺ ἔστριβα τὸ «μικρὸ διάδρομο», εἶδα ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔβγαине ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς καὶ ποὺ μὲ δύο πηδήματα ρίχτηκε πρὸς τὴ σκάλα.

Δὲν κρατήθηκα. Τοῦρριξα. Ὁ πυροβολισμὸς ἐδρόντησε μέσα στὴ σιγαλιά τοῦ πύργου. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ πηδᾷ τὰ σκαλοπάτια. Ἐτρεξα πίσω του φωνάζοντας: «Σταμάτα ἢ σὲ σκοτώνω!» Τὴν ὥρα ποὺ πῆγαίνα νὰ πηδῶ κι' ἐγὼ στὶς σκάλες εἶδα νὰ βγαίνει ἀπὸ ἕνα ἀπέναντι δωμάτιο τοῦ διαδρόμου ὁ Ἀρθούρος Ράνς.

— Τί συμβαίνει; Τί συμβαίνει φώναξε.

Φθάσαμε σχεδὸν ταυτοχρόνως στὰ τελευταῖα σκαλοπάτια,

ἐγὼ καὶ ὁ Ράνς. Τὸ παράθυρο τοῦ χώλλ ἦταν ἀνοιχτό. Εἶδαμε τότε καθαρά τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο νὰ πηδᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τότε ρίξαμε καὶ οἱ δύο μας ἐναντίον του. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀπῆχε περισσότερο ἀπὸ δέκα μέτρα. Κλονίστηκε καὶ νομίσαμε ὅτι θὰ ἔπεφτε. Πήδησε ὅμως ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἄρχισε νὰ τρέχει. Τότε πηδήσαμε καὶ ἐμεῖς καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαμε. Ἐγὼ ἤμουν μετὰς τῶν κάλτσες καὶ ὁ Ράνς ξυπόλητος. Εἶδαμε πῶς δὲν μπορούσαμε νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ κυνηγητὸ καὶ ἀδειάσαμε τὰ πιστόλια μας ἀπάνω του. Ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχει. Ἐτρεχε ὅμως στὴν κεντρικὴ αὐλὴ τοῦ πύργου, ὅπου ὑπῆρχαν τὰ κάγκελλα καὶ οἱ φράχτες. Ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεφύγι. Ἄλλη ἐξοδὸς δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἢ πόρτα τοῦ ἐξωτερικοῦ δωματίου τοῦ δασοφύλακος.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς παρ' ὅλο πὺν θὰ ἦταν ἀσφαλῶς τραυματισμένος ἀπὸ τὶς σφαῖρες μας μᾶς περνοῦσε τώρα καμμιὰ εἰκοσαριά μέτρα. Ἐκφνικὰ πίσω μας πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας ἀνοίξε ἓνα παράθυρο τοῦ διαδρόμου καὶ ἀκούσαμε τὴ φωνὴ τοῦ Ρουлтаμπίλ, πὺν φώναζε ἀπελπιστικὰ.

—Βάρα του Μπερνιέ! Βάρα του!

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη εἶδαμε ἀκόμα μιὰ ἀναλαμπή. Ἀκούσαμε ἓνα πυροβολισμὸ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ πύργου.

Εἶχε καλὰ σημάδεψε! Ἡ σκιὰ ἔπεσε! Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε φθάσει στὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ πύργου, ἔπεσε ἀπὸ τὴν ἄλλή γωνία τοῦ κτιρίου.

Δηλαδή εἶδαμε ὅτι ἔπεφτε ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδαμε νὰ ξαπλώνει ἀπὸ τὴν ἀπέναντι μεριὰ τοῦ τοίχου πὺν δὲν μπορούσαμε νὰ δοῦμε οὔτε ἐγὼ οὔτε ὁ Μπερνιέ, οὔτε ὁ Ράνς. Φθάσαμε λοιπὸν στὴν ἀπέναντι μεριὰ τοῦ τοίχου ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι δευτερόλεπτα. Ἡ σκιὰ δρισκόταν νεκρὴ μπροστὰ στὰ πόδια μας.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη, φαίνεται, ὁ Λαρσάν νὰ ξύπνησε ἀπὸ τὸ λήθαργικὸ τοῦ ὕπνου ἄκουσε τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ ἀνοίξε τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου του. Ἐφώναξε ὅπως καὶ ὁ Ράνς:

—Τί συμβαίνει;

Καὶ ἐμεῖς, ἔσκυψαμε πάνω στὴ μυσινηριώδη σκιὰ τοῦ δολοφόνου... Ὁ Ρουлтаμπίλ πὺν εἶχε συνέλθει πιά ἐντελῶς ἔφθασε τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη κοντὰ μας καὶ τοῦ φώναξα:

—Πέθανε! Πέθανε!

—Τόσο τὸ καλύτερο, εἶπε. Φέρτε τον στὸ χώλλ τοῦ πύργου.

Ἀλλὰ σάν νὰ μετάνιωσε καὶ εἶπε:

—Ὅχι, ὄχι, τοποθετήστε τον στὸ δωματιάκι τοῦ δασοφύλακα.

Ὁ Ρουлтаμπίλ ἐχτύπησε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ δασοφύλακα. Κανεὶς δὲν ἀπήντησε ἀπὸ μέσα... Αὐτό, βέβαια, μὲν ἔκανε κατὰ πλῆξιν.

—Ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶναι μέσα, εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ. Ἄν ἦταν μέσα θ' ἀπαντοῦσε. Φέρτε, λοιπὸν, τότε τὸ πτώμα στὸ χώλλ.

Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ, τὰ σύννεφα εἶχαν σκεπάσει τὸ φεγγάρι καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ διακρίνωμε τίποτα. Ὁ Ἰάκωβος πὺν ἔφθασε καὶ ἐκεῖνος μᾶς βοήθησε νὰ μεταφέρωμε τὸ πτώμα. Τὸ ἀκουμπήσαμε στὸ πρῶτο σκαλοπάτι. Ἐνοίωσα στὰ χέρια μου κάτι ὑγρὸ: ἦταν τὸ ζεστὸ αἷμα πὺν ἔτρεχε ἀπὸ τὰ τραύματά του.

Ὁ Ἰάκωβος πῆγε στὴν κουζίνα καὶ ἔφερε ἓνα φανάρι. Τὸ πλησίασε πάνω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ σκοτωμένου καὶ ἀναγνώρισαμε τὸ πρόσωπο τοῦ δασοφύλακα. Τὸν ἄνθρωπο πὺν ὄλοι ὠνόμαζαν «ὁ πράσινος ἄνθρωπος», ἐκεῖνον τὸν ὅποιο εἶχα δῆ νὰ δγαίνει μέσα ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Ἀρθούρου Ράνς μ' ἓνα δέμα στὰ χέρια. Αὐτὸ ὅμως πὺν εἶχα δῆ δὲν μπορούσα νὰ τὸ ἀναφέρω παρὰ μόνάχα στὸ Ρουлтаμπίλ λίγα λεπτὰ ἀργότερα.

Δὲν μπορῶ νὰ μὴν ἀναφέρω τὴν κατὰ πλῆξιν ἢ μᾶλλον τὴ σκληρὴ ἀπογοήτευσιν πὺν δοκίμασαν ὁ Ρουлтаμπίλ καὶ ὁ Φρειδερίκος Λαρσάν, ὁ ὅποιος ἦρθε ἀργότερα καὶ μᾶς βρῆκε στὸ χώλλ. Ἀγγίζαν τὸ πτώμα μετὰ τὰ δάχτυλα τους... ἐκύτταζαν τὸ νεκρὸ πρόσωπο, τὸ πράσινο κοστούμι τοῦ δασοφύλακα καὶ ἔλεγαν: Ἀδύνατον! Εἶναι ἀδύνατον!

Ὁ Ρουлтаμπίλ δὲν παρατοῦσε τὸ πτώμα. Γονατιστὸς πάνω στὶς πλάκες τοῦ χώλλ φωτίζοντας τὸ κορμὶ μετὰ τὸ φανάρι, ἔδυνε τὸ κορμὶ τοῦ σκοτωμένου Ἐγγύμνωσε ὅλο του τὸ στήθος. Ἦταν καταματωμένο.

Καὶ ἔκφνικα, παίρνοντας τὸ φανάρι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἰακώβου τῆρε πολὺ κοντὰ στὸ στήθος κοντὰ στὴν ἀνοιχτὴ πλῆγην. Τότε ἀνασηκώθηκε καὶ εἶπε μ' ἓνα πολὺ παράξενο τόνο εἰρωνείας:

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, πὺν νομίζατε ὅτι σκοτώτατε ἐκεῖ μετὰ τὶς σφαῖρες τῶν πιστολιῶν σας ἐπέθανε ἀπλοῦστατα ἀπὸ μιὰ μαχαίριαν στὴν καρδιά.

Νόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς ὁ Ρουлтаμπίλ εἶχε τρελλαθῇ καὶ ἔσκυψα πάνω ἀπὸ τὸ πτώμα.

Κι' ἐπιστοποίησα πράγματι, ὅτι τὸ στήθος του δὲν ἔφερε κανένα τραῦμα ἀπὸ σφαῖρα ἀλλ' ἀπλοῦστατα ἓνα σχίσμα ἀπὸ ὅπλο αἰχμηρὸ πάνω ἀπὸ τὴν καρδιά.

ΤΑ ΔΙΠΛΑ ΙΧΝΗ

Δὲν εἶχα ἀκόμα συνέλθει ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν ὅταν ὁ νεαρὸς φίλος μου χτυπώντας με στὸν ὦμο μὲν εἶπε:

—Ἀκολούθησέ με.

—Ποῦ; τὸν ἐρώτησα.

—Στὸ δωμάτιό μου.

—Τί νὰ κάνωμε;

—Νὰ σκεφθοῦμε.

Βεβαιῶ ὅτι δρισκόμουν σὲ πολὺ ἐλβεινὴ κατὰστασι γιὰ νὰ

μπορέσω να σκεφθώ. Η τραγική εκείνη νύχτα μου είχε απορροφήσει τη δύναμη και με εξέπληττε το θάρος του φίλου μου ό όποιος ενώ βρισκόμαστε ανάμεσα στο πτώμα του δασοφύλακα και της έτοιμοθανάτου ίσως δεσποινίδος Στάγκερσον εύρισκε την ψυχραιμία να πάμε να σκεφθούμε. Τί; Και όμως επήγαμε. Έκλεισε καλά την πόρτα, άναψε την πίπα του κι άρχισε να σκέπτεται.

Έγώ κοιμήθηκα. Όταν ξύπνησα είχε ξημερώσει καλά. Το ρολόγι μου έδειχνε όκτώ. Ο Ρουλταμπιλ δέ βρισκόταν στην πολυθρόνα του. Σηκώθηκα να ξεμουδιάσω όταν είδα να ναιόγη ή πόρτα και να μπαίνει ό φίλος μου. Δέν είχε χάσει τόν καιρό του.

— Η δεσποινίς Στάγκερσον; ρώτησα.

— Η κατάσταση της άπελπιστική.

— Έχεις πολύ ώρα πού έφυγες από **ΔΙΑΒΟΛΟ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΝΕΡΙΣΤΗΡΙΟΥ**

— Τήν αυγή.

— Έδούλεψες;

— Πολύ.

— Ανεκάλυψες τίποτα;

— Διπλά ίχνη βημάτων πού μ' άνησύχησαν.

— Δέν σ' άνησυχούν πιά;

— Όχι.

— Σού έξηγοούν τίποτα;

— Ναί.

— Σχετικώς με τό άπίστευτο πτώμα του δασοφύλακος;

— Ναί, αλλά τό πτώμα αυτό είναι τώρα έντελώς πιστευτό.

Τό πρωτό περπατώντας γύρω από τόν πύργο βρήκα δύο ειδών ίχνη βημάτων

»Τά ίδια ίχνη πού συνήντησα και για τό μυστήριο του «Κίτρινου Δωματίου»: Πατημασιές από χοντρά παπούτσια, πατημασιές εύγενικές από λεπτά παπούτσια, με τη διαφορά ότι τότε εκεί πού σταματούσαν τά μέν, άρχινοούσαν τά άλλα. Τώρα αυτά πήγαιναν δίπλα στα άλλα. Άρχινοούσαν άπ' την κεντρική αύλή, και πήγαιναν προς τό δάσος.

»Γυρίζοντας βρήκα τό Λαρσάν, ό όποιος μου είπε ότι κι αυτός έκανε την ίδια παρατήρηση. Φθάσαμε μέχρι την πόρτα του Ιάκωβου. Σπρώξαμε, μπήκαμε μέσα. Είδαμε τά ρούχα του άπλωμένα σε μιá καρέκλα. Τόν ρωτήσαμε, στην άρχή άρνήθηκε ότι είχε βγή έξω. Έπειτα όταν άρχισα να του λέω τί δρόμο τράβηξε, άρχισε να μου λέγει με τρόπο, ότι άρκετές ήμέρες είναι πού κάθε βράδυ, την ίδια ώρα, παρουσιάζεται ένα μαύρο φάντασμα.

Τέλος χθές τη νύχτα είχε αποφασίσει να τό ακολουθήσει άλλ' όταν έφθασε μέχρι τόν τοίχο τό έχασε, έξηφανίσθη. Έξ άλλου τόν έπιασε και ή βροχή. Όταν μιλούσε όμως τά μάτια του απέφρευαν να με κυττάζουν.

»Τόν άφήσαμε. Όταν μείναμε μόνοι έγώ και ό Λαρσάν τόν

έρώτησα: Συνένοχος; Έκείνος ύψωσε τά χέρια ψηλά και ψιθύρισε: Έαίρω κ' έγώ τί να πώ; Πρό είκοσιτεσσάρων ώρών θά έπαιρνα όρκο πώς δέν ύπήρχε συνένοχος.

— Έ, λοιπόν τί συμπέρασμα βγάξετε άπ' όλ' αυτά; Έγώ δέν καταλαβαίνω τίποτα... Έπιτέλους, τί ξαίρεις;

— Όλα! έφώναξε, όλα!

Τό πρόσωπό του έλαμπε από χαρά και μούσφιξε τά χέρια.

— Τότε έξηγήσέ μου του είπα:

— Πάμε πρώτα να δούμε τί γίνεται ή δεσποινίς Στάγκερσον.

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΑ ΔΥΟ ΗΜΙΣΗ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

Η δεσποινίς Στάγκερσον πικά λίγο να δολοφονηθή για δεύτερα φορά. Τό δυστύχημα είναι ότι ήταν χειρότερα τραυματισμένη από την πρώτη φορά. Οι τρεις μαχαιριές πού της έδωσε ό δολοφόνος μέσα στο στήθος τόν κράτησαν πολλές φορές μεταξύ ζωής και θανάτου. Εύτυχώς πού είχε γερή κράση και μόρεσε ν' αντιδράσει ό οργανισμός της. Αλλά ή παραμικρότερη σκέψις γι' αυτή την άπόπειρα την τρέλλαινε και διαρκώς παραμιλούσε.

Ο Ροβέρτος Νταρζάν έφθασε στον πύργο κατά τις έννήμισις. Τόν είδα να τρέχει μέσα από τό πάρκο ξεμαλλιάρης, άκατάστατος, λασπωμένος.

Ο Ρουλταμπιλ και έγώ είχαμε άκουμήσει σ' ένα από τά παράθυρα του διαδρόμου. Μας είδε και έβγαλε μιá άπελπιστική κραυγή.

— Έρχομαι πολύ άργά!

Ο Ρουλταμπιλ του φώναξε:

— Ζεϊ!

Έπειτα από λίγο ό Νταρζάν μπήκε στο δωμάτιό της και άνάμεσα από την πόρτα άκούγαμε τους λυγμούς του.

— Τί τύχη! μουρμούρισε ό Ρουλταμπιλ. Άν δέν μ' άποκόμιζαν, θά είχα σώσει τη δεσποινίδα Στάγκερσον, θά σκότωνά τόν δολοφόνο και... δέν θά πέθαινε ό δασοφύλακας.

Έπειτα από λίγο ήρθε και μας συνήντησε ό Νταρζάν. Ο Ρουλταμπιλ του τά διηγήθηκε όλα. Πώς είχε ετοιμάσει την ένέδρα του και πώς τόν νάρκωσαν.

— Αχ, αν είχατε λίγη έμπιστοσύνη σε μένα... Αλλά έδώ κανείς δέν έμπιστεύεται τόν άλλο, ούτε ή κόρη τόν πατέρα της, ούτε ή άρραβωνιαστική τόν άρραβωνιαστικό της. Ένώ μου λέγατε να κάνω τό πάλι να έμποδίσω τό δολοφόνο, εκείνη προετοιμαζότανε να την δολοφονήσουν! Κ' έφθασα άργά, μισαναρκαμένος, σέρνοντας τό κορμί μου, στο δωμάτιό της πού μονάχα τό αίμα με άφύπνησε ξαφνικά από τό λήθαργο.

Τότε ό Ρουλταμπιλ μας διηγήθηκε ότι ενώ έγώ κυνηγούσα τό

δολοφόνο με τὸ πιστόλι στὸ χέρι καὶ πυροβολοῦσα, ἐκεῖνος τρά-
θηξε τοῖχο τοῖχο γιὰ τὸ δωμάτιο τοῦ θύματος. Βρῆκε τίς πόρτες
ἀνοιχτές. Μπήκε. Ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον βρίσκεται ἀναίσθητη
μισογερμένη πάνω στὸ γραφεῖο μετὰ τὰ μάτια κλειστά. Τὸ πε-
νιούαρ της εἶναι κόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ τρέχει ἀπὸ τὸ στήθος.
Ὁ Ρουλταμπὶλ νόμιζε τότε ὅτι βλέπει ἐφιάλτες. Συνέρχεται
ὁμως, ἐγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο, τρέχει ἀνοίγει ἕνα παράθυρο τοῦ
διαδρόμου καὶ φωνάζει στὸ θυρωρὸ νὰ σκοτώσουμε. Ἐπειτα ἐπι-
στρέφει στὸ δωμάτιο της. Ἀνοίγει τὸ μπουντουάρ, μπαίνει στὸ
σαλόνι καὶ ξυπνᾷ τὸν Στάγκερσον ὅπως τὸν εἶχα ξυπνήσει ἐγὼ
ἐκεῖνον. Ὁ Στάγκερσον σηκώνεται, ὀδηγεῖται ἀπὸ τὸν Ρουλτα-
μπὶλ στὸ δωμάτιο τῆς κόρης του καὶ μόλις τὴ βλέπει βγάζει μιὰ
κραυγή! Τὸ θέαμα τὸν ξύπνησε ἐντελῶς κι' αὐτόν. Τότε οἱ δύο
τοὺς μεταφέρουν τὴ νέα στὸ κρεβάτι της.

Ἐπειτα ὁ Ρουλταμπὶλ θέλει νὰ μᾶς συναντήσῃ γιὰ νὰ μάθῃ.
Πρὶν νὰ ἐγκαταλείψῃ ὁμως τὸ δωμάτιό της σταματᾷ κοντὰ στὸ
γραφεῖο. Κάτω στὸ πάτωμα ὑπάρχει ἕνα δέμα. Τί θέλει αὐτὸ
τὸ δέμα κοντὰ στὸ γραφεῖο; Τὸ ἀνοίγει, σκύβει καὶ βλέπει. Χαρ-
τιά... χαρτιά καὶ φωτογραφίες. Τί τραγικὴ εἰρωνεία εἶναι αὕτη;
Τὴν ὥρα ποὺ σκοτώνουν τὴν κόρη του τῆς ἀφαιροῦν τὴ ζωὴ
της, τοῦ ἐπιστρέφουν ταυτοχρόνως τὰ ἐγγράφα, τὰ πολύτιμα
ἐκεῖνα χαρτιά ποὺ τοῦ εἶχαν κλέψῃ ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ
ἐργαστηρίου.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρῶτ' κατέφθασε πάλι ὁ ἀνακριτὴς Μαρκέ, ὁ
γραμματεὺς του, καὶ οἱ χωροφύλακες. Εἶχαμε πάλι ἀνακρίσεις,
ἀναπαραστάσεις.

Ὁ ἀνακριτὴς μπροστὰ στὴν τόσο μυστηριώδη αὐτὴ νέα ἱστο-
ρία, τᾶχε χαμένα κυριολεκτικῶς. Σὲ λίγο ἔφθασε καὶ ὁ Λαρσάν
ποὺ εἶχε πάει μέχρι τὸ σταθμό. Ἐμεινε μόνος μαζὶ μετὰ τὸν ἀνα-
κριτὴ ἄρκετὴ ὥρα. Ἐπειτα ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ ἀνακριτὴς διέ-
ταξε ἕναν ὑπῆρέτη νὰ φωνάξῃ τὸν Νταρζάν. Ὁ χωροφύλακας
ἔφυγε καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε.

— Ὁ κύριος Νταρζάν δὲν θέλει νὰρθῇ

— Πῶς; Καὶ γιατί;

— Λέγει πῶς δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ μόνῃ της ἡ δεσποινὶς Στά-
γκερσον στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκεται.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ κύριος Μαρκέ, ἀφοῦ δὲν ἔρχεται ἐκεῖνος,
πηγαίνομε ἐμεῖς νὰ τὸν βροῦμε.

Ὁ κύριος Μαρκέ ἀνέβηκε μετὰ τὸν χωροφύλακα. Ὁ ἀνακρι-
τὴς ἔγνεψε στὸ Λαρσάν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὁ Ρουλταμπὶλ κι'
ἐγὼ προχωρήσαμε ἀπὸ πλῆρω.

Φθάσαμε στὸ διαμέρισμα τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον. Ὁ

ἀνακριτὴς χτυπᾷ τὴν πόρτα καὶ παρουσιάζεται ἡ καμαριέρα
Σύλβια.

— Ὁ κύριος Στάγκερσον εἶναι ἐδῶ;

— Μάλιστα κύριε.

Πῆτε του ὅτι θέλω νὰ τὸν δῶ.

Σὲ λίγο βγήκε ὁ κύριος Στάγκερσον μετὰ τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

Τί με θέλετε πάλι;

Δὲν εἶναι δυνατόν μιὰ τέτοια στιγμή νὰ με ἀφήσουν λιγάκι
ἥσυχο;

— Κύριε, εἶναι ἀνάγκη ὁπωσδήποτε νὰ μιλήσω ἄμέσως
μετὰ τὸν κύριο Νταρζάν. Μπορεῖτε νὰ τὸν πείσετε νὰ ἐγκαταλείψῃ
τὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον; Ἐν ἐναντία περιπτώσει
θὰ με ὑποχρεώσετε νὰ περάσω τὸ κατώφλι μόνος μου μετὰ τὴν
ἐξουσία.

Ὁ καθηγητὴς δὲν ἐμίλησε. Ἐκύτταξε τὸν ἀνακριτὴ, ἔπειτα
ὅλους τοὺς ἄλλους καὶ μπήκε μέσα.

Σὲ λίγο βγήκε ὁ Νταρζάν.

Ἐέχασα ν' ἀναφέρω ὅτι ὁ Λαρσάν συνωδεύετο, ὅταν ἦρθε,
ἀπὸ τὸ βοηθό του, ἐκεῖνον ποὺ εἶχε δάλει νὰ φυλάῃ στὸ σταθμό.

Μόλις λοιπὸν ὁ Νταρζάν ἐβγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κατακίτρι-
νος καὶ ἀντίκρουσε πίσω ἀπὸ τὸ Λαρσάν καὶ τὸ βοηθό τοῦ ἀστυ-
νομικοῦ τότε τὰ ἔχασε κυριολεκτικῶς. Παρατηρήσαμε ὅλοι μας
αὕτη τὴν αἰφνίδια μετὰπτωσί του. Ὅλοι νοιώθαμε μέσα μας ὅτι
συνέβαινε κάτι τὸ τρομερὸ στὴν ψυχὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Μο-
νάχα ὁ Λαρσάν χαμογελοῦσε. Ἦταν χαρούμενος ὅτι ἐπιτέλους
κατώρθωνε νὰ πιάσῃ τὴ λεία του.

Τότε ὁ κύριος Μαρκέ ρώτησε τὸ Νταρζάν δείχνοντας τὸ βοηθό
τοῦ Λαρσάν.

— Ἀναγνωρίζετε τὸν κύριο;

— Μάλιστα ἀναγνωρίζω τὸν κύριο εἶναι σιδηροδρομικὸς ὑπάλ-
ληλος.

— Λοιπὸν ὁ νέος αὐτὸς βεβαιώνει ὅτι σὰς εἶδε νὰ κατεβαίνετε
ἀπὸ τὸ τραῖνο στὸ σταθμό.

Χθὲς τὴ νύχτα, στίς δεκάμισο, ἀποτέλειωσε τὴ φράσι ὁ
Νταρζάν. Μαλιστὰ εἶναι ἀλήθεια! Μεσολάβησε μιὰ σιωπὴ.

— Κύριε Νταρζάν συνέχισε ὁ ἀνακριτὴς μετὰ φωνὴ γεμάτη
συγκίνηση. Κύριε Νταρζάν τί θέλατε ποὺ κατεβήκατε στὸ
σταθμό χθὲς τὴ νύχτα, λίγα χιλιόμετρα μακρότερα ἀπὸ τὸ μέρος
ποὺ δολοφονοῦσαν τὴ δεσποινίδα Στάγκερσον;

Ὁ Νταρζάν σιωποῦσε, δὲν κατέβασε τὸ κεφάλι, ἔκλεισε
ὁμως τὰ μάτια του.

— Κύριε Νταρζάν, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί κάνατε σ' αὐτὸ
τὸ διάστημα;

Ὁ Νταρζάν ἀνοίξε τὰ μάτια. Εἶχε ἐπανακτήσει τὸ θάρρος του.

— Ὁχι, κύριε.

—Σκεφθήτε, κύριε, ότι θα προδώ σε μέτρα...

—'Αρνούμαι, ν' απαντήσω, κύριε.

—Κύριε Νταρζάν! 'Εν όνόματι του νόμου, σ'αυτοί συλλαμβάνω.

Ο ανακριτής δὲν εἶχε ἀκόμα τελειώσει τὴ φράση του καὶ εἶδα τὸν Ρουлтаμπίλ νὰ πηδᾷ δίπλα στὸ Νταρζάν. Ἀσφχλῶς θὰ μιλοῦσε. Ο Νταρζάν ὅμως τοῦ ἐκλείσε τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι του. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα μιὰ φωνή.

—Ροβέρτο! Ροβέρτο!

Ἀναγνωρίσαμε τὴ φωνή τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον. Ἐνα ῥίγος πέρασε ἐπάνω μας. Ο Λαρσάν, κι' αὐτὸς ἀκόμα ἐχλώμασε. Τότε ὁ Νταρζάν ἔτρεξε μέσα στὸ δωμάτιο.

Ο ἀνακριτής, ὁ χωροφύλακας, ὁ Λαρσάν μαζεύτηκαν πίσω ἀπὸ τὸ Νταρζάν. Ο Ρουлтаμπίλ καὶ ἐγὼ μείναμε στὸ κατώφλι. Θέαμα συγκινητικό. Ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπο εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ νεκροῦ ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της παρ' ὅλη τὴν ἐπίβλεψι τῶν δύο γιατρῶν καὶ τοῦ πατέρα της. Ἀπλῶσε τὰ χέρια της κι' ἀγκάλιασε τὸ Νταρζάν πάνω στὸν ὦμο τοῦ ὁποίου ὁ Λαρσάν καὶ ὁ χωροφύλακας εἶχαν ἀκουμπήσει τὸ χέρι τους... Τὰ μάτια της ἦσαν ὀρθάνοιχτα... Ἔβλεπε... καταλάβαινε... τὰ χεῖλη της φάνηκαν νὰ φιθυρίζουν μιὰ λέξι... μιὰ λέξι ποὺ ξεψύχησε πάνω στὰ χεῖλη της... μιὰ λέξι ποὺ κανένας δὲν ἄκουσε καὶ ἔπειτα ἔπεσε πίσω λιγοθυμισμένη.

Τραβήξαν τότε γρήγορα ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τὸ Νταρζάν. Ο Λαρσάν ἔφυγε νὰ φέρῃ κάποιο ἄμαξι. Ἐμεῖς ὅλοι μαζὶ περιμέναμε στὸ χῶλλ. Ἡ συγκίνησις ὅλων μας ἦταν μεγάλη. Ο κύριος Μαρκέ εἶχε τὰ μάτια δακρυμένα. Ο Ρουлтаμπίλ ἐπωφελήθη τῆς γενικῆς αὐτῆς συγκινήσεως νὰ πλησιάσῃ τὸ Νταρζάν καὶ νὰ τοῦ πῇ:

—Δὲν ὑπερασπίζεστε;

—Ὁχι ἀπήντησε ἐκεῖνος.

—Ἐγὼ θὰ σ'αυτοί ὑπερασπίσω, κύριε.

—Δὲν θὰ μπορέσετε, ἐδεχάμην ὁ Νταρζάν μ' ἓνα πικρὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορέσαμε νὰ κάνωμε ἐγὼ κι' ὁ δεσποινὶς Στάγκερσον δὲν θὰ τὸ κάνατε οὔτε σεῖς.

—Ναί, θὰ τὸ κάνω!

Ἡ φωνὴ τοῦ Ρουлтаμπίλ ἐξηκολούθησε ἡρεμα, καθαρά.

—Θὰ τὸ κάνω κύριε Ροβέρτο Νταρζάν, γιατί ἐγὼ, ξαίρω περισσότερο ἀπὸ σ'αυτοί!

—Αὐτὸ ποτέ!

—Ὁ, μείνετε ἡσυχος, δὲν θὰ πῶ παρὰ ὅτι χρειάζεται μονάχα γιὰ νὰ σ'αυτοί σώσω.

—Δὲν πρέπει νὰ πῆτε τίποτα, νέε μου, ἂν θέλετε νὰ σ'αυτοί εὐγνωμονῶ.

Ο Ρουлтаμπίλ κούνησε τὸ κεφάλι του. Πλησίασε κοντὰ πολὺ κοντὰ στὸν Νταρζάν.

—'Ακούστε αὐτὸ ποὺ θὰ σ'αυτοί πῶ, τοῦ εἶπε μὲ πολὺ σιγανὴ φωνή. Κι' αὐτὸ ποὺ θὰ σ'αυτοί πῶ νὰ σ'αυτοί ἐνθαρρύνῃ Σεῖς!... δὲν ξαίρετε παρὰ μονάχα τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου! Ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον, ἐκείνη γνωρίζῃ μονάχα τὸ ἥμισυ τοῦ δολοφόνου. Ἐνῶ ἐγὼ, ἐγὼ γνωρίζω καὶ τὰ δύο ἡμίση! Μάλιστα, γνωρίζω δολοφόνου τὸ δολοφόνου!

Ο Νταρζάν ἀνοῖξε τὰ μάτια κατάπληκτος.

Τ' ἄμαξι ἔφτασε ὁδηγούμενο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Λαρσάν. Ἀνέβηκε ὁ Νταρζάν μὲ τὸν χωροφύλακα.

Ο Λαρσάν μπήκε στὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ. Ὁδηγοῦσε τὸν κρατούμενὸ του στὴ φυλακή.

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΤΑΞΕΙΔΙ

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ἀφήσαμε τὸν πύργο τοῦ Γκλαντίς, ἐγὼ καὶ ὁ Ρουлтаμπίλ. Ἡμαστέ τόσο εὐτυχισμένοι. Τὸ μέρος αὐτὸ δὲν εἶχε τίποτα πιά ποὺ νὰ μπορούσε νὰ μ'αυτοί συγκρατήσῃ. Ἐδήλωσα ὅτι παραιτούμουν πιά ἀπὸ κάθε ἐπιθυμία νὰ διεισδύσω σ' ἓνα τέτοιον μυστήριον καὶ ὁ Ρουлтаμπίλ χτυπώντας με φιλικὰ στὸν ὦμο μου ἀνεπιστεύθη ὅτι δὲν εἶχε πιά τίποτα νὰ μάθῃ στὸν πύργο, γιατί ὁ πύργος τοῦ τὰ ἔμαθε ὅλα. Φθάσαμε στὸ Παρίσι κατὰ τίς ὁχτῶ. Ἐδειπνήσαμε γρήγορα, ἔπειτα κουρασμένοι, χωρίσαμε καὶ δώσαμε ραντεβού γιὰ τὴν ἐπομένη τὸ πρωὶ στὸ σπίτι μου.

Πράγματι στὴ συμφωνημένη ὥρα ὁ Ρουлтаμπίλ ἔμπαινε στὸ δωμάτιό μου. Ἦταν ντυμένος μὲ ἓνα κουστούμι ταξιδιοῦ καὶ βαστοῦσε μιὰ βαλιτσούλα στὸ χέρι. Μὲ πληροφόρησε ὅτι πῆγαινε ταξεῖδι.

—Πόσον καιρὸ θὰ λείψῃς; τὸν ρώτησα.

—Ἐνα μῆνα ἢ δύο, εἶπε, αὐτὸ ἐξαρτᾶται.

Δὲν τολμοῦσα νὰ τὸν ρωτήσω.

—Ἐαίρεις ποιά λέξι πρόφερε χθὲς ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον πρὶν νὰ λιγοθυμήσῃ κυττάζοντας τὸν Νταρζάν;

—Ὁχι, κανεὶς δὲν τὴν ἄκουσε.

—Ναί, εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ, τὴν ἄκουσε ἐγὼ. Τοῦ εἶπε: «Μιλήσε!»

—Καὶ ὁ Νταρζάν θὰ μιλήσῃ;

—Ποτέ!

Θέλησα νὰ μάθω περισσότερα, ἐκεῖνος ὅμως μού ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι. Τὸν ρώτησα ξαφνικά:

—Δὲν φοβάσαι μήπως κατὰ τὴν ἀπουσία σου συμβοῦν νέες ἀπόπειρες;

—Δὲν φοβάμαι τίποτα πιά ἐνῶς ὁ Νταρζάν βρίσκεται στὴ φυλακή.

Μ' αὐτὴ τὴν περίεργη λέξι μ' ἐγκατέλειψε Δὲν ἐπέπρωτο πιά νὰ τὸν ξαναδῶ παρὰ μονάχα στὸ Κακουργιοδικεῖο τὴν ἡμέρα ποὺ

εδικάζετο ο Νταρζάν. Καί παρουσιάστηκε ο Λαρσάν να εξηγήσει το ανεξήγητο.

ΟΠΟΥ Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΑΝΑΜΕΝΕΤΑΙ ΕΝΑΓΩΝΙΩΣ

Ἐπειτα ἀπὸ δυόμισυ μῆνες περίπου καὶ ἀκριδῶς τὴν 15ην Ἰανουαρίου, ἡ ἐφημερίς «Ἐποχή» δημοσίευε στὴν πρώτη σελίδα, πρώτη στήλη τὸ ἀκόλουθο ἄρθρο:

«Τὸ δικαστήριον καλεῖται σήμερον ἵνα δικάσῃ μιὰ ἀπὸ τὶς πλέον μυστηριώδεις ὑποθέσεις ποὺ ἀνεγράφησαν εἰς τὰ δικαστικά χρονικά. Ποτὲ ὑπόθεσις δὲν παρουσίασε τόσα πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα. Καὶ ὅμως ἡ κατηγορία δὲν ἐδίστασε καθόλου νὰ καθήσῃ στὸ σκαμνὶ τοῦ κατηγορουμένου ἕναν ἄνθρωπο σεβαστό, ἀγαπητὸ ἀπὸ ὅλους ἐκείνους ποὺ τὸν ἔχουν γνωρίσει ἕνα νέο ἐπιστήμονα, μιὰ ἐλπίδα τῆς Γαλλικῆς ἐπιστήμης, τοῦ ὁποῖου ὅλη ἡ ζωὴ ἔχει ἀφιερωθῇ στὴ μελέτῃ καὶ τὴν ἐξερεύνησι. Ὅταν τὸ Παρίσι ἔμαθε τὴ σύλληψιν τοῦ κ. Ροβέρτου Νταρζάν, μιὰ ἀνθρώπινη κραυγὴ διαμαρτυρίας ὑψώθη ἀπὸ παντοῦ. Τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Σορμπονῆς ὁλόκληρο, ἀτιμασθὲν ἀπὸ τὴν ἀνόητη χειρονομία ἐνὸς ἀνακριτοῦ, ἐδήλωσε τὴν πλήρη του ἐμπιστοσύνη γιὰ τὴν ἀθώτητα τοῦ διακεκριμένου ἐπιστήμονος. Ὁ κ. Στάγκερσον ὁ ἴδιος διεμαρτυρήθη ἐντόνως γιὰ τὸ λάθος μὲ τὸ ὁποῖον ἐκαλύφθη ἡ δικαιοσύνη, καὶ δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία γιὰ κανένα ὅτι, ἂν τὸ θῦμα μπορούσε νὰ μιλήσῃ, θὰ ῥόχτανε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς δώδεκα ἐνόρκους τοῦ Κακουργιοδικείου τὸν ἄνθρωπο τὸν ὁποῖο προώριζε γιὰ ἄντρα τῆς καὶ τὸν ὁποῖο ἡ κατηγορία γυρεύει νὰ στείλῃ στὴν καρμανιόλα. Πρέπει νὰ ἐλπίζωμε ὅτι γρήγορα ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον θὰ ἐπανακτήσῃ τὸ λογικὸν τῆς τοῦ ὁποῖου ἔχει ἐξουδετερωθῇ προσωρινῶς ἀπὸ τὸ φρικτὸ δράμα τοῦ μυστηρίου τοῦ Γιλαντίς. Θὰ θέλατε νὰ ἀποτρελλαθῇ μαθαίνοντας ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖο ἀγαπᾷ παρεδόθη στὸν θάνατον μέσα στὰ χέρια τοῦ δημίου; Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἀπευθύνεται στοὺς ἐνόρκους οἱ ὁποῖοι ἀναλαμβάνουν σήμερον ὑπευθύνως αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Ἐἵμεθα ἀποφασισμένοι, πράγματι, νὰ μὴ ἀφήσωμε δώδεκα τιμίους συμπολίτας νὰ υποπέσουν σ' ἕνα τρομερὸ δικαστικὸ σφάλμα. Βέβαια, τρομερὰ συμπτώσεις, ἔχνη ἐνοχοποιητικά, μιὰ ἀνεξήγητη σιωπὴ ἐκ μέρους τοῦ κατηγορουμένου, ἡ ἑλλειψὶς παντὸς «ἀλλοθι» παρέσυραν τὸ δικαστήριον νὰ πεισθῇ, τὸ ὁποῖον ἐξ ἄλλου δὲν ἀναζητᾷ παρὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ τὴν ἀναζητήσῃ μέσα σ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ εἶναι τόσο κατηγορηματικά ἐναντίον τοῦ Ροβέρτου Νταρζάν, ποὺ πρέπει νὰ συγχωρήσωμε ἕνα τόσο διάσημο ἀστυνομικόν, τόσο ἐξυπνὸν ὡς τὸν κύριον Φρεντερίκ Λαρσάν, ποὺ παρεσύρθη, καὶ ἐτυφλώθη ἀπὸ τὰ στοιχεῖα αὐτά. Μέχρι στιγμῆς ὅλα εἶναι ἐναντίον τοῦ Ροβέρτου Νταρζάν. Σήμερον ὅμως, θ' ἀναλάβωμεν, ἡμεῖς, τὴν υπεράσπισιν τοῦ κατη-

γορουμένου μπροστὰ στοὺς ἐνόρκους. Καὶ θὰ φέρωμε στὸ δικαστήριον ἕνα φῶς ποὺ τὸ μυστήριον τοῦ Γιλαντίς θὰ διαλευκανθῇ ἀμέσως. Διότι κατέχομεν στὰ χέρια μας τὴν ἀλήθειαν.

» Ἄν δὲν ὀμιλήσαμε μέχρι στιγμῆς, τὸ κάναμε διὰ τὸ συμφέρον αὐτῆς ταύτης τῆς ὑποθέσεως ποὺ ἀναλαμβάνωμε νὰ ὑπερασπίσωμε. Οἱ ἀναγνώσται μας δὲν θὰ ἐλησμονήσαν τὶς ἐνδιαφέρουσες ἀποκαλύψεις σχετικῶς μὲ τὸ «Ἀριστερό πόδι τῆς ὁδοῦ Ὁμεριάδ», τὶς ἀποκαλύψεις μας γιὰ τὴν κλοπὴν τοῦ «χρυσοῦ τῆς Διεθνούς Τραπεζῆς» καὶ τέλος τὶς ἀποκαλύψεις μας γιὰ τὴν «κλοπὴν τοῦ Ταμείου Παρακαταθηκῶν». Ἐδώσαμε τὴν ἀλήθειαν, φανερώσαμε τὸν ἐνοχὸν προτοῦ ἀκόμα ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς Φρεντερίκος Λαρσάν τὴν ξεκαθαρίσῃ τελείως. Οἱ ἔρευνες καὶ οἱ ἀνακαλύψεις αὐτὲς ἔγιναν ἀπὸ τὸ νεώτερον τῶν συντακτῶν μας, ἀπὸ ἕνα παιδί δεκαοκτὼ ἐτῶν, τὸν ΖΩΖΕΦ ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ. Ὅταν ἀνεφάνη ἡ ὑπόθεσις Γιλαντίς ὁ μικρὸς μας ρεπόρτερ ἐπῆγε ἐπὶ τόπου, παρεβίβασε ὅλας τὰς εἰσόδους καὶ ἐγκατεστάθη στὸν πύργον ἀπὸ ὅπου ὅλοι οἱ ἄλλοι συνάδελφοι τοῦ τύπου ἐξεδιώχθησαν. Δίπλα στὸ Φρεντερίκ Λαρσάν, ἀνεζήτησε τὴν ἀλήθειαν.

Εἶδε μὲ φρίκην τὸ λάθος στὸ ὁποῖο ὑπέπεσε ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς. Ματαίως προσεπάθησε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὸν κακὸ δρόμον τῶν ἐρευνῶν του. Ὁ μέγας Φρέντ δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὶς συμβουλὰς τοῦ μικροῦ αὐτοῦ δημοσιογράφου. Καὶ ἰδοὺ ποὺ κατέληξαν τὰ πράγματα: Συνελήφθη ὁ Ροβέρτος Νταρζάν, καὶ δικάζεται σήμερον ὡς ἐνοχός!

Λοιπόν, πρέπει ὅλη ἡ Γαλλία νὰ γνωρίσῃ, ὅλος ὁ κόσμος νὰ μάθῃ ὅτι τὸ ἴδιον ἐκεῖνο βράδυ τῆς συλλήψεως τοῦ Ροβέρτου Νταρζάν, ὁ νεαρὸς Ζωζέφ Ρουλταμπίλ ἐμπήκε στὸ γραφεῖον τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος μας καὶ τοῦ εἶπε: «Πηγαίνω ταξεῖδι. Πόσο καιρὸ θὰ λείψω δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ. Ἐνα μῆνα, δύο-τρεῖς... ἴσως καὶ νὰ μὴν ξαναγυρίσω πιά... Πάρτε αὐτὸ τὸ γράμμα. Ἐάν ἂν δὲν ἔχω ἐπιστρέψῃ τὴν ἡμέραν ποὺ ὁ Νταρζάν θὰ ἐμφανισθῇ στὸ δικαστήριον, θὰ ἀνοίξετε αὐτὸ τὸ γράμμα μετὰ τὴν παρέλασιν ὁλῶν τῶν μαρτύρων. Συνεννοήθητε γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μὲ τὸν δικηγόρον τὸν κ. Νταρζάν. Ὁ κ. Ροβέρτος Νταρζάν εἶναι ἄθως. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ γράμμα ὑπάρχει τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου. Τίποτα ἄλλο δὲν ὑπάρχει. Δὲν γράφω ἀποδείξεις, διότι τὶς ἀποδείξεις πηγαίνω νὰ τὶς ἀναζητήσω, δίνοντας καὶ τὴν ἐξηγήσιν ὅλης τῆς ἐνοχῆς του». Καὶ ὁ συντάκτης μας ἔφυγε. Ἀπὸ τότε δὲν ἐλάβαμε νέα του, ἀλλὰ πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ἕνας ἄγνωστος ἦρθε καὶ ἐπεσκέφθη τὸν Διευθυντὴν μας πρὸς τὸν ὁποῖον, εἶπε: «Ἐνεργήσατε σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίας τοῦ Ζωζέφ Ρουλταμπίλ. Ἡ ἀλήθεια βρέθηκε μέσα στὸ γράμμα. Παρουσιάστε τὸ γράμμα, ἂν τύχῃ καὶ δὲν ἐμφανισθῇ». Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ μᾶς πῇ τὸ ὄνομά του.

» Σήμερον, λοιπόν, Ἰὴν Ἰανουαρίου, θὰ παρουσιασθῶμεν στὴν αἴθουσαν τοῦ Κακουργιοδικείου. Ὁ Ρουλταμπίλ δὲν ἐπέστρεψε,

δὲν ἐνεφανίσθη ἀκόμα. Ἴσως καὶ νὰ μὴν τὸν ξαναδεῖμε ποτὲ πιά. Ὁ Τύπος ἔχει κι' αὐτὸς τοὺς ἥρωας του, θύματα τοῦ καθήκοντος. Τὸ ἐπαγγελματικὸν καθήκον, εἶναι τὸ πρῶτον πάντων τῶν καθήκοντων. Ἴσως τῇ στιγμῇ αὐτῇ νὰ ἔχη υποκύψει εἰς τὸ μοιραῖον. Σαίρουμε πῶς θὰ τὸν ἐκδικηθούμε. Ὁ Διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος μας θὰ βρίσκεται σήμερα στὴν αἴθουσα τοῦ Κακουργιοδικείου μαζί με τὸ γράμμα: «Τὸ γράμμα τὸ ὁποῖον περιέχει τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου!»

Στὴ μέση τοῦ ἄρθρου ὑπῆρχε καὶ ἡ φωτογραφία τοῦ Ρουлтаμπίλ.

* *

Οἱ Παρισινοὶ ποὺ πῆγαν τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὸ Κακουργιοδικεῖο, στὶς Βερσαλλίες νὰ παρακολουθήσουν τὴν ὑπόθεσι τοῦ «Κιτρίνου Δωματίου», δὲν θὰ ξεχάσουν τὴν κοσμοπλημμύρα καὶ τὸ συνωστισμό τοῦ σταθμοῦ τοῦ Σάν Λαζάρ. Μέσα στὰ τραῖνα δὲν ὑπῆρχε θέσι ὄχι καθιστοῦ, ἀλλὰ καὶ ὄρθιου ἀκόμα ἐπὶ πλέον ἐπιδάττου. Ἡ ἔταιρία ἀναγκάστηκε νὰ βάλῃ εἰδικὰ βαγόνια. Τὸ ἄρθρο τῆς «Ἐποχῆς» εἶχεν ἀναστατώσει ὅλο τὸν κόσμον καὶ τὴν ὁμαδικὴν περιέργειαν. Γρονθοκοπήματα ἀνταλλάχθηκαν μεταξύ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης μερίδος. Εἶχαν διαιρεθῇ οἱ Ρουлтаμπιλικὶ καὶ οἱ Λαρσανικοὶ. Οἱ μὲν ὑπεστήριζαν τὴν ἀπόψεϊς τοῦ Λαρσάν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίστευαν στὴν ἱκανότητά αὐτοῦ τοῦ μικροῦ δημοσιογράφου.

Μὲ τὸ φύλλο τῆς «Ἐποχῆς» στὸ χέρι συζητοῦσαν τσακωνόντουςαν μέχρι τὴν αἴθουσα τοῦ Δικαστηρίου. Εἰδικὴ ὑπηρεσία τάξεως ἐγκατεστάθη. Τὸ ἀπειράριθμον πλῆθος ποὺ δὲν χωροῦσε πιά στὴν αἴθουσα ἔμεινε ὄρθιον ἔξω ἀπὸ τὸ Δικαστήριον μέχρι τὸ βράδυ. Διάφορες διαδόσεις κυκλοφοροῦσαν. Ἐάφνου σὲ μιὰ στιγμὴ διεδόθη ὅτι συνελήφθη ὁ κ. Στάγκερσον καὶ ὅτι κατηγορήθη ὡς ἐνοχὸς τῆς δολοφονίας τῆς κόρης του... Ἦταν τρέλλα... Ἡ νευρικήτης εἶχε φθάσει στὸ κατακόρυφον. Καὶ διαρκῶς ἀνεμένετο ὁ Ρουлтаμπίλ. Πολλοὶ ὑπεστήριζαν ὅτι τὸν ἐγνώριζαν, ἄλλοι πάλι ὅτι μποροῦσαν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἕνας νεαρὸς ὑπεδείκνυε μιὰ «ἐλευθέρην εἴσοδον» ὁ κόσμος νόμισε πῶς ἦταν ὁ Ρουлтаμπίλ κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ. «Ὁ Ρουлтаμπίλ! Νά, ὁ Ρουлтаμπίλ!» Ὅταν ἐφθασε ὁ Διευθυντὴς τῆς «Ἐποχῆς» ὁ κόσμος ξέσπασε σὲ χειροκροτήματα. Ὑπῆρχαν περισσότερες γυναῖκες μέσα στὸ πλῆθος.

Μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ Κακουργιοδικείου, ἡ δίκη ἄρχισε ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. ντὲ Ροκεῦ ἐνὸς δικαστοῦ ποὺ ἦταν ποτισμένος με' ὅλες τὶς δικαστικὰς συνήθειες καὶ ἐλαττώματα. Πάντως ἦταν ἕνας τίμιος ἄνθρωπος. Ἐδιάβασαν ἕνα κατὰλογον τῶν μαρτύρων.

Μεταξὺ αὐτῶν ἡμῶνα κι' ἐγὼ φυσικὰ ἀφοῦ ἄγγισα ἀπὸ τόσο κοντὰ τὸ μυστήριον τοῦ πύργου Γκλαντίς. Ὁ κύριος Στάγκερσον

ἦταν ἀγνώριστος, εἶχε γεράσει κατὰ δέκα χρόνια, ὁ κύριος Λαρσάν, ὁ κύριος Ἀρθούρος Ρὰνς με' τὸ διαρκῶς κατακόκκινον πρόσωπον, ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος, ὁ μπάρμπα Μαθὶδὸς ὁ ὁποῖος ὠδηγήθη με' τὶς χειροπέδες στὰ χέρια μεταξύ δύο χωροφυλάκων, ἡ κυρία Μαθιού, με' τὰ δάκρυα στὰ μάτια, τὸ ζεύγος Μπερνιὲ τῶν θυρωρῶν, οἱ δύο νοσοκόμας, ὁ μαίτρ ντ' ὀτέλ, ὅλοι οἱ ὑπηρέτες τοῦ πύργου, ὁ ὑπάλληλος τοῦ πόστ-ρεστάντ, ὁ βοηθὸς τοῦ Λαρσάν, ποὺ ἔκαμε τὸν σιδηροδρομικὸν ὑπάλληλον, μερικοὶ φίλοι τοῦ κυρίου καὶ τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον καὶ ὅλοι οἱ μάρτυρες τοῦ κυρίου Νταρζάκ. Εἶχα τὴν τύχην νὰ ἐξετασθῶ ἐκ τῶν πρώτων κι' ἔτσι μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσω ὅλη τὴν διαδικασίαν.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πῶ ὅτι καὶ μέσα στὸ μπροστινὸ μέρος μεταξύ κοινοῦ καὶ προεδρείου ἦταν γεμάτον ἀπὸ κόσμον. Οἱ δικηγόροι εἶχαν ἀναγκασθῇ νὰ κάθωνται καὶ στὰ скалоπάτια ἀκόμη τῆς ἐξέδρας. Ὁ Ροβέρτος Νταρζάκ ἀνεφανίσθη στὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορημένου, μεταξύ τῶν χωροφυλάκων, ἤρεμος, εὐθυτενὴς καὶ ὠραῖος, ποὺ προκάλεσε ἕνα ψέθυρον θαυμασμοῦ καὶ συμπαιθείας μεταξύ τοῦ κοινοῦ. Ἐσκυψε κατόπι καὶ κάτι εἶπε στὸ δικηγόρον του Ἐνρὺ-Ρομπέρ, ὁ ὁποῖος παρεκάθητο μαζί με τὸν πρῶτον βοηθὸν τοῦ γραμματέα τοῦ δικηγόρου Ἀνδρέα Κίλ.

Πολλοὶ μερίμεναν νὰ δοῦν τὸν κύριον Στάγκερσον νὰ προχωρῇ καὶ νὰ σφίγγῃ τὸ χέρι τοῦ κατηγορουμένου. Ἀλλὰ ἐπηκολούθησε ἡ κλήσις τῶν μαρτύρων κι' ἔτσι ὅλοι ἐγκατέλειψαν τὴν αἴθουσαν. Τῇ στιγμῇ ποὺ οἱ ἐνορκοὶ ἐκάθησαν, παρετηρήθη ὅτι ἐνδιαφέρθησαν κυττάζοντας τὸν διευθυντὴ τῆς «Ἐποχῆς» ποὺ μιλοῦσε ἰδιαιτέρως με' τὸ δικηγόρον Ἀνρὺ-Ρομπέρ. Τέλος ὁ διευθυντὴς ἐχώρισε καὶ κάθισε μεταξύ τῶν πρώτων τοῦ κοινοῦ. Μάλιστα πολλοὶ κατεπλάγησαν πῶς δὲν ἀκολούθησε τοὺς ἄλλους μάρτυρας.

Ἐπηκολούθησε ἡ ἀνάγνωσις τοῦ κατηγορητηρίου, ὅπως πάντοτε δίχως κανένα ἐπεισόδιον. Δὲν θὰ παραθέσω ἐδῶ βέβαια τὴν ἐξέτασιν τοῦ κατηγορουμένου Νταρζάκ. Ἀπαντοῦσε με' τὸν πιὸ ἀπλὸν καὶ φυσικὸν τρόπον ἀλλὰ καὶ τὸν πιὸ μυστηριώδη ταυτοχρόνως. Ὅ,τι ἔλεγε φαινόταν πολὺ φυσικὸν ὅτι εἰσώποῦσε φαινόταν τρομερὸν ἀκόμα καὶ στὰ μάτια ἐκείνων ποὺ ἐπίστευαν στὴν ἀθώότητά του. Ἡ σιωπὴ του σὲ μερικὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα γνωρίζουμε ἦταν τρομαχτικὴ καὶ φαινόταν ὅτι αὐτὴ ἡ στάσις του τὸν κατεδίκαζε. Παρ' ὅλες τὶς παροτρύνσεις τοῦ Προέδρου ἐπέμενε νὰ σιωπᾷ, ἀκόμα καὶ ὅταν τοῦ ἐξήγησαν ὅτι σιωπὴ σ' αὐτὴ τὴν περίστασιν σημαίνει θάνατον.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε, θὰ τὸν ὑποστῶ. Ἀλλὰ σὰς λέγω ὅτι εἶμαι ἀθῶος!

Ὁ δικηγόρος τοῦ ἐποφελήθη αὐτῆς τῆς σιωπῆς γιὰ νὰ πλέξῃ ἕνα ἐγκώμιον γύρω ἀπὸ τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἰσώποῦσε γιὰτὶ σεβότανε τὰ μυστικὰ ποὺ τοῦ ἐπέβαλαν. Βέβαια ὁ δικηγόρος δὲν κατώρθωσε νὰ πείσῃ παρὰ μονάχα ἐκείνους ποὺ

γνώριζαν τὸν κύριο Νταρζάκ. Οἱ ἄλλοι ὁμως μένανε σὲ ἀμφιβολία. Ἐγινε μιὰ διακοπὴ κι' ἔπειτα ἄρχισε ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων. Στ' ἀναμεταξὺ ὁ Ρουлтаμπίλ δὲν ἐνεφανίζετο πουθενά.

Κάθε φορὰ πού ἀνοίγε καμμιὰ πόρτα ὁλος ὁ κόσμος γύριζε πίσω καὶ κύτταζε, ἔπειτα κύτταζε τὸ Διευθυντὴ τῆς «Ἐποχῆς» ὁ ὁποῖος παρέμενε ἀκίνητος στὴ θέσι του Ἐάφνου τὸν εἶδαν νὰ ψάχνεται καὶ νὰ βγάξῃ ἓνα γράμμα ἀπὸ τὴν τσέπη του. Ἐπηκολούθησε ἓνας γενικὸς ψιθυρὸς.

Ὁ σκοπὸς μου δὲν εἶναι νὰ περιγράψω τίς λεπτομέρειες τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων γιατί τὰ γεγονότα πού εἶπαν οἱ μάρτυρες τὰ ξαίρομε κι' ἐμεῖς. Θέλω νὰ φθάσω ὁμως στὸ δραματικὸ σημεῖο τῆς ὑποθέσεως. Συνέβη τῇ στιγμῇ πού ἐκλήθη ὁ μάρτυς Μαθιὸς ὁ ὁποῖος διεμαρτύρετο μεταξὺ δύο χωροφυλάκων διότι κατηγορεῖτο ὅτι ἐσκότωσε τὸ δασοφύλακα.

Ἐκλήθη καὶ ἡ κυρία Μαθιοῦ εἰς ἀντιπαράστασιν, ἡ ὁποία ὠμολόγησε μὲ κλάματα στὰ μάτια ὅτι ὑπῆρξε «φίλη» τοῦ δασοφύλακα καὶ ὅτι ὁ ἄντρας τῆς τὴν ὑπωπτευότανε, ἀλλὰ θεβαίωσε ἐπίσης ὅτι ὁ Μαθιὸς δὲν ἀνακατεύθηκε διόλου στὴ δολοφονία τοῦ δασοφύλακα. Τότε ὁ δικηγόρος Ρομπέρ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Πρόεδρο νὰ ἀκουσθῇ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου ὁ Φρειδερίκος Λαρσάν.

Σὲ μιὰ ἀκόμα συνομιλία μας πού ἔτυχε νὰ ἔχω μὲ τὸν Φρειδερίκο Λαρσάν, ἐδήλωσε ὁ δικηγόρος, ὁ Λαρσάν μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω ὅτι ὁ θάνατος τοῦ δασοφύλακος μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῇ καὶ δίχως τὴν ἐπέμβασι τοῦ Μαθιοῦ. Θὰ ἦταν ἐνδιαφέρον ν' ἀκούγαμε τὴν ἀποψὶ τοῦ κυρίου Φρειδερίκου Λαρσάν.

Ὁ Φρειδερίκος Λαρσάν εἰσήχθη στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐξήγησε πολὺ καθαρά.

— Δὲν βλέπω, εἶπε, τὴν ἀνάγκη ν' ἀνακατεῦωμε τὸν Μαθιὸ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Τὸ εἶπα ἤδη στὸν κύριο Μαρκέ, ἀλλὰ ὁ κύριος ἀνακριτὴς ἔλαβε ὑπ' ὄψιν του τίς ἐχθρικές διαθέσεις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Γὰ μένα ἡ δολοφονία τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον καὶ ἡ δολοφονία τοῦ δασοφύλακος διεπράχθησαν ἀπὸ τὸ ἴδιο πρόσωπο. Ἐπυροβόλησαν ἐναντίον τοῦ δολοφόνου πού ἔτρεχε μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου, νόμισαν ὅτι τὸν ἐχτύπησαν, ὅτι τὸν σκότωσαν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ δολοφόνος ἀπλούστατα ἐγλύστρησε ἐξαφανισθεὶς πίσω ἀπὸ τὴν δεξιὰ πλευρὰ τοῦ πύργου. Ἐκεῖ ὁ δολοφόνος συνήντησε τὸ δασοφύλακα ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς θὰ ζήτησε νὰ τοῦ κόψῃ τὴ φυγὴ του. Ὁ δολοφόνος βαστοῦσε ἀκόμα στὰ χέρια του τὸ μαχαῖρι μὲ τὸ ὁποῖο ἐκτύπησε τὴ δεσποινίδα Στάγκερσον. Ἐχτύπησε λοιπὸν τὸ δασοφύλακα στὴν καρδιά, καὶ ὁ δασοφύλακας πέθανε.

Αὐτὴ ἡ ἐξήγησις ἄρесе στὸ κοινόν.

— Καὶ μετὰ τί ἐπέγεινε ὁ δολοφόνος; ρώτησε ὁ πρόεδρος.

— Ἀσφαλῶς θὰ κρύφθηκε, κύριε Πρόεδρε, σὲ καμμιὰ σκοτεινὴ γωνιά τῆς αὐλῆς ἐκείνης καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῶν ἀν-

θρώπων πού πήραν τὸ πτώμα, μπόρεσε τότε εὐκολώτατα νὰ δραπετεῦσῃ.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν κόσμο πού στεκόταν ὀρθὸς ἀκούστηκε μιὰ νεανικὴ φωνή. Ἀνάμεσα στὴ γενικὴ κατὰπληξι ἡ φωνὴ ἐκείνῃ εἶπε:

— Εἶμαι ἀπολύτως τῆς ἰδίας γνώμης μὲ τὸν κύριο Λαρσάν ὅσον ἀφορᾷ τὸ χτύπημα μὲ τὸ μαχαῖρι στὴν καρδιά. Ἀλλὰ δὲν συμφωνῶ καθόλου μαζὶ του μὲ τὸν τρόπο πού ὑπέδειξε ὅτι ὁ δολοφόνος ἐδραπέτευσσε μέσα ἀπ' τὴν αὐλὴ!

Ὁλος ὁ κόσμος γύρισε νὰ κυττάξῃ. Οἱ κλητῆρες ζήτησαν νὰ ἐπιβάλουν τὴ σιωπὴ. Ὁ Πρόεδρος ἐζήτησε θυμωμένος νὰ μάθῃ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος πού ἐπενέβη καὶ μίλησε δυνατὰ μέσα στὴν αἴθουσα. Διέταξε μάλιστα νὰ βγάλουν ἔξω τὸν παρείσαντο. Ἀκουσε ὁμως καὶ πάλι τὴν ἴδια καθαρά φωνὴ νὰ λέγῃ.

— Εἶμαι ἐγώ, κύριε Πρόεδρε, εἶμαι ἐγώ ὁ Ζωζέφ Ρουлтаμπίλ!

ΟΠΟΥ Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΣΕ ΟΛΗ ΤΟΥ ΤΗ ΔΟΞΑ

Τὸ τί γίνηκε κείνῃ τῇ στιγμῇ ἦταν ἀδύνατο νὰ περιγραφῇ. Ὁλος ὁ κόσμος γύρευε νὰ δῇ τὸν Ρουлтаμπίλ. Στ' ἀναμεταξὺ ὁ Ρουлтаμπίλ ἀνοίξε μόνος του τόπο, πήδησε πάνω ἀπὸ δλους καὶ ἤρθε μπροστὰ κοντὰ στὸ διευθυντὴ του ὁ ὁποῖος τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φιλοῦσε. Ἀρπάξε τὸ γράμμα ἀπὸ τὰ χέρια του, ἔκανε τόπο καὶ μπήκε στὸ διάμεσο κενὸ τῶν μαρτύρων. Φοροῦσε ἀκόμα τὸ ταξιδιωτικὸ του κοστούμι. Μὲ τὴ βαλιτσούλα στὸ ἓνα χέρι καὶ τὸ σκούφο στὸ ἄλλο, ὑπεκλίθη μπροστὰ στὸν πρόεδρο καὶ εἶπε:

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε Πρόεδρε, τὸ ὑπερωκεάνειο εἶχε καθυστερήσει. Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ! Εἶμαι ὁ Ζωζέφ Ρουлтаμπίλ.

Ὁλοι γελοῦσαν. Ὁ κόσμος ἦταν εὐχαριστημένος γιὰ τὴν ἀφίξι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Φαίνόταν ὅτι κάποιο θάρος σηκώθηκε ἀπὸ τὴν συνειδήσι τοῦ καθενός. Ἀνέπνεαν. Ἦταν βέβαιοι ὅτι τοὺς ἔφερε τὴν ἀλήθεια.

Ὁ πρόεδρος ὁμως ἦταν ὀργισμένος.

— Ἀ! εἰσθε ὁ Ζωζέφ Ρουлтаμπίλ, ἀπήντησε ὁ πρόεδρος. Ἐ, λοιπὸν, θὰ σὲ μάθω ἐγὼ νεαρό μου νὰ παίζῃς καὶ νὰ κοροϊδεύῃς μὲ τὴ δικαιοσύνη... Μέχρις ὅτου τὸ δικαστήριον ἀποφασίσῃ γιὰ τὴν περίπτωσί σου... Σὲ θέτω εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Δικαιοσύνης. — Ἀλλὰ, κύριε Πρόεδρε, αὐτὸ ζητῶ κι' ἐγὼ νὰ τεθῶ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Δικαιοσύνης.. μάλιστα γι' αὐτὸ ἤρθα ἐδῶ νὰ τεθῶ. στὴν διάθεσιν τῆς Δικαιοσύνης. Ἄν ἡ εἰσοδός μου ἔκανε λίγο θόρυβο, ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὸ Δικαστήριον.

Πιστέψτε κύριε Πρόεδρε, ότι κανένας άλλος όσο εγώ δεν σέβεται την δικαιοσύνη. 'Αλλά μπήκα έτσι όπως μπορούσα.

Κι' άρχισε να γελά. Καί όλος ό κόσμος γελούσε.

— Πάρτε τον από δω! διάταξε ό πρόεδρος.

Τότε επενέβη ό δικηγόρος Ρομπέρ. Άρχισε να δικαιολογή τον νέο, τον παρέστησε έμπνευσμένον από τὰ εϋγενικώτερα των αίσθημάτων, και έξήγησε στον πρόεδρο ότι δύσκολα θά παραιτητο ένας μάρτυρας ό όποιος κοιμήθηκε μέσα στον πύργο καθ' όλη την εβδομάδα των μυστηρίων, ένας μάρτυρας ό όποιος τέλος πάντων διετείνεται ότι μπορεί ν' αποδείξει την αθωότητα του πελάτου του και νά καταδώση τον πραγματικό δολοφόνο.

— Γνωρίζετε τó όνομα του δολοφόνου; ρώτησε σαστισμένος ό πρόεδρος.

— 'Αλλά, κύριε πρόεδρε, δεν ήρθα παρά μονάχα γι' αυτό!

Άρχισαν νά χειροκροτούν αλλά τὰ «σουτ» των κλητήρων επιβάλλον την σιωπή.

Ό Ζωζέφ Ρουλταμπίλ, δέν είναι γραμμένος μεταξύ των τακτικών μαρτύρων, έλπίζω όμως νά θελήσετε νά τον ακούσετε και νά τον εξετάσετε.

— Πολύ καλά! είπε ό πρόεδρος, θά τον εξετάσουμε. 'Αλλά ας τελειώνουμε πρώτα.

Σηκώθηκε ό δημόσιος κατήγορος και είπε:

— Νομίζω ότι τó καλύτερο από όλα θά είναι ό νέος από δω νά μάς πη άμέσως τó όνομα εκείνου τον όπιο κατηγορεί για δολοφόνο.

Ό πρόεδρος είπε με κάποιο ειρωνικό ύφος.

— Άν ό κύριος δημόσιος κατήγορος δίνη τόση μεγάλη σημασία στην κατάθεση του Ζωζέφ Ρουλταμπίλ δέν έχω καμμία αντίρρηση όπως ό μάρτυς μάς πη άμέσως τó όνομα του δολοφόνου του! Έπεκράτησε νεκρική σιγή

Ό Ρουλταμπίλ σιωπούσε, κυττάζοντας μ' ένα χαμόγελο συμπαιθείας τον κύριο Νταρζάκ, ό όποιος εξαιρετικώς για πρώτη φορά από την αρχή της διαδικασίας έδειξε ένα τόσο πολύ ταραγμένο πρόσωπο.

— Έ, λοιπόν, είπε ό Πρόεδρος, σάς ακούμε, κύριε Ζωζέφ Ρουλταμπίλ. Περιμένουμε τó όνομα του δολοφόνου.

Ό Ρουλταμπίλ έβαξε στην τσέπη του κι' έβγαλε ένα μεγάλο ρολόγι. Έκτύπησε την ώρα και είπε:

— Κύριε Πρόεδρε, δέν θά μπορέσω νά σάς πω τó όνομα του δολοφόνου πριν από τίς έξιμιση. Έχουμε λοιπόν ακόμα μπροστά μας τέσσερις ώρες.

Ακούστηκαν διαμαρτυρίες από τó κρινόν. Μερικοί δικηγόροι έφώναξαν:

— Μας κοροϊδεύει!

Ό Πρόεδρος είχε ένα ύφος ευχαριστημένο. Ό δικηγόρος Ρομ-

πέρ φαινόταν στενοχωρημένος.

Ό Πρόεδρος είπε:

— Αυτή ή άστεϊότης κράτησε πάρα πολύ. Μπορείτε νά αποσυρθήτε κύριε στην αίθουσα των μαρτύρων. Σας κρατώ εις την διάθεσίν μου.

Ό Ρουλταμπίλ διεμαρτυρήθη:

— Σας βεβαιώνω, κύριε Πρόεδρε, ότι όταν θά σάς πω τó όνομα του δολοφόνου, θά καταλάβετε τότε μόνος σας ότι δέν μπορούσα νά τó αναφέρω πρό των έξιμιση. Σας δίνω τον λόγο μου, τον λόγο του Ρουλταμπίλ! Πάντως στ' αναμεταξύ, μπορώ νά σάς δώσω μερικές εξηγήσεις σχετικώς με τή δολοφονία του δασοφύλακος... Ό κύριος Φρειδερίκος Λαρσάν, ό όποιος με είδε πώς εργάσθηκα στο Γκλαντίς, θά μπορούσε νά σάς πη πώς έμελέτησα αυτή την υπόθεση Βέβαια, έχω αντίθετη γνώμη με την δική του και διεμαρτυρήθηκα όταν υπεδείκνυε νά συλλάβουν ένα αθώο. Καί ό ίδιος ακόμα δέν αμφιβάλλει για την καλή μου πίστι, ούτε για τή σημασία που αποδίδει στις ανακαλύψεις μου, οι όποιες πολλές φορές υπερέβησαν τίς δικές του!

Ό Φρειδερίκος Λαρσάν είπε:

— Κύριε Πρόεδρε, θά είναι πολύ ενδιαφέρον ν' ακούσωμε τίς απόψεις του κ. Ρουλταμπίλ πολύ περισσότερο αφού οι απόψεις αυτές αντιτίθενται με τίς δικές μου.

Ένας ψίθυρος επιδοκιμασίας διεδέχθη τὰ λόγια αυτά του αστυνομικού. Έδέχετο τή μονομαχία όταν ένας καλός παίκτης. Η πάλη προμηνύετο ενδιαφέρουσα μεταξύ των δύο αυτών διανοιών που είχαν ριχτή με λύσσα πάνω στη λύσι του τραγικού αυτού προβλήματος.

Κι' έπειδή ό Πρόεδρος σιωπούσε ό Λαρσάν συνέχισε.

— Λοιπόν συμφωνούμε απολύτως με τον κ. Ρουλταμπίλ ως προς τή μαχαιριά που έδέχθη ό δασοφύλακας από τον δολοφόνο. Άλλ' έπειδή δέν συμφωνούμε ως προς τον τρόπο τής φυγής του δολοφόνου μέσα από την κεντρική αυλή του πύργου, θά ήμουν πολύ περίεργος νά μάθω πώς ό κ. Ρουλταμπίλ εξηγεί αυτή τή φυγή.

— Καί βέβαια, είναι πολύ περίεργο, επανέλαβε ό Ρουλταμπίλ.

— Όλη ή αίθουσα άρχισε και πάλι νά γελά. Ό Πρόεδρος τότε έδήλωσε πώς αν επαναληφθή αυτό θ' αναγκάζοταν νά έκκενώση την αίθουσα.

— Άλλά δέν βλέπω τίποτα σ' αυτή την υπόθεση που σάς κάνει νά γελάτε.

— Ούτε κι' εγώ, απήντησε ό Ρουλταμπίλ.

— Λοιπόν, συνέχισε ό Πρόεδρος, ακούσατε νέε μου, τί σάς

είπε ο κ. Φρειδερίκος Λαρσάν. Μὲ ποιὸ τρόπο ὁ δολοφόνος ξέφυγε μέσα ἀπὸ τὴν αὐλή.

* *

Ὁ Ρουлтаμπίλ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν κυρία Μαθιοῦ ἡ ὁποία τοῦ χαμογελοῦσε:

— Ἀπὸ ἡ κυρία Μαθιοῦ, ἄρχισε ὁ Ρουлтаμπίλ, ὁμολόγησε τίς σχέσεις τῆς μὲ τὸν δασοφύλακα...

— Ἡ παληοβρώμα! φώναξε ὁ Μαθιός.

— Βγάλτε τον ἔξω, διέταξε ὁ Πρόεδρος.

Ἀπὸ ἔδγαλαν ἔξω τὸν Μαθιό, ὁ Ρουлтаμπίλ συνέχισε:

— Ἀπὸ λοιπὸν ὁμολόγησε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, μπορῶ τότε νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἐρχόταν συχνὰ καὶ μιλοῦσαν τὴ νύχτα, στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ πυργίσκου, μέσα σὲ μιὰ μικρὴ αἴθουσα. Αὐτὲς αἱ συνομιλίες τους ἦσαν πὺδ συχνὲς κατὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ, γιατί ὁ δυστυχισμένος ὁ Μαθιός ἦταν καρφωμένος στὸ κρεβάτι ἀπὸ τοὺς ρευματισμούς.

Μιὰ ἔνεσις μορφίνης ἡ ὁποία γινόταν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, ἔδινε τὴν ἡρεμία καὶ τὸν ὕπνο στὸ Μαθιό καὶ καθυσύχαζε τὴ σύζυγο γιὰ μερικὲς ὥρες ἀπουσίας. Ἡ κυρία Μαθιοῦ ἐρχόταν συχνὰ στὸν πύργο τυλιγμένη μ' ἓνα μαῦρο σάλι, τὸ ὁποῖον τῆς χρησίμευε περισσότερο γιὰ νὰ κρύβεται, κι' ἔτσι τὴν ἔκανε νὰ μοιάζει μ' ἓνα μαῦρο φάντασμα, τὸ ὁποῖον ἐτάραζε τίς νύχτες τοῦ μπάρμπα Ἰάκωβου. Γιὰ νὰ εἰδοποιῇ τὸ φίλο τῆς ὅτι εἶχε ἔρθει ἡ κυρία Μαθιοῦ ἔδγαζε ἓνα τρομερὸ νιαούρισμα, πὺδ ἔμοιαζε ἀκριβῶς μὲ τὸ νιαούρισμα τοῦ γάτου τῆς κυρᾶ Ἀξενού. Τότε ἀμέσως ὁ δασοφύλακας κατέβαινε ἀπὸ τὸν πυργίσκο κι' ἐρχόταν κι' ἀνοίγε τὴν πορτίτσα στὴν ἐρωμένη του. Ἐπειδὴ ὅμως τὴν τελευταία ἄρχισαν νὰ κάνουν ἐπιδιωρθώσεις στὸν πυργίσκο, τὰ ραντεβὺ γινόντουσαν στὸ νέο δωμάτιο πὺδ παρεχώρησαν στὸ δασοφύλακα στὴν ἐξωτερικὴ γωνιά τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ πύργου, τὸ ὁποῖον ἐχωρίζετο ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ μαίτρ ντ' Ὀτέλ καὶ τῆς μαγεφρίσσας μὲ ἓνα λεπτὸ τεῖχος.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ κυρία Μαθιοῦ ἐγκατέλειψε τὸ δασοφύλακα, πάρα πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του, ὅταν τὸ δρᾶμα ἐξετυλίχθη. Ἡ κυρία Μαθιοῦ καὶ ὁ δασοφύλακας ὅταν δὲν εἶχαν πιά νὰ ποῦν τίποτα ἐδῆχαν ἀπὸ τὸν πυργίσκο μαζῇ... Αὐτὸ τὸ ἀνεκάλυψα, κύριε Πρόεδρε, ἀπὸ τὴν ἐξέτασι τῶν βημάτων πὺδ ἔκανα τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ. Ὁ Μπερνιέ, ὁ θυρωρὸς, τὸν ὁποῖο εἶχα τοποθετήσῃ μὲ τὸ ὅπλο του νὰ φυλάτῃ πίσω ἀπὸ τὸν πυργίσκο, δὲν μποροῦσε νὰ βλέπῃ τί συνέβαινε μέσα στὴν κεντρικὴ αὐλὴ τοῦ πύργου. Ἐφθάσε λίγο ἀργότερα ὅταν ἄκουσε τίς πιστολιές κι' ἐτράβηξε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του. Νὰ λοιπὸν ὁ δασοφύλακας καὶ ἡ κυρία Μαθιοῦ μέσα στὴ νύχτα καὶ τὴ σιωπὴ τῆς κεντρι-

κῆς αὐλῆς τοῦ πύργου. Ἐλεγαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὴν καληνύχτα. Ἡ κυρία Μαθιοῦ διευθύνεται πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ καγκελλόπορτα τῆς αὐλῆς καὶ ὁ δασοφύλακας ἐπιστρέφει νὰ κοιμηθῇ στὸ στρογγυλὸ δωμάτιο πὺδ βρίσκεται στὴν ἄκρῃ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ πύργου.

Ἐχει φθάσει ἤδη στὴν πόρτα τοῦ ὅταν ἀκούῃ τοὺς πυροβολισμούς. Γυρίζει. Ἐπιστρέφει ἀπὸ κεῖ πὺδ ἦρθε πλησιάζει νὰ στρίψῃ τὴ γωνιά τοῦ πύργου ὅταν μιὰ σκιά ρίχνεται ἐπάνω του καὶ τὸν μαχαιρώνει. Πεθαίνει. Τὸ πτώμα του τὸ μάζεψαν οἱ ἀνθρωποὶ οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι κρατοῦν τὸ πτώμα τοῦ δολοφόνου. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τί κάνει ἡ κυρία Μαθιοῦ; Ἐαφνιασμένη ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς καὶ τίς φωνὲς τῆς αὐλῆς μαζεύεται σὲ μιὰ γωνιά μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ μέσα στὴν αὐλή. Ἡ αὐλὴ εἶναι μεγάλῃ βρίσκεται κοντὰ στὴν καγκελλόπορτα καὶ μπορεῖ νὰ περάσῃ, δίχως νὰ τὴν δοῦν. Ἀλλὰ δὲν ἐπέρασε.

Ἐμεινε καὶ εἶδε τὸ πτώμα πὺδ τὸ μετέφεραν. Μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ ἀνήσυχῃ ἀπὸ ἓνα τρομερὸ προαίσθημα ἔρχεται μέχρι τὸ χῶλλ τοῦ πύργου καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴ φωτισμένη σκιά, ἀπὸ τὸ φανάρι πὺδ εἶχε φέρεῖ ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος, τὴ σκιά στὴν ὁποία εἶχαν ἀπλώσει ἐπάνω τὸ κορμί τοῦ φίλου τῆς Βλέπει καὶ φεύγει. Ἐκίνησε ἄραγε τὴν περιέργεια τοῦ μπάρμπα Ἰάκωβου; Πάντως αὐτὸς καταφθάνει τὸ «μαῦρο φάντασμα» τὸ ὁποῖον τὸν εἶχε τρομοκρατήσει τόσες νύχτες.

Τὴ νύχτα μάλιστα ἐκεῖνη ἐξύπνησε ἀπὸ τὰ νιαουρίσματα καὶ εἶχε δὴ ἀπὸ τὸ παράθυρό του τὸ «μαῦρο φάντασμα»... Ντύθηκε ἀμέσως καὶ ἔτσι ἐξηγεῖται πὺς βρέθηκε στὸ χῶλλ ἐντελῶς ντυμένος ὅταν φέανε τὸ πτώμα τοῦ δασοφύλακα. Γι' αὐτὸ τὴ νύχτα ἐκεῖνη ἠθέλησε μιὰ γιὰ πάντα νὰ δῇ ἀπὸ κοντὰ τὸ πρόσωπο τοῦ φαντάσματος. Τὸ ἀνεγνώρισε. Ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος εἶναι ἓνας παλῆς φίλος τῆς κυρίας Μαθιοῦ, ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἐκμυστηθεύθηκε τὴ κουβέντα τῆς μὲ τὸ δασοφύλακα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴ σώσῃ. Ἡ κατάσταση τῆς κυρίας Μαθιοῦ τὴ στιγμή ἐκεῖνη θὰ ἦταν ἀξιολύπητη. Ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος θὰ τὴ λυπήθηκε καὶ συνώδεψε τὴν κυρία Μαθιοῦ μέσα ἀπὸ τὸ δάσος καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ πάρκο γύρω ἀπὸ τὴ δεξαμενὴ μέχρι τὸ δημόσιο δρόμο. Ἀπὸ κεῖ δὲν εἶχε παρὰ νὰ κἀνῃ μερικὰ βήματα γιὰ νὰ πάῃ σπῆτι τῆς. Ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος ἐπέστρεψε στὸν πύργο καὶ ἀναλογιζόμενος τὴ δικαστικὴ συνέπεια καὶ τὸ σκάνδαλο πὺδ θὰ εἶχε ὑποθέσεις τῆς κυρίας Μαθιοῦ μᾶς ἀπέκρυψε τὸ ζήτημα αὐτό. Δὲν ἔχω καμμιά ἀνάγκη νὰ ρωτήσω τὴν κυρίαν Μαθιοῦ καὶ τὸν Μπαρμπα Ἰάκωβο νὰ μοῦ δεβαιώσουν τὴν ἐξιστόρησι αὐτὴ τῶν γεγονότων, γιατί ξαίρω ὅτι γίνθηκαν ἔτσι. Θέλω μονάχα νὰ ὑπενθυμίσω στὸν κύριο Λαρσάν, τὴ στιγμή πὺδ μὲ βρῆκε σκυμμένο πᾶνω στὶς διπλὲς πατημασιές, τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ.

Ἐδῶ ὁ Ρουлтаμπίλ γύρισε καὶ κῦτταξε τὴν κυρία Μαθιοῦ.

—Τὰ ἀποτυπώματα τῆς κυρίας, ἐξήγησε ὁ Ρουλταμπίλ, μοιάζουν καταπληκτικά μὲ τὰ ἀποτυπώματα τῶν «κομφῶν πατημάτων» τοῦ δολοφόνου.

Ἡ κυρία Μαθιοῦ ἐρρίγησε. Τί ἤθελε νὰ πῇ; Πού ἤθελε νὰ καταλήξει;

—Ἡ κυρία εἶχε ἓνα πόδι κομφὸ μακρὸ καὶ κάπως μεγάλο γιὰ γυναῖκα. Ἀκριδῶς στὴν ἄκρη τῆς πατημασιάς, τὸ πόδι τοῦ δολοφόνου.

Ἐνας ψίθυρος καὶ μιὰ κίνησι στο ἀκροατήριον. Ὁ Ρουλταμπίλ μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ του ἔκανε τὸ ἀκροατήριον νὰ σιωπήσῃ. Εἶχε τόσο πολὺ ἐπιβληθῇ στο κοινὸ μὲ τίς ἀποκαλύψεις του.

—Σπεύδω νὰ πῶ ὅτι τὰ ἀποτυπώματα αὐτὰ μπόρεσαν ἀπλούστατα νὰ παρασύρουν ἓνα ἀστυνομικό, νὰ βασισθῇ σ' αὐτὰ καὶ νὰ καταλήξῃ σ' ἓνα δικαστικὸ σφάλμα. Ὁ κύριος Ροβέρτος Νταρζάν, κι' αὐτὸς ἐπίσης ἔχει τὰ ἴδια ἀποτυπώματα μὲ τὰ ἀποτυπώματα τῶν ποδιῶν τοῦ δολοφόνου.

Νέα κίνησι στο ἀκροατήριον.

Ὁ πρόεδρος ρώτησε τὴν κυρία Μαθιοῦ.

—Πέστε μας, κυρία μου, ἔτσι συνέβησαν τὰ πράγματα ὅπως μᾶς τὰ διηγήθηκε ὁ κύριος.

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Μὲ τόση ἀκρίβεια μάλιστα, πού θαρρεῖς πῶς ὁ κύριος Ρουλταμπίλ θρискότανε ἀπὸ πίσω μας.

—Λοιπὸν εἶδατε τὸ δολοφόνον νὰ δραπετεύῃ πρὸς τὴ γωνιά τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ πύργου;

—Μάλιστα, κύριε, ὅπως εἶδα πού μετέφεραν ἀργότερα καὶ τὸ πτώμα τοῦ δασοφύλακος.

—Καὶ ὁ δολοφόνος τί ἀπέγινε; Εἶχατε μείνει μόνη μέσα στὴν αὐλὴ καὶ θὰ ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ δῆτε τί ἀπέγεινε. Ἀγνοοῦσε τὴν παρουσίαν σας.

—Δὲν εἶδα τίποτα, κύριε... Ἦταν τόσο πολὺ σκοτεινὰ.

—Τότε θὰ μᾶς ἐξηγήσῃ ὁ κύριος Ρουλταμπίλ πῶς διέφυγε ὁ δολοφόνος.

—Φυσικά, ἀπήντησε μὲ τόση πεποίθησι ὁ Ρουλταμπίλ, πού ὁ πρόεδρος δὲν ἐδίστασε νὰ μὴ χαμογελάσῃ.

Καὶ ὁ Ρουλταμπίλ συνέχισε:

—Ἦταν ἀδύνατον στο δολοφόνον νὰ διαφύγῃ κανονικά, φυσικά ἀπὸ τὸ δάθος τῆς αὐλῆς, μέσα στὴν ὁποία ἐμπήκε δίχως νὰ τὸν δοῦμε. Ἄν δὲν τὸν εἶδαμε, τὸν εἶχαμε ὅμως ἀγγίσει. Εἶναι μιὰ πολὺ μικρὴ αὐλὴ, μιὰ τετράγωνη περιοχὴ, μὲ τάφρους, καὶ μὲ ψηλὰ σιδερένια κάγκελα. Ὁ δολοφόνος ἦρθε πρὸς ἐμᾶς καὶ ἐμεῖς ἐπήγαμε πρὸς αὐτόν. Ἡ αὐλὴ ἦταν κλεισμένη ἀπὸ τάφρους, κάγκελα καὶ ἀπὸ μᾶς, ἦταν ἀπροσπέλαστη ὅπως καὶ τὸ «Κίτρινο Δωμάτιον».

—Πέστε μας, λοιπὸν, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος θρискότανε μέσα στὴν ἀπροσπέλαστη αὐτὴ αὐλὴ, τότε πῶς κατέρησε νὰ μὴν τὸν ὀρῇ.

τε!.. Εἶναι μισὴ ὥρα τώρα πού δὲν σᾶς ζητοῦμε παρὰ νὰ μᾶς πῇτε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ὁ Ρουλταμπίλ ξανάδραλε τὸ ρολόγι τοῦ ἀπὸ τὴν τσέπη καὶ εἶπε:

—Κύριε Πρόεδρε, μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε τὴν ἐρώτησί σας ἐπὶ τρισήμεση ἀκόμα ὥρες. Ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς ἀκούσω παρὰ στίς ἐξήμεση!

Τὴ φορὰ αὐτὴ οἱ ψιθυρίσμοι δὲν ἦσαν οὔτε ἐχθρικοὶ ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπογορευτικοί. Ἀρχισαν νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνη στο Ρουλταμπίλ. Καὶ τὸ κοινὸ διασκεδάζε βλέποντας τὸ Ρουλταμπίλ νὰ δίνει ραντεβού στον Πρόεδρο σὰν νὰ ἔδινε σὲ κανένα φίλο του.

Ὁ Πρόεδρος ἀντὶ νὰ θυμώσῃ ἀρχισε κι' αὐτὸς νὰ διασκεδάζῃ μὲ τὴν ἐπιμονὴ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ὅπως καὶ τὸ ἀκροατήριον.

Ἐξ ἄλλου εἶχε τόσο ὠραία ξεκαθαρίσει τὴν ὑπόθεσι τῆς κυρίας Μαθιοῦ.

—Καλὰ, κύριε Ρουλταμπίλ, ὅπως ἀγαπάτε. Ἀλλὰ πηγαίνετε καὶ μὴ σᾶς ξαναδῶ πρὶν ἀπὸ τίς ἐξήμεση.

Ὁ Ρουλταμπίλ χαιρέτησε καὶ πῆγε πρὸς τὴν πόρτα τῆς αἰθούσας τῶν μαρτύρων.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΠΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

* *

ΒΙΒΛΙΟΤ. ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΩΝΙΩ ΔΙΑΝΕΜΙΣΤΗΡΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἡ ματιά του μ' ἀναζήτησε ἀλλὰ δὲν μὲ εἶσε. Τότε σηκώθηκα μὲ τρόπο καὶ πῆγα καὶ τὸν ὀρῆκα. Μ' ἐδέχθηκε μ' ἐνθουσιασμό. Ἦταν χαρούμενος. Μοῦ κουνούσε τὰ χέρια. Τοῦ εἶπα.

—Δὲν θὰ σ' ἐρωτήσω φίλε μου τί πῆγες νὰ κάνης στὴν Ἀμερικὴ. Θὰ μοῦ ἀπαντήσης ἀσφαλῶς ὅπως ἀπήντησες καὶ στον Πρόεδρο... στίς ἐξήμεση.

—Ὅχι, ἀγαπητέ μου Σίνκλερ ὄχι, ὄχι! Θὰ σοῦ πῶ ἀμέσως τί πῆγα νὰ κάνω στὴν Ἀμερικὴ, γιατί ἐσὺ εἶσαι ἓνας φίλος. Ἐπήγα νὰ μάθω τὸ ὄνομα τοῦ δευτέρου ἡμίσεως τοῦ δολοφόνου!

—Πῶς; Τὸ ὄνομα τοῦ δευτέρου ἡμίσεως;

—Βεβαίως. Ὅταν ἀφήσαμε τὸ Γκλαντίς γιὰ τελευταία φορὰ ἐγνώριζα τὰ δύο ἡμίση τοῦ δολοφόνου, καὶ τὸ ὄνομα ἑνὸς τῶν δύο ἡμίσεων. Λοιπὸν γι' αὐτὸ ἐπήγα στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ μάθω καὶ τὸ ἄλλο τοῦ τοῦ ὄνομα.

Ὁ Πρόεδρος εἶχε κάνει διακοπὴ καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐμπήκαν στὴν αἴθουσα τῶν μαρτύρων οἱ διάφοροι γνωστοὶ μας. Ὁ ρεπόρτερ φάνηκε εὐδιάθετος μ' ἄλλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀρθούρο Ράνς. Μόλις ἐμπήκε ὁ Λαρσάν, ὁ Ρουλταμπίλ ἐπήγε ἀμέσως καὶ τὸν συνήντησε, τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι. Γιὰ νὰ τοῦ δείχνῃ ὁ Ρουλταμπίλ τόση συμπάθεια, αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι τὸν εἶχε νικήσει. Ὁ Λαρσάν χαμογελοῦσε, σίγουρος γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τὸν ρώτησε κι' αὐτὸς τότε τί πῆγε νὰ κάνῃ στὴν Ἀμερικὴ. Τότε ὁ Ρουλταμπίλ μὲ χαρούμενο ὄψος τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ διηγήθηκε δέ-

κα ἀνέκδοτα τοῦ ταξειδίου του.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἀπομακρύνθηκαν καὶ μιλοῦσαν ὅπως κατάλαβα γιὰ σοβαρὰ πράγματα. Ἀπὸ εὐγένεια ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ κοντά τους. Ἐξ ἄλλου ἤμουν τόσο περίεργος νὰ δῶ τί θὰ ἔλεγε ὁ Ρουлтаμπίλ καὶ πῆγα στὴν αἴθουσα νὰ διαλέξω μιὰ καλὴ θέσι.

* *

Ἐχτύπησαν ἐπιτέλους οἱ ἐξήμιση. Μιὰ ἀπέραντη σιωπὴ ἐπικρατοῦσε στὸ ἀκροατήριον. Μπήκε ὁ Ρουлтаμπίλ. Ὁ Νταρζάκ θρискόταν μισοσηκωμένος μετὰ τὸ πρόσωπο χλωμό.

Ὁ Πρόεδρος εἶπε:

— Δὲν σὰς ὑποβάλλω ἔρκον κύριε Ρουлтаμπίλ Δὲν ἐκλήθητε κανονικῶς Ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰ ξαίρετε τίς συνέπειες τῆς κα-
ταθέσεως πού θὰ κάνετε.

Κι' ἐπανελάβε.

— Τίς συνέπειες τόσο γιὰ σὰς ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους!

Ὁ Ρουлтаμπίλ δίχως νὰ συγκινηθῇ.

— Μάλιστα, κύριε.

Τότε ὁ Πρόεδρος εἶπε.

— Ἐχουνε περάσει πέντε λεπτά ἀπὸ τίς ἐξήμιση, κύριε Ρουλ-
ταμπίλ κι' ἀκόμα δὲν ξαίρομε τίποτα.

— Λοιπόν, κύριε, ἄρχισε ὁ Ρουлтаμπίλ μέσα σὲ μιὰ ἀπόλυτο
σιωπῇ. Σὰς εἶπα πρὸ ὀλίγου ὅτι ἡ αὐλή ἦταν τόσο καλὰ κλειστή
πού ἦταν ἀδύνατο γιὰ τὸ δολοφόνο νὰ διαφύγῃ. Αὐτὸ εἶναι ἡ
ἀκριβὴς ἀλήθεια. Ὅταν θρискόμαστε μέσα σ' αὐτὸ τὸ κλειστὸ
τετράγωνο ὁ δολοφόνος θρискόταν κι' αὐτὸς μετὰξὺ μας.

— Καὶ δὲν τὸν εἶδατε!...

— Καὶ τὸν εἶδαμε ὅλοι μας, κύριε Πρόεδρε φώναξε ὁ Ρουλ-
ταμπίλ.

— Καὶ δὲν τὸν συλλάβατε!

— Μόνος ἐγὼ ἤξαιρα πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος. Καὶ εἶχα
κάθε συμφέρον νὰ μὴ συλληφθῇ ἀμέσως ὁ δολοφόνος. Καὶ ἐξ ἄλ-
λου δὲν εἶχα ἄλλη ἀπόδειξι τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη παρὰ μονάχα τῇ
«λογικῇ μου»! Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε, μονάχα τῇ λογικῇ μου!
Γι' αὐτὸ ἄφησα νὰ περάσῃ ἀρκετὸ διάστημα πού νὰ μοῦ ἐπιτρέ-
ψῃ νὰ φέρω σήμερα στὴν Αἴθουσα αὐτῇ τοῦ Δικαστηρίου, μιὰ
ἀκατανίκητη ἀπόδειξι καὶ ἡ ὁποία θὰ ικανοποιήσῃ ὅλους σὰς!

— Ἀλλὰ μιλήστε! Μιλήστε, κύριε. Πῆτε μας πὺδ εἶναι τὸ ὄνο-
μα τοῦ δολοφόνου.

— Θὰ τὸ βρῆτε μετὰξὺ τῶν ὀνομάτων ἐκεῖνων πού βρέθηκαν
τῇ νύχτα ἐκεῖνη στὴν μικρὴ αὐλή, εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ.

— Τὸ ἀκροατήριον ἄρχισε ν' ἀνυπομονῇ.

— Τὸ ὄνομα! Τὸ ὄνομα! ψιθυρίζουν.

Ὁ Ρουлтаμπίλ συνέχισε μ' ἓνα ὕψος κάπως θρασύ.

— Ἀφήνω νὰ ἀργοπορῇ αὐτὴ ἡ κατάθεσίς μου, κύριε Πρόεδρε
γιατὶ ἔχω τοὺς λόγους μου γι' αὐτό!

— Τὸ ὄνομα! Τὸ ὄνομα! φώναζε τὸ ἀκροατήριον.

— Σιωπῇ, φώναζαν οἱ κλητῆρες.

Ὁ Πρόεδρος εἶπε:

— Πρέπει νὰ μᾶς πῆτε ἀμέσως τὸ ὄνομα, κύριε!... Αὐτοὶ πού
θρискόντουσαν μέσα στὴν αὐλή ἦσαν: ὁ δασοφύλακας ὁ ὁποῖος
σκοτώθηκε. Μήπως ἦταν αὐτὸς ὁ δολοφόνος;

— Ὁχι, κύριε.

Ὁ μπάρμπα Ἰάκωβος;

— Ὁχι, κύριε.

Ὁ θυρωρὸς Μπερνιέ;

— Ὁχι, κύριε.

Ὁ δικηγόρος Σίνκλερ;

— Ὁχι, κύριε.

Ὁ κύριος Ἀρθούρος Οὐίλλιαμ Ράνς, τότε; Δὲν μένει παρὰ
ὁ κύριος Ράνς κι' ἐσεῖς.

Δὲν εἰσθε φαντάζομαι ἐσεῖς ὁ δολοφόνος;

— Ὁχι, κύριε.

Τότε κατηγορεῖτε τὸν κύριο Ἀρθούρο Ράνς;

— Ὁχι, κύριε.

Δὲν καταλαβαίνω πιά!... Πού θέλετε νὰ καταλήξετε; Δὲν
ὕπηρχε ἄλλος μέσα στὴν αὐλή...

— Μάλιστα, κύριε! Δὲν ὕπηρχε κανένας ἄλλος μέσα στὴν
αὐλή, οὔτε ἀπὸ κάτω, ὕπηρχε ὅμως κάποιος ἀπὸ πάνω, κάποιος
πού ἐπενέβη ἀπὸ τὸ παράθυρο στὴν ἀκρὴ τῆς αὐλῆς...

Ὁ ἀστυνομικὸς Φρειδερίκος Λαρσάν, φώναξε ὁ πρόεδρος.

Ὁ Φρειδερίκος Λαρσάν ἀπήντησε μετὰ ἡχηρὴ φωνὴ ὁ Ρουλ-
ταμπίλ.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ ἀκροατήριον πού διεμαρτύρετο φώναξε
μετὰ μιὰ δυνατὴ φωνή:

Ὁ Φρειδερίκος Λαρσάν, εἶναι ὁ δολοφόνος!

Τὸ τί γίνηκε τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη εἶναι ἀπερίγραπτο. Φωνὲς
διαμαρτυρίας, δυσπιστίας, φωνὲς ἐνθουσιασμοῦ καὶ χαρὰς γιὰ τὸν
τολμηρὸ ρεπόρτερ εἶχαν γεμίσει τὴν αἴθουσα. Ὁ πρόεδρος δὲν
ἐπενέβη καθόλου νὰ καθυστερήσῃ τὸν κόσμο. Ἀφῆσε νὰ περάσῃ
ὁ θόρυβος μόνος του. Κατόπιν σταμάτησε ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἀνακά-
τωμα, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἡ ὁποία ἔφθασε ἀπὸ τὸ ἐδῶλιο τοῦ
κατηγορουμένου. Διεμαρτύρετο ὁ Νταρζάκ.

— Εἶναι ἀδύνατον! Εἶναι τρελλός!

Ὁ πρόεδρος εἶπε:

— Τολμάτε, κύριε, νὰ κατηγορήσετε τὸ Φρειδερίκο Λαρσάν;
Εἶδατε τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς τέτοιας κατηγορίας σας! Ὁ ἴδιος ὁ
Νταρζάκ σὰς ἀποκαλεῖ τρελλό!... Ἄν δὲν εἴσατε τρελλός, πρέ-
πει νὰ ἔχετε ἀποδείξεις!...

—'Αποδείξεις, κύριε! θέλετε αποδείξεις! 'Α, θά σας δώσω αμέσως την πρώτη απόδειξη είπε με δυνατή φωνή ο Ρουλταμπίλ. Δόσετε διαταγή να φέρουν τον κύριο Φρειδερίκο Λαρσάν!

—Ο πρόεδρος τότε εφώναξε στον κλητήρα.

—Να προσέλθω ο κύριος Φρειδερίκος Λαρσάν!

—Ο κλητήρας έτρεξε προς την πόρτα της αλθούσης των μαρτύρων, την άνοιξε και έξηφανίσθη. Όλων τα μάτια είχαν στραφή προς την πόρτα εκείνη. Ο κλητήρας παρουσιάστηκε. Προχώρησε και είπε:

—Κύριε Πρόεδρε, ο Λαρσάν δεν είναι μέσα. Έπληροφορήθηκα ότι έφυγε κατά τις τέσσερις και δεν ένεφανίσθη πιά.

Κι' ο Ρουλταμπίλ είπε θριαμβευτικά:

—'Ιδού ή μιὰ απόδειξις!

—Έξηγγήθητε.. Ποιά απόδειξις; ρώτησε ο Πρόεδρος.

—Μιὰ απόδειξις που δεν χωρεί καμμιὰ συζήτησις, είπε ο νεαρός ρεπόρτερ, είναι ή φυγή του Λαρσάν! Σας όρκίζομαι ότι δεν θά τον ξαναδείτε πιά ποτέ! Όχι, δεν θά τον ξαναδείτε ως... Φρειδερίκο Λαρσάν!

Θόρυβος στο δάθος της αλθούσης.

—'Αν δεν κοροϊδεύεται, κύριε, την δικαιοσύνη, γιατί δεν έπωφεληθήκατε προηγουμένως που ήταν κι' αυτός εδώ μπροστά σας να τον κατηγορήσετε; Τουλάχιστον θά μπορούσε να σας άπαντήση για την κατηγορία που του άποδίδετε.

—Ποιά άλλη άπάντησι απ' αυτή θέλετε, κύριε Πρόεδρε. «Δεν μου άπαντᾷ...» Δεν θά μου άπαντήση ποτέ! Κατηγορώ τον Φρειδερίκο Λαρσάν ότι είναι ο δολοφόνος και δραπετεύει! Δεν νομίζετε ότι αυτό το γεγονός είναι μιὰ άρκετή άπάντησις;

—Δεν θέλουμε να πιστέψουμε, δεν πιστεύουμε καθόλου ότι ο Λαρσάν έδραπέτευσε Πώς και γιατί να δραπετεύση; Δεν το ήξαιρε πώς θά τον κατηγορούσατε!

—Μάλιστα, κύριε, το ήξαιρε, άφου του το είπα εγώ προ όλίγου...

—Έκάνατε αυτό; Νομίζετε ότι ο Λαρσάν είναι ο δολοφόνος και του δίνετε τα μέσα να δραπετεύση;

—Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε! Τό έκανα αυτό... Έγώ δεν είμαι ούτε άστυνομικός, ούτε άνακριτής, είμαι ένας άπλος δημοσιογράφος και το έπάγγελμά μου δεν συνίσταται, εις το να συλλαμβάνω τους ανθρώπους! Μεταχειρίζομαι την αλήθεια όπως μου άρέσει... αυτό είναι δική μου δουλειά... Προφυλάξτε εσείς την κοινωνία, όπως μπορείτε, αυτό είναι δική σας δουλειά...

»'Αλλά δεν θά κουβαλούσα με τα χέρια μου εγώ ένα κεφάλι κάτω από το μαχαίρι του δημίου! 'Αν είστε δίκαιος, κύριε Πρόεδρε, και είστε, θά βρήτε ότι έχω δίκιο. Δεν σας είπα προ όλίγου ότι δεν μπορώ ν'άναφέρω το όνομα του δολοφόνου προ των έξήμισι. Είχα λογαριάσει ότι είχα τον καιρό να ειδοποιήσω τον Φρειδερίκο Λαρσάν και να του έπιτρέψω να πάρη το τραίνο των 4 και

17' για το Παρίσι, όπου θά ήξαιρε να προφυλαχθή.

»Μιὰ ώρα για να φθάση από τις Βερσαλλίες στο Παρίσι Μιὰ μιση ώρα για να εξαφανίση κάθε ίχνος διαβάσεώς του...Κι' έτσι φθάσαμε άκριβώς στις έξημισι. Δεν θά ξαναβρήτε πιά τον Φρειδερίκο Λαρσάν, έδήλωσε ο Ρουλταμπίλ κυττάζοντας τον Νταρζάκ...Είναι πολύ πονηρός...Είναι ένας άνθρωπος που διαρκώς ξεφευγει μέσα από τα χέρια σας...και τον όποιο διαρκώς καταδιώκετε. 'Αν είναι δυνατός όσο κι' εγώ, είπε γελώντας, τότε είναι πιο δυνατός απ' όλες τις άστυνομίες του κόσμου. Αυτός ο άνθρωπος, ο όποιος προ τέσσάρων έτών έμπηκε στην Δημοσία 'Ασφάλεια των Παρισίων και έγινε διάσημος με το όνομα Φρειδερίκος Λαρσάν, είναι επίσης διάσημος και μ' ένα άλλο όνομα, το όποιο γνωρίζετε πολύ καλά 'Ο Φρειδερίκος Λαρσάν, κύριε πρόεδρε, είναι ο Μπαλμάγιερ.

—'Ο Μπαλμάγιερ; φώναξε ο πρόεδρος.

—'Ο Μπαλμάγιερ! είπε ο Ροβέρτος Νταρζάκ. 'Ο Μπαλμάγιερ! 'Όστε ήταν λοιπόν, αλήθεια!

—'Α! κύριε Νταρζάκ, δεν πιστεύετε πιά πως είμαι τρελλός!

Μπαλμάγιερ! Μπαλμάγιερ! Δεν άκουγότανε πιά σ' όλο το άκροατήριο παρά μονάχα αυτό το όνομα. 'Ο πρόεδρος διέκοψε τη συνεδρίασι.

Όταν το Δικαστήριο επανέλαβε τη συνεδρίασί του, ο πρόεδρος έρώτησε το Ρουλταμπίλ.

—Μας είπατε προ όλίγου, ότι ο Φρειδερίκος Λαρσάν βρισκόταν μαζί σας στην αλλη κι' έπειτα πώς θρέθηκε πάνω από το παράθυρο;

—Είπα ότι δεν μπορούσε να διαφύγη φυσικά, άρα διέφυγε έντελώς άφύσικα! 'Η αλλη ήταν έντελώς κλειστή. Λοιπόν τί εύκολώτερο πράγμα για έναν άκροδάτη όπως ο Μπαλμάγιερ να σκαρφαλώση, μ' αυτό εδώ το τσιγγέλι πάνω σε μιὰ προεξοχή που βρίσκεται στον τοίχο, να πηδήση στην ταρατσούλα, και τη στιγμή που έμεις ήμαστε σκυμμένοι πάνω στο πτώμα να μπη από το παράθυρο στο διάδρομο κι' από το διάδρομο στο δωμάτιο του, ν' άνοίξη το παράθυρο του, και να μάς ρωτήση: «Τί συμβαίνει;» Τό ίδιο εκείνο βράδυ την ώρα που μάς καληνυχτούσε έπεσε σε μιὰ πολυθρόνα. Υποθέσαμε ότι μάς είχαν βάλει ναρκωτικό στο κρασί, γιατί κι' εγώ άποκοιμήθηκα. Τό ναρκωτικό το είχε βάλει αυτός στα δικά μας τα ποτήρια κι' έκανε τό κόλπο ότι άποκοιμήθηκε πριν από μένα 'Α, κύριε πρόεδρε, όπως τά είχα κανόνισει εγώ εκείνο το βράδυ μαζί με το φίλο μου δικηγόρο Σίνκλερ άσφαλώς δεν θά μου ξέφευγε και ούτε θά συνέβαινε τό δεύτερο δυστύχημα στη δεσποινίδα Στάγκερσον. 'Αν δεν ύπωπτευόταν πώς τον ύποψιαζόμουνα, δεν θά μου έπαιζε αυτό το παιχνίδι.

—Και πώς καταλήξατε να υποψιασθήτε τον Λαρσάν;

—Το «Άκρον Άωτον της λογικής» μου το υπέδειξε κύριε Πρόεδρε. Άλλά είναι ένας τρομερός άνθρωπος και δεν προέβλεψα το κόλπο του ναρκωτικού, παρ' όλο που διαρκώς τον επρόσεχα. Μάλιστα! το Άκρον Άωτον της λογικής μου το υπέδειξε. Άλλά ήθελα κι' αναζητούσα μια άπτη απόδειξη. Να δώ δηλαδή πρώτα με το Άκρον Άωτον της δράσεως αφού τον είχα ήδη δη με το Άκρον της λογικής

»Δοιπόν κατά τη δεύτερη φορά που μάς εξέφυγε, ο διάδρομος ήταν πίσω του πιασμένος από μάς, πλάγια από τον Ίάκωβο εμπρός του από το Λαρσάν! Έ, μπορώ ποτέ να μη συμφωνήσω με τη λογική ότι ήταν αδύνατον να ξεφύγει μέσα από τα χέρια του Λαρσάν αφού όπως σήποτε δεν υπάρχει άλλη έξοδος; Κι' έτσι από εκείνο το δράδυ ήξεира ότι ο δολοφόνος χώθηκε μέσα στο κορμί του Λαρσάν, κι' αντί ν' αρπάξωμε στην άγκαλιά μας τον «Άγνωστο» άγκαλιάσαμε τον Λαρσάν, που είχε στ' άναμεταξύ τρέχοντας πετάξει τα γένια, ώστε ο Φρειδερίκος Λαρσάν και ο άγνωστος που κυνηγούσαμε ήταν ένα και το αυτό πρόσωπο, ήταν ο δολοφόνος. Βέβαια αυτό με σάστισε λιγάκι. Γύρεψα τότε πού άπτες άποδείξεις. Άποδείξεις που νά μαρτυρούσαν την παρουσία του ως Λαρσάν στο δωμάτιο της δεσποινίδος Στάγκερσον. Μάλιστα την άλλη μέρα ή θυρωρός κυρία Μπερνιέ κατ' έντολήν μου έψαξε καλά το δωμάτιο της δεσποινίδος Στάγκερσον και βρήκε αυτό το μονύελο, κύριε Πρόεδρε. Μέσα στη βιασύνη του πέσε το μονύελο, κύλισε και μπήκε σε μια χαραμάδα του παρκέτου. Αυτό το μονύελο όμως μ' έκανε ν' απογοητευτώ. Δεν είχα δη ποτέ μου τον Λαρσάν να φορή γυαλιά... έκτός... έκτός αν ήταν πρεσβύψ και χρησιμοποιούσε το μονύελο, μονάχα για το γράψιμο. Άλλά τί άλλο έκανε μέσα στο δωμάτιο; Δεν έγραφε; Τήν άλλη μέρα έμαθα πράγματι από την αστυνομία δίχως να μ' αντιληφθή κανείς ότι ο Λαρσάν ήταν πρεσβύψ.

—Άλλά αυτό που δεν καταλαβαίνουμε, έρώτησε ο Πρόεδρος είναι το γιατί... Τί γύρευε στο δωμάτιό της; Γιατί πήγε να την δολοφονήση δυο φορές;

—Γιατί την ελάτρευε, κύριε Πρόεδρε.

—Κι' αυτό είναι μια αιλία;

—Ήταν μεγάλη αιλία γι' αυτόν. Ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της, και για την αιλία αυτή .. και για πολλές άλλες άκόμη ήταν ικανός να διαπράξη κάθε έγκλημα.

—Η δεσποινίς Στάγκερσον τό γνώριζε;

—Μάλιστα, κύριε, αλλά άγνοούσε ότι το πρόσωπο που την κυνηγούσε τόσο επίμονα ήταν ο Λαρσάν...γιατί άλλοιώς ο Λαρσάν δεν θ' αρχότανε να εγκατασταθή στον πύργο και δεν θάμπαινε την τελευταία νύχτα μέχρι το δωμάτιό της. Έξ άλλου παρητήρησα στο φυλαγότανε καλά και είχε διαρκώς το κεφάλι κατεβα-

σμένο. Η δεσποινίς Στάγκερσον θά γνώρισε το Λαρσάν άσφαλώς κάτω από άλλη μεταμφίεσι την όποία άγνοούμε.

—Και σεις κύριε Νταρζάν, είπε ο πρόεδρος θά ξαίρατε άσφαλώς... θά σας είχε μιλήσει ή δεσποινίς Στάγκερσον... Άν μιλούσατε θ' αποφεύγατε τους κόπους να σας τραβά ή δικαιοσύνη μέχρι το έδωλιο του κατηγορουμένου.

—Η δεσποινίς Στάγκερσον δεν μου είχε πη τίποτα.

—Κι' αυτό που λέγει ο νέος πώς σας φαίνεται;

—Ο Νταρζάν επανέλαβε:

—Η δεσποινίς Στάγκερσον δεν μου είχε πη τίποτα.

—Ο Ρουλταμπιλ έδηξε για ν' αποφυγή άλλες λεπτομέρειες, έκανε ένα μορφασμό και είπε: —Και τώρα άς έλθουμε στο μυστήριο του «Κιτρίνου Δωματίου!»

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

* * ΔΙΔΑΚΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΤΟΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

—Νομίζω, είπε ο Πρόεδρος, ότι με τις εξηγήσεις που μάς έδωσατε, το μυστήριο του «Κιτρίνου Δωματίου» εξηγείται μόνο του. Δηλαδή όπως είπε και ο ίδιος ο Λαρσάν, πετάχθηκε έξω από το δωμάτιο τη στιγμή που ήταν μόνος ο κύριος Στάγκερσον και ή κόρη, για να μη δημιουργηθή σκάνδαλο, παρκάλεσε τον πατέρα της να τον αφήσει να φύγει.

—Όχι, κύριε Πρόεδρε. Έσχάτε ότι ή δεσποινίς Στάγκερσον δεν μπορούσε να κουνηθή από την θέσι της; Έσχάτε επίσης ότι ο κύριος Στάγκερσον ώρκίστηκε στο κεφάλι της κόρης του ότι ή πόρτα δεν άνοιξε καθόλου;

—Και όμως, κύριε, το «Κιτρίνο δωμάτιο» ήταν από παντού κλειστό. Ήταν αδύνατο για τον δολοφόνο να διαφύγει άλλοιώς από κει μέσα. Και όταν μπήκαν στο δωμάτιο δεν τον ξαναβρήκαν πιά. Και όμως ο δολοφόνος διέφυγε!

—Δεν είχε ανάγκη να διαφύγει, κύριε πρόεδρε.

—Και γιατί;

—Δεν είχε ανάγκη να διαφύγει αφού δεν ήταν καθόλου μέσα.

—Πώς; Δεν ήταν μέσα;

—Βεβαίως! όχι!

«Αφού δεν μπορούσε να ήταν άρα δεν ήταν! Πρέπει κύριε πρόεδρε να βασίζομαστε πάντοτε στη λογική.

—Άλλά τα ίχνη της διαβάσεώς του,

—Δαιμόν, κύριε πρόεδρε, από την στιγμή που ή δεσποινίς Στάγκερσον εκλείστηκε στο δωμάτιο της μέχρι τη στιγμή που σπάσανε την πόρτα, ο δολοφόνος καθ' οιονδήποτε τρόπο ήταν άδύνατο να φύγει από μέσα, κι' αφού ήταν αδύνατον να φύγει από μέσα άρα δεν ήταν μέσα.

—Άλλά τα ίχνη;

—Α, κύριε πρόεδρε, έδω είναι τα εδαισθητα σημεία που

πολλές φορές ή δικαιοσύνη κάνει σφάλματα. Γιατί τὰ σημεῖα αὐτὰ σὰς κάνουν νὰ λέτε ὅ,τι θέλετε. Δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε κάτι γιὰ τὴ λογικὴ. Πρέπει νὰ ἔρχεται πρώτη ἀπ' ὅλα ἡ λογικὴ. Λοιπὸν ἀκούστε: Ὁ δολοφόνος δὲν ἦταν στὸ δωμάτιο. Ἀλλὰ γιατί ὑπέθεσαν ὅτι ἦταν; Ἐξ αἰτίας τῶν σημείων τῆς διαβάσεώς του! Κι' ἄν... ἐπέρασε πρὶν! Ἡ λογικὴ μοῦ λέγει ὅτι πέρασε πρὶν. Ἄς ἐξετάσωμε τὰ πειστήρια αὐτὰ σημεῖα καὶ θὰ δοῦμε ἂν τὰ πειστήρια αὐτὰ συναντήσουν τὴν «πρὶν» διάδοσί του, πρὶν νὰ κλειστῇ ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον στὸ δωμάτιο τῆς.

»Κύριοι, πρὶν νὰ μπῶ στὸ «Κίτρινο Δωμάτιο» ἤξειρα ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν μπορούσε παρὰ νὰ ἔχῃ δυὸ φάσεις. Τὴν «πρὶν» καὶ τὴν «μετά». Ἡ ἀπόπειρα δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ στὴν «μετά», διότι ἡ πόρτα ἦταν κλειστὴ καὶ δολοφόνος δὲν ὑπῆρχε μέσα, ἄρα ἔγινε στὴν «πρὶν». Ἀλλὰ ποῖα ἦταν αὐτὴ ἡ «πρὶν»; Πότε ἔγινε ἡ «πρὶν»; Ἄς παρακολουθήσωμε, λοιπὸν, κύριε πρόεδρε, τὸ δολοφόνου, ὁ ὁποῖος μπαίνει μέσα στὸ περίπτερο ἀπὸ τίς 5 μέχρι τίς 6 καὶ τέταρτο. Ὁ δολοφόνος βρίσκεται μέσα στὸ περίπτερο. Ὁ καθηγητὴς καὶ ἡ κόρη του ἐπιστρέφουν κατὰ τίς 6 στὸ ἐργαστήριον. Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ὁ δασοφύλακας πλησιάζει τὸν κ. Στάγκερσον, ὁ ὁποῖος στὸν σταματᾷ γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ μιὰ ὑπόθεσις ξύλων τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ δῇ στὸ δάσος καὶ τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ παραδώσουν τὴν ἐπομένη.

Ὁ κύριος Στάγκερσον σταματᾷ καὶ κουβεντιάζει, ἡ κόρη του ὅμως προχωρεῖ ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει μέσα στὸ περίπτερο. Λοιπὸν ἡ πρώτη φάσις τοῦ δράματος ἔγινε ἀκριβῶς σ' αὐτὸ τὸ λίγο διάστημα ποὺ μεσολάβησε κατὰ τὸ ὅποιο ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον δρισκόταν μόνῃ μέσα στὸ περίπτερο. Βλέπω τὴ δεσποινίδα Στάγκερσον νὰ μπαίνει στὸ περίπτερο, νὰ περνᾷ τὸ ἐργαστήριον καὶ νὰ μπαίνει στὸ δωμάτιό τῆς γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο τῆς. Ἐκεῖ βρίσκεται ἀντιμέτωπὴ μὲ τὸν κακοῦργο. Ὁ κακοῦργος δρισκόταν ἤδη ἐκεῖ ὅπως εἶπαμε. Μόνῃ ἀπέναντι τοῦ κακοῦργου ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον.

Τὸ τί γίνηκε ἐκεῖ μέσα, αὐτὴ τὴν ὥρα θὰ ἦταν ἀστραπιαῖο. Ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον θὰ πῆγε νὰ φωνάξῃ καὶ ὁ κακοῦργος γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ τὴν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ λαιμό... ἴσως νὰ γυρεύῃ νὰ τὴν πνίξῃ. Ἀλλὰ τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον ἀρπάζει ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ κομοδίνου τὸ πιστόλι τὸ ὁποῖον ἔχει πάρει ποδὺ ὅς ἢ τριῶν ἡμερῶν, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔλαβε τὸ γράμμα ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε.

Ὁ δολοφόνος τότε κυτᾷ στὸ κεφάλι τῆς δεσποινίδος μὲ τὸ κόκκαλο. Ἐκείνη ὅμως πυροβολᾷ... πληγώνει τὸ χέρι, τὸ ὁποῖον ἐγκαταλείπει τὸ κόκκαλο. Τὸ κόκκαλο πέφτει χάμω ματωμένο ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ δολοφόνου, ὁ δολοφόνος κλονίζεται, πηγαίνει νὰ στηριχθῇ στὸν τοῖχο, ἀποτυπώνῃ τὰ δάχτυλά του, φοβᾷται καμμιὰ ἄλλῃ σφαῖρα, καὶ φεύγει.

Ἐκείνη τὸν βλέπῃ νὰ περνᾷ τὸ ἐργαστήριον... Ἀκούει... Τὶ κά νη στὸν προθάλαμο;... Πῶς; Ἀργεῖ νὰ πηδῇ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐπιτέλους πηδᾷ... Τότε ἐκείνη τρέχει ἔξω καὶ κλείνῃ τὸ παράθυρο τοῦ προθαλάμου. Καὶ ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον ἀναρωτᾷται:

Μήπως ὁ πατέρας τῆς ἀκούει; Μήπως εἶδε; Τώρα ποὺ ὁ κίνδυνος πέρασε, ὅλη ἡ σκέψις τῆς πηγαίνει στὸν πατέρα τῆς. Πρόσωπῶς ποτε νὰ τοῦ κρύψῃ τὸ δράμα ποὺ συνέβη πρὸ δλίγου στὸ δωμάτιό τῆς.

—Ρίχνει γύρω ἀπὸ τὴν λαιμὸ τῆς μιὰ σάρπα γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ ἴχνη τοῦ στραγγαλισμοῦ. Κλείνει τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς καὶ κάθεται στὴ δουλειά τῆς στὸ ἐργαστήριον. Ὅταν μπῆκε ὁ πατέρας τῆς τὴ βρῆκε νὰ δουλεύῃ. Ἐδῶ κύριε Πρόεδρε τελειώνει ἡ πρώτη φάσις τοῦ δράματος.

»Καὶ τώρα, κύριοι, ἄς ἔλθωμε στὴ δευτέρα φάσις τοῦ δράματος. Ἀσφαλῶς ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ ἐξαφανίσῃ κάθε ἴχνος τῆς σκηνῆς ποὺ ἐξετυλίχθη προηγουμένως στὸ δωμάτιό τῆς, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ, δὲν θέλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐργαστήριον γιὰ νὰ μὴ δώσῃ ὑποψίες στὸν πατέρα τῆς.

Μέσα στὸ δωμάτιον ὑπῆρχαν ἕνα κόκκαλο, ἕνα μαντήλι καὶ ἕνας σκουφός. Αὐτὰ τὰ πῆρε ὁ δολοφόνος ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ μπάρμπα Ἰάκωβου ἐπιτήδεις καὶ τάφησε στὸ «δωμάτιον μέσα γιὰ νὰ πέσουν οἱ ὑποψίες τῆς ἀστυνομίας ἀπάνω στὸν Ἰάκωβο. Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τὰ εἶδε ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον γιατί ἀσφαλῶς θὰ τὰ μαζεύει. Τὸ καντηλάκι ποὺ ἐφεγγε εἶχε πολὺ λιγοστὸ φῶς καὶ δὲν τῆς ἐπέτρεψε νὰ τὰ δῇ ὅταν ἐμπῆκε τὰ μεσάνυχτα στὸ δωμάτιό τῆς κι' ἔλειψε μὲ τὸ κλειδί καὶ μὲ τὸ σύρτη τὴν πόρτα τῆς. Ἰδύθηκε κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι τῆς, κουρασμένη κατὰ τσακισμένη ἀπὸ τίς συγκινήσεις καὶ τὸν τρόμο, τὸν τρόμο ὁ ὁποῖος τῆς ἐπανῆλθε ἀργότερα... Ἀλλὰ ὅπως καταθέτουν οἱ μάρτυρες ἀκούσαν φωνές: «Βοήθεια... Δολοφόνος!» ἀκούσαν πυροβολισμούς. ἀκούσαν ν' ἀναποδογυρίζεται τὸ τραπέζι καὶ οἱ κάρτες...

»Λοιπὸν ὑποθέτω ὅτι συνέβη τὸ ἑξῆς. Τὸ ὑποθέτω κι' ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι γιατί ἄλλοιῶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀφοῦ ἡ λογικὴ αὐτὸ λέγει πῶς πρέπει νὰ εἶναι. Ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον ἀποκοιμήθηκε μὲ τὴν τρομάρα αὐτὴ στὴν ψυχὴ καὶ μὲ τὴν εἰκόνα πλήρη τοῦ δράματος τοῦ ἀπογεύματος μέσα στὸ μυαλό τῆς... Ὀνειρεύεται. Ὁ ἐφιάλτης καθορίζει μέσα στὸ ὄνειρό τῆς τὴν ματωμένη σκηνή... βλέπει τὸ δολοφόνου νὰ ρίχνεται ἐπάνω τῆς καὶ φωνάζει: «Βοήθεια, ὁ δολοφόνος!» Ἀσυναίσθητα φέρνει τὸ χέρι πάνω στὸ πιστόλι ποὺ ἔχει ἀφήσει πρὶν κοιμηθῇ ἐπάνω στὸ κομοδίνο... Ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς τὸ χέρι σκοντάβει δὲν μπορεῖ νὰ πιᾷ στὸ πιστόλι κοντὰ στὸ τραπέζι καὶ τὸ ρίχνει. Τὸ πιστόλι πέφτει χάμω... Μὲ τὸ πείσιμο φεύγει ἡ πρώτη σφαῖρα. Προσέξτε... Ἐφιάλτης, πυροβολισμός... Ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον σὲ

μιά κατάστασι απελπιστική, ψυχικώς δραματική. Ευπνά.

» Προσπαθῇ ν' ἀνασηκωθῇ καὶ πέφτη χάμω στὸ πάτωμα, ἀφοῦ κλονίστηκε, ἀφοῦ γύρεψε ν' ἀνασηκωθῇ, νὰ στηριχθῇ κάπου κι' εἶχε στ' ἀναμεταξύ ἀναποδογυρίσει τὴν καρέκλα καὶ τὸ τραπέζι. Πέφτει καὶ λιγοθυμᾷ. Ἄρα δὲν πέσανε δύο πυροβολισμοί, ὅπως εἶπαν οἱ μάρτυρες, ὁ ἓνας ὑπόκωφος κι' ὁ ἄλλος δυνατώτερος. Ὁ ὑπόκωφος θὰ ἦταν ὁ κρότος τοῦ τραπεζιοῦ... Ἐδῶ ὅμως θὰ μὲ ρωτήσετε: «Καλὰ, τὸ τραῦμα, τὸ χτύπημα μὲ τὸ κόκκαλο; Πῶς μπόρεσε νὰ τὸ κρύψῃ ἀπ' τὸν πατέρα της, πῶς ἀνθεξε καὶ δὲν μαρτυρήθηκε, πῶς τὸ δρῆκανε ματωμένο;» Λοιπόν, παρ' ὅλο πού υπέθεσα ὅτι ὁ δολοφόνος τὴν εἶχε χτυπήσει μὲ τὸ κόκκαλο στὴν πρώτη φάσι τοῦ δράματος, ἐν τούτοις, ὁ δολοφόνος δὲν πρόφτασε νὰ τὴν χτυπήσῃ, τὸν ἐμπόδισε ἡ σφαῖρα πού τὸν χτύπησε στὸ χέρι.

Ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον τραυματίστηκε στὸ κούτελο ὄχι ἀπὸ τὸ κόκκαλο τοῦ δολοφόνου, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι. Πέφτοντας τὸ κεφάλι της χτύπησε στὴ γωνιά μὲ τόση δύναμι πού λιγοθύμησε κι' ἔτσι τὴ βρήκανε ἀναίσθητη ὅταν ἐσπᾶσαν τὴν πόρτα.

Καὶ ὁ Ρουлтаμπίλ ἐβγαλε μέσα ἀπὸ ἓνα χαρτί μιὰ τρίχα ξανθή.

— Αὐτὴ ἡ τρίχα, κύριε Πρόεδρε, ἦταν κολλημένη στὴν κόχη τοῦ τραπεζιοῦ. Κ' ἔτσι κύριε Πρόεδρε, ἔχετε μπροστά σας ὅλο τὸ δῶμα.

— Καλὰ μὰ τί συμφέρον εἶχε ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον νὰ κρύβῃ τὸ δολοφόνου;

— Αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ σᾶς τὸ πῇ ὁ κύριος Νταρζᾶν ὁ ὅποιος ὅμως δὲν μπορεῖ γιατί ἔχει δώσει τὸ λόγο του στὴ δεσποινίδα Στάγκερσον νὰ μὴ μιλήσῃ.

— Τοῦλάχιστον, πῆτε μας εἶπε ὁ Πρόεδρος στὸν Νταρζᾶν, πῶς ἐχρησιμοποίησατε τὸν καιρὸ σας, δόστε μας αὐτὸ τὸ «ἄλλοθι» ἐνῶ γινόντουσαν βλα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα.

— Δὲν μπορῶ τίποτα νὰ σᾶς πῶ, τίποτα, κύριε πρόεδρε. Τότε ὁ Ρουлтаμπίλ ἐπενέδῃ.

— Κύριε πρόεδρε, κατὰ τὴ γνώμη μου οἱ ἀπουσίες αὐτὲς τοῦ Νταρζᾶν συνδέονται στενὰ μὲ τὸ μυστικὸ τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον. Ὁ κύριος Νταρζᾶν προτιμᾷ νὰ τὸν καταδικάσετε παρὰ νὰ μαρτυρήσῃ τὸ μυστικὸ τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον... μὴν ἐπιμένετε.

Ἄλλὰ ποῖο νὰ εἶναι αὐτὸ τὸ μυστικόν;

— Ἀ! κύριε πρόεδρε, αὐτὸ δὲν ἐγύρεψα νὰ τὸ μάθω, γιατί σέβομαι κι' ἐγὼ τὰ μυστικὰ τῶν τιμῶν ἀνθρώπων. Πάντως ἐγὼ ἔκανα τὸ καθήκον μου σᾶς ἀπήλλαξα ἀπὸ τὸν κόπο νὰ καταδικάσετε ἓνα ἄθωο καὶ νὰ ἔχετε τὸ νοῦ σας νὰ μὴ σᾶς τυλίγουν ἄλλη φερόν παληοτόμαρα ὅπως ὁ Λαρσάν - Μπαλμάγιερ.

Τὸ ἀκροατήριον ἐξέπασε σὲ χειροκροτήματα.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΣΤΑΓΚΕΡΣΟΝ

Ὁ Ρεβέρτος Νταρζᾶν ἀπελύθη ἀμέσως καὶ ἡ ἀστυνομία, ἄρχισε νὰ γυρεύῃ τὸν Λαρσάν - Μπαλμάγιερ.

Μιὰ μέρα πού καθόμαστε ἀπέναντι ἀπὸ τὸ τζάκι τοῦ δωματίου μου καὶ καπνίζαμε σιωπηλοί, ἐρώτησα τὸ Ρουлтаμπίλ, γιατί εἶχε πάει στὴν Ἀμερική.

— Ἐπρεπε ν' ἀνακαλύψω τὴν πραγματικὴ προσωπικότητα τοῦ Λαρσάν!

Ναί, ἀλλὰ γιατί πῆγες νὰ τὴν ἀνακαλύψῃς στὴν Ἀμερική; Ἐναγέμισε τὴν πίπα του καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ διηγηταὶ μιὰ παληὰ ἱστορία, μιὰ ἱστορία πού ἀνεφέρετο γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον ὅταν ἦταν ἀκόμα πολὺ νέα καὶ ζοῦσε μὲ τὸν πατέρα της στὴ Φιλαδέλφεια.

Ἐκεῖ ἓνα βράδυ σὲ μιὰ ἐσπερίδα, γνώρισε ἓνα νέο, ἓνα συμπατριώτη της Γάλλο, ὁ ὅποιος τὴν γοήτευσε μὲ τοὺς τρόπους του, τὸ πνεῦμα του, καὶ τὸν... ἐρωτᾷ του. Ἀέγαν πῶς ἦταν πλούσιος. Ἐζήτησε τὸ χέρι της. Τότε ὁ κύριος Στάγκερσον ζήτησε γιὰ τὸ νέο αὐτὸ πληροφορίες, δὲν κατώρθωσε ὅμως νὰ μάθῃ τίποτα, γιὰ τὸν Ζᾶν Ρουσέλ, ὅπως λεγόταν ὁ νέος. Ὅπως καταλαβαίνετε ὁ Ζᾶν Ρουσέλ ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς μεταμορφώσεις τοῦ Μπαλμάγιερ, ὁ ὅποιος εἶχε καταφύγει στὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ κἀν κανένα καινούργιο κόμπο. Ὁ Στάγκερσον, ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ ἔχῃ θετικὲς πληροφορίες γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, τοῦ ἀρνήθηκε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κόρη του καὶ τοῦ ἀπηγόρευσε μάλιστα νὰ ἐρχεται καὶ στὸ σπίτι του. Ἡ νεαρὰ ὅμως Μαθίλδη, ἡ ὁποία γιὰ πρώτη φορὰ ἀγάπησε ἓνα ἄνθρωπο, στενοχωρήθηκε καὶ ἀρρώστησε. Τότε ὁ πατέρας της τὴν ἔστειλε σὲ μιὰ θειά της στὸ Κινκινάτι γιὰ νὰ ξεχάσῃ.

Ὁ Ζᾶν ὅμως ἀκολούθησε κρυφὰ τὴ Μαθίλδη καὶ τὴ συνήνητησε στὸ Κινκινάτι. Τότε ἡ Μαθίλδη παρ' ὅλο τὸ σεβασμὸ πού εἶχε στὸν πατέρα της, ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀγάπη της ἦταν μεγαλύτερη κατώρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς θείας της καὶ ἐδραπέτευσεν μὲ τὸ Ζᾶν Ρουσέλ.

Κατέφυγαν στὸ Λουίβιλ ὅπου καὶ παντρεύτηκαν. Ἐκεῖ ὅμως ἓνα πρωὶ ἡ ἀστυνομία χτύπησε τὴν πόρτα τους καὶ συνέλαβε τὸ Ρουσέλ. Παρ' ὅλες τίς διαμαρτυρίες της καὶ τὰ κλάματά της, ἡ κόρη τοῦ καθηγητοῦ ἔμαθε ὅτι ὁ Ρουσέλ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν περίφημο Μπαλμάγιερ!

Στὴν ἀπελπισία της θέλησε ν' αὐτοκτονήσῃ. Τὴ διέσωσαν ὅμως, κι' ἔτσι ἐπέστρεψε στὸ Κινκινάτι στὸ σπίτι τῆς θείας της.

Ἡ θεία ἡ ὁποία τὴ γύρευε παντοῦ μέσω τῆς ἀστυνομίας ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρες ἤλπιζε νὰ τὴν ἀνεύρῃ κι' ἔτσι δὲν εἶχε εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα της γιὰ τὴν ἐξαφάνισί της. Ἡ χαρὰ τῆς θείας ἦταν μεγάλη. Τότε ἔβαλε τὴ θεία της νὰ ὀρκισθῇ ὅτι δὲν θάλεγε στὸν

πατέρα της τίποτα κι' έτσι έγινε κι' αυτή συνένοχος της έπιπολαιότητας της Μαθιλδής. Έπειτα από ένα μήνα ή δεσποινίς Μαθιλδή επέστρεψε στον πατέρα της. Υποσχέθηκε στον έαυτό της να μην ξανακούση τίποτα για τον άντρα της, τον τρομερό Μπαλμάγιερ κι' έτσι άρχισε να επιδίδεται στην εργασία του πατέρα της ως μόνο σκοπό της ζωής της. Κι' εκράτησε το λόγο της. Πέρασαν χρόνια, ήρθαν στη Γαλλία και παρουσιάστηκε στη ζωή της ο Νταρζάκ.

Αμα τη ζήτησε εις γάμον, θεώρησε καθήκον της να του τὰ εξομολογηθῇ όλα και να του πῇ τὸ μυστικὸν της νομίζοντας ὅτι ὁ Μπαλμάγιερ εἶχε πεθάνει ὅπως ἀνέγραψαν οἱ ἐφημερίδες. Καὶ νὰ πὺν τὴν τελευταία στιγμή πὺν ἐτοιμαζότανε νὰ παντρευτῇ τὸ Νταρζάκ, νὰ πὺν παρουσιάζεται και πάλι ὁ Μπαλμάγιερ. Αὐτὸς λοιπὸν τῆς ἔγραψε ὅτι δὲν θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ παντρευτῇ μὲ τὸν Νταρζάκ και ὅτι τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ πρὶν. Ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον ἔδειξε τὸ γράμμα τοῦ Μπαλμάγιερ τὸν Νταρζάκ μέσα στὸ ὁποῖο τῆς θύμιζε τὸ πρεσβυτέριον ὅπου εἶχαν παντρευτῇ μὲ τὴ φράσι ἐκείνη: «Τὸ πρεσβυτέριον δὲν ἔχει χάσει τίποτα ἀπὸ τὴ γοητεία του οὔτε και ὁ κῆπος ἀπὸ τὴν αἴγλη του» Ὁ κακοῦργος τῆς ἔλεγε πὺς ἦταν πλούσιος και τῆς ὑπέσχετο νὰ τὴν ξαναπᾶν στὰ μέρη πὺν πρωτογῶρισαν τὸν ἔρωτα. Ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον τότε εἶπε ὅτι ἂν ἐμάθαινε ὁ πατέρας της αὐτὴ τὴν ἀτιμία της, θὰ προτιμοῦσε νὰ σκοτωθῇ. Κ' ἐτσι ὁ Νταρζάκ ἔδωσε τὸ λόγο του νὰ μὴν πῇ τίποτα.

Τὶ νὰ κάνη ὅμως μπροστὰ στὸ θηρίο αὐτό; Τὴν πρώτη φορὰ τὸν πυροβόλησε γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτόν. Δὲν τὸν σκότωσε ὅμως. Ἡ σφαῖρα τὸν πέτυχε στὸ χέρι. Ὁ Λαρζάν, Μπαλμάγιερ εἶχε δέσει τὸ τραῦμα, φοροῦσε γάντι και θαστοῦσε τὸ περίφημο ἐκεῖνο μπαστούνι γιὰ ν' ἀκουμπᾶ τὸ χέρι του. Ἀπὸ τὴν στιγμή ἐκείνη τὴν κρατοῦσε στὴ διάθεσί του και τῆς ζητοῦσε διαρκῶς ραντεβού. Τὶ νὰ κάνη. Ἐπρεπε ν' ἀποφύγῃ ὅπωςδὴποτε τὸ σκάνδαλο κι' ἐτσι τὸν δέχτηκε δυὸ φορές στὸ δωμάτιό της. Τὴν πρώτη φορὰ ὅμως φοβήθηκε και μπῆκε στὸ μπουντουάρ ὅπου κοιμήθηκε μὲ τίς νοσοκόμες. Τὴ δεύτερη ὅμως φορὰ τῆς ἔγραψε και τῆς εἶπε ὅτι θὰ τῆς ἐπέστρεψε τὰ χαρτιά. Κι' ἀπεφάσισε νὰ τὸν ξαναδῇ, νὰ δῇ τὸν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε σύζυγός της και νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ, νὰ τὸν πείσῃ νὰ μὴν κάνῃ τὴ ζωὴ της δυστυχισμένη.

Μάταιες ὅμως ἦσαν οἱ παρακλήσεις τῆς Μαθιλδής. Τῆς ζητοῦσε τὸν ἔρωτά της... και νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀμέσως τὸ Νταρζάκ. Καὶ τὴ χτυπᾶ, τὴ μαχαιρώνει, μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα νὰ στείλῃ τὸ Νταρζάκ στὴν κρεμάλα, ἀφοῦ τᾶχε κανονίσει μὲ τέτοιο τρόπο πὺν νὰ ριχτοῦν πιά και οἱ τελευταῖες ὑπόνοιες στὸ Νταρζάκ. Γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὸν Νταρζάκ ἔστειλε γράμματα σ' αὐτόν και τοῦ ἔδινε ραντεβού σὲ ἀπόμερα μέρη, φοβερίζοντάς τον ὅτι ἂν δὲν πῇ-

γαίνει θὰ δημοσίευε τὴν ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία τῆς Μαθιλδής. Γι' αὐτὸ ὁ Νταρζάκ οὔτε εἶχε κανένα «ἄλλοθι», οὔτε μπορούσε νὰ μαρτυρήσῃ πὺν πῆγαινε γιὰ νὰ μὴν ἐκθέσῃ τὴ Μαθιλδή.

Ἀλλὰ... ὁ Μπαλμάγιερ λογάριζε και σχεδίαζε δίχως νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψι του τὸν Ρουлтаμπίλ, ὁ ὁποῖος ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ και παρηκολούθησε δῆμα πρὸς δῆμα τὴ δρᾶσι τοῦ Ρουσέλ. Μπελμάγιερ Λαρζάν μὲχρι τὴν ἡμέρα πὺν ξεκίνησε φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ πρὸ πέντε ἐτῶν μὲ τὸ ὄνομα κάποιου Λαρζάν ἔμπορου, γάλλου τὸν ὁποῖο εἶχε δολοφονήσει στὴ Νέα Ὁρλεάνη.

Και τώρα ἐγνωρίσατε ὅλο τὸ μυστικὸν τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον; Ὁχι, ἀκόμα. Ἡ δεσποινὶς Στάγκερσον ἀπέκτεψε ἀπ' τὸν άντρα της τὸν Ζάν Ρουσέλ ἕνα παιδί, ἕνα ἀγόρι. Τὸ ἀγόρι αὐτὸ γεννήθηκε κρυφὰ στὸ σπίτι τῆς θείας ἢ ὅποια τὰ κανόνισε μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ μὴ μαθευτῇ τίποτα στὴν Ἀμερικὴ. Τὶ έγινε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἀγοράκι τῆς δεσποινίδος Στάγκερσον ἢ κυρίας Ρουσέλ; Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἄλλη ἱστορία τὴν ὁποία θὰ σᾶς διηγηθοῦμε στὸ προσεχὲς ἀνάγνωσμά μας.

Δυὸ μῆνες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὰ γεγονότα αὐτά, ὅτε συνήντησα τὸν Ρουлтаμπίλ πολὺ μελαγχολικὸ νὰ κάθεται ἔξω ἀπὸ τὰ Δικαστήρια σ' ἕνα μπάγκο.

— Ἐ, λοιπὸν, τί ἔχεις και σκέπτεσαι; τοῦ εἶπα. Μοῦ φαίνεται στενοχωρημένος. Τί γίνονται οἱ φίλοι σου;

— Ἐκτός ἀπὸ σένα, μοῦ εἶπε, μήπως ἔχω κανένα ἄλλο φίλο.

— Ἀλλὰ ἐλπίζω... τὸν κ... Νταρζάκ...

— Ἀναμφιδόλως...

— Καὶ ἡ Δεσποινὶς Στάγκερσον... τί γίνεται;

— Καλά... πολὺ καλύτερα...

— Τότε λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ εἶσαι θλιμμένος...

— Εἶμαι θλιμμένος γιὰτὶ σκέπτομαι τὸ ἄρωμα τῆς κυρίας μὲ τὰ μαῦρα...

— Τὸ ἄρωμα τῆς κυρίας μὲ τὰ μαῦρα! Σ' ἔχω ἀκούσει πολλὰς φορές νὰ μοῦ ἀναφέρῃς γι' αὐτὸ τὸ ἄρωμα. Δὲν μοῦ ἐξηγεῖσαι λοιπὸν γιὰτὶ σὲ παρακολούθη διαρκῶς αὐτὴ ἡ σκέψις μὲ τὸ ἄρωμα;

— Ἴσως μιὰ μέρα... μιὰ μέρα, ἴσως... εἶπε ὁ Ρουлтаμπίλ και ἀναστέναξε.

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ: ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ (ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ).

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Ψηλά τὰ χέρια! ἀκούστηκε μιὰ φωνή καὶ οἱ τρεῖς ἄντρες γύρισαν πρὸς τὴν πόρτα καὶ ἀντίκρισαν ἕνα πιστόλι πού κρατοῦσε μὲ τὴν κἀνήν ἐστραμμένη ἐναντίον τους ἕνας προσωπιδοφόρος.

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ δόθηκε τόσο αὐστηρὰ καὶ ἀπότομα, πού παρ' ὅλο πού θὰ εἶχαν τὴ διάθεσι νὰ μετρηθοῦν μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο, ἐντούτοις δὲν ἐσάλεψαν ἀπὸ ἀπλὴ περιέργεια νὰ μάθουν τὰ αἷτια τῆς αἰφνιδίας αὐτῆς ἐπιθέσεως.

Κυττάχθηκαν γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλὰ τὰ μάτια τοῦ ἀγνώστου δὲν τοὺς ἔλεγαν τίποτα πού νὰ μπορέση νὰ τοὺς θυμίσῃ καμμιά ἀπὸ τὶς γνωστὲς τοὺς φυσιογνωμίες.

—Κύριοι, τοὺς εἶπε μὲ μιὰ σταθερὴ φωνή, γνωρίζω πολὺ καλὰ τὰ κατορθώματά σας. Ξαίρω πολὺ καλὰ ὅτι ἡ χθεσινὴ κλοπὴ τοῦ ταχυδρομικοῦ χρηματοδέματος στὸ Ἐξπρές Γιούνιον ἐγένετο ἀπὸ σὰς... Ξαίρω ὅτι τὸν φόνο τοῦ μαρκησίου Λεμπὸν τὸν διαπράξατε σεις... Ξαίρω ὅτι ἡ ἀπαγωγὴ τῆς χήρας Ἀμερικανίδος ἐκατομμυριούχου Πλήμουθ ἐγίνε ἀπὸ σὰς... Τέλος, ξαίρω τόσα ἄλλα ἀκόμα γιὰ σὰς πού δὲν φαντάζεσθε. Ὁμολογῶ ὅτι θαυμάζω τὸ σύστημα ἐργασίας σας. Ὑστερεῖτε ὅμως σὲ κάτι...

Ὁ ἄγνωστος προσωπιδοφόρος ἐπλησίασε τώρα περισσότερο τὸ τραπέζι, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖο οἱ τρεῖς συμμοριῖτες τὸν ἄκουγαν μὲ κατὰπληξί, καὶ τοὺς εἶπε μ' ἕνα τόνο φωνῆς ἀποδοκιμαστικό:

—Αὐτὸ τὸ κάτι πού σὰς λείπει ἔρχομαι νὰ σὰς τὸ προσφέρω! Ἐρρίξε μιὰ ματιὰ καὶ στοὺς τρεῖς καὶ μὲ ἐπιτακτικὴ φωνὴ διέταξε:

—Καθῆστε!

Ἐκάθισαν καὶ οἱ τρεῖς τοὺς διαστακτικὰ κι' ἐπερίμεναν ν' ἀκούσουν ἀπὸ τὸν ἄγνωστο αὐτὸν τί

ἐρχόταν νὰ τοὺς προσφέρῃ.

—Ἐρχομαι νὰ σὰς προσφέρω τὴ συνεργασία μου... Ὅχι... μὴ νομίζετε ὅτι ἔρχομαι νὰ σὰς κάνω ἐκβιασμό... Κάθε ἄλλο... Μ' ἀρέσετε. Σὰς χρειάζομαι καί... ζητῶ τὴν συνεργασία σας. Τὰ κέρδη ἀπὸ τὴν ἐργασία πού θὰ κάνωμε εἶναι τεράστια, μεγάλα... Θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ ἐπεκτείνωμε τὶς ἐργασίες μας σὲ ἄλλο κοινωνικὸ περιβάλλον κι' ἔτσι ὁ καθένας ἀπὸ σὰς θὰ μπορῇ νὰ ζῇ τίμια, ἐνῶ στὰ ταμεῖα μας θὰ μπαίνει ὅλος ὁ πλοῦτος τοῦ ἄλλου κόσμου. Λοιπὸν;

Οἱ τρεῖς συμμοριῖτες κυττάχθηκαν καὶ ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ἕνας μὲ τὰ γυαλάκια, τὸν ὁποῖο πολὺ λίγο θὰ μπορούσαν νὰ τὸν ὑποπτευθοῦν τὰ ὄργανα τῆς ἀστυνομίας, διότι δὲν εἶχε ποτέ του ἀναγραφῇ στὰ ἀρχεῖα τῆς Καταδιώξεως, κατέβασε τὰ μάτια καὶ εἶπε:

—Κατ' ἀρχήν, δὲν ἀρνούμεθα, ἀλλὰ...

—Ἀλλὰ; Δὲν θέλω ἀλλὰ... Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ θέσετε ὅρους...

—Ὅρους ὄχι, παρ' ὅλο πού σὰν συνέταιροι πού θὰ γίνωμε χρειάζεται τόσο γιὰ μᾶς ὅσο καὶ γιὰ σένα μιὰ ἐξασφάλισις. Ἀλλὰ... ἀπλούστατα, ἤθελα νὰ ζητήσω μιὰ χάρι.

—Λέγετε.

—Ἐσεῖς μᾶς γνωρίζετε, μᾶς βλέπετε καὶ ξαίρετε ἀρκετὰ πράγματα γιὰ μᾶς... Ἐμεῖς ὅμως...

—Δὲν ξαίρετε τίποτα γιὰ μένα, οὔτε τὸ πρόσωπό μου κάν, αὐτὸ θέλετε νὰ πῆτε; Ἀκριβῶς αὐτὸ μὲν ἀνάχα ζητῶ ὡς ἀντάλλαγμα ἀπὸ σὰς... Νὰ μείνω διαρκῶς ὁ ἄγνωστος καὶ ὁ ἀόρατος σύντροφός σας. Ἐτσι μονάχα θὰ μπορέσω νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω καὶ νὰ κερδίσωμε μὲζή ὅσα θέλωμε... Λοιπὸν, περιττὸν νὰ συνεχίζωμε τὶς συζητήσεις. Κι' ἐν πρώτοις, θ' ἀλ-

λάξετε δωμάτιο συγκεντρώσεώς σας, διότι αὐτὸ ἐδῶ εἶναι γεμάτο σύρματα καὶ μικρόφωνα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται ἐναντίον σας. Θὰ πάτε νὰ νοικιάσετε δωμάτια στὸ Κλάριτζ Ὅτέλ. Καὶ θ' ἀνακατευθῇτε ὡς τρεῖς ἄγνωστοι, μὲ τρία καινούργια ὀνόματα μέσα στὴν ἀριστοκρατία τοῦ ξενοδοχείου. Ἐδῶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ φάκελλο ὑπάρχουν περισσότερες ὁδηγίες. Αὐριο τὰ μεσάνυχτα θὰ συναντηθοῦμε ἐκεῖ πού ἀναφέρει ὁ φάκελλος.

Ὁ ἄγνωστος προσωπιδοφόρος ἄφησε τὸ κλειστὸ φάκελλο πάνω στὸ τραπέζακι κι' ἐξηφανίσθη πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες.

Ἐνας μῆνας ἔχει περάσει ἀπὸ τὸ ἐπείσοδο αὐτὸ καὶ ὁ Τζιμ, Ντικ καὶ Τζάκ ἔχουν μεταμορφωθῇ σὲ τρεῖς τζέντλεμαν, τρεῖς εὐγενεῖς: τὸν κόμητα Μπόρτολο, τὸν μαρκήσιο Ριβιέ καὶ τὸν πρίγκηπα Ἰβάνωφ. Ἀνάλογα μὲ τὶς γλώσσες πού ξαίρανε, ὁ ἄγνωστος τοὺς εἶχε προμηθεύσει ταυτότητες, ὀνόματα καὶ νέα προσωπεῖα. Ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τῆς Νέας Ὑόρκης στριφογύριζε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τους καὶ σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες πού εἶχαν, ἐδέχοντο ὅλες τὶς προσκλήσεις ἐσπερίδων καὶ δεξιώσεων.

Ἐνας μῆνας εἶχε περάσει καὶ τὰ κέρδη τῆς ἐταιρείας εἶχαν ξεπεράσει τὸ ἐκατομμύριο. Ἡ ἐργασία πού εἶχαν ἐπιδοθῇ ἦταν ἀπλουστατὴ. Κατ' ὁρθον μὲ τὶς φιλικὲς σχέσεις πού εἶχαν πιάσει νὰ παρασύρουν τοὺς ἐκατομμυριούχους ἐνοίκους τῶν ξενοδοχείων ὡς καὶ ἄλλα ἐπιλεκτὰ μέλη τῆς πλουτοκρατίας τῆς Νέας Ὑόρκης στὸ «Φούλ Στήμ». Ἐτσι λεγόμεν ἕνα περίφημο γιῶτ, πάνω στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν ὅλα τὰ τυχερὰ παιχνίδια καὶ εἰδικῶς ἡ ρουλέττα. Τὰ σαλόνια τοῦ γιῶτ ἦσαν γεμάτα ἀπὸ γυναῖκες κι' ἔτσι οἱ δαναῶνες εὗρισκαν ἀπασχόλησι, γιὰ νὰ ξεχνοῦν τὶς ζημιές τοῦ παιχνιδιοῦ.

Κι' ἐνῶ οἱ τρεῖς συμμοριῖτες περνοῦσαν γιὰ ἐπισκέπτες τοῦ γιῶτ, ἐν τούτοις αὐτοὶ διηθύνουν τὴν ὅλη κίνησι τοῦ παιχνιδιοῦ.

Ποτέ τους, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν ἐγνώρισαν τὸν ἀόρατο ἀρχηγό, παρ' ὅλο πού ἐλάβαιναν καθημερινῶς ὁδηγίες του μὲ τὸ ἀσύρματο τηλέφωνο τοῦ γιῶτ.

Τὸ πρωὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ τρεῖς τζέντλεμαν, ὅταν κατέβηκαν στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἐστιατορίου νὰ πάρουν τὸ πρόγευμά τους, διάβασαν μὲ μεγάλη ἐκπληξί τους στὶς πρωινὲς ἐφημερίδες τὴν αὐτοκτονία τοῦ Ἀρθουρ Κόνσον, τοῦ μεγαλύτερου βιομηχάνου τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὁ Ἀρθουρ Κόνσον ἀπὸ βραδὺς εἶχε χάσει περὶ τὶς πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια στὴ ρουλέττα τοῦ γιῶτ.

Ἀπὸ τὰ τρία χωριστὰ τραπέζακια πού τρώγανε σήκωσαν τὰ μάτια καὶ κτύπησαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Κατάλαβαν, κι' ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα τρία αὐτοκίνητα, ἀπὸ τρεῖς διαφόρους δρόμους, τοὺς συγκέντρωσαν στὸ ἐξοχικὸ ἐστιατόριο τῆς «Πύρινης Φλόγας», ὅπου συνήθιζαν νὰ συναντῶνται πού καὶ πού γιὰ νὰ μποροῦν νὰ μιλοῦν ἐλευθέρως στὸ ὑπαίθριο.

Ἀλλὰ δὲν πρόφτασαν νὰ καθήσουν στὸ τραπέζι τους ὅταν τὸ γκαρσόνι τοὺς ἔφερε ἕνα σημείωμα. Αὐτὸς ὁ ἀόρατος ἄγνωστος βρισκόταν διαρκῶς ἀπὸ πίσω τους καὶ ἔξαιρε καὶ τὶς μικρότερες κινήσεις τους.

Νὰ τώρα πού καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἀπόκεντρο μέρος δὲν τοὺς ἄφησε οὔτε ν' ἀναπνεύσουν λιγάκι, ἀφοῦ μὲ τὸ σημείωμά του τοὺς διέταξε νὰ φύγουν καὶ νὰ πᾶνε στὸ γιῶτ.

Τὸ γκαρσόνι τοὺς ἔφερε ἀπὸ ἕνα οὐίσκυ κι' ἀφοῦ τῶπιαν βιαστικὰ ἔφωγαν πάλι κι' ἔπειτα ἀπὸ τρία τέταρτα τρεῖς ἀτμάκατοι ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ λιμανιοῦ προσήγγιζαν τὸ «Φούλ Στήμ», τὸ γιῶτ τῆς ρουλέττας.

Τό γιωτ ήταν έρημο, ή ύπηρεσία τó εΐχε εγκαταλείψει και μονάχα επάνω στη γέφυρα ένας κύριος με τή στολή πλοιάρχου κύταζε μ' ένα τηλεσκόπιο στό βάθος τού όρίζοντος και μόλις ανέβηκαν οι τρεις συμμορίτες έχτύπησε τρεις φορές ένα κουδουνάκι και ή άγκυρα άρχισε ν' ανεβαίνει αυτόματα. Τό γιωτ απέπλεε. "Ερριξαν μιá ματιá πίσω πρós τή Νέα Υόρκη, τήν όποιαν εγκατέλειπαν κι' έπειτα κυττάχθηκαν περίεργα.

Πού πήγαιναν; Τί συνέβαινε; Έμπηκαν μέσα στό σαλόνι. "Ανοιξαν τό μπουφέ και ήπιαν από ένα ούσκι. Τό καράβι φαινόταν σάν νά μὴν εΐχε κανένα άλλον επιβάτη ή πλήρωμα εκτός από τούς τρεις τους και τόν καπετάνιο.

Ξαφνικά μιá κόκκινη λάμπα ήλεκτρικη φώτισε τρεις φορές τό σαλόνι και μετά από ένα μεγάλο άκούστηκε δυνατά μιá προσηγή:

— Πηγαίνετε στήν καμπίνα Νο 12, σέ λίγο θά έρθω νά σάς συναντήσω.

Δίχως καμιά αντίρρηση κατέβηκαν τά σκαλιά και πήγαν στήν καμπίνα ύπ' άριθ. 12. "Η καμπίνα αΐτή ήταν όπως και όλες οι άλλες καμπίνες ένα σαλονάκι ρουλέττας. Έμπηκαν, εκάθισαν σ' ένα καναπεδάκι και περίμεναν. Περίμεναν τόν άρχηγό, τόν άόρατο άνθρωπο, ό όποιος ένα μήνα τώρα διηύθυνε τις τύχες τους. Πρό πάντων ή χθεσινή μπάζα εΐχε ξεπεράσει τό έναίμιον εκατομμύριο δολλάρια. "Ισως γι' αυτό, κι' έπειτα από τήν αυτοκτονία τού βιομηχάνου, ό άρχηγός νά σκέφθηκε ότι ένα ταξιδάκι θά τούς έκανε καλό.

"Αλλ' ένw μέσα από τό μυαλό τους περνούσαν αυτές οι σκέψεις ξαφνικά ή πόρτα τής καμπίνας έκλεισε, αλλά δέν είδαν κανένα νά μπαίνει μέσα. Μιá άνησυχία τούς κατέλαβε και ό ένας από τούς τρεις σηκώθηκε γιά νά ξανανοίξη τήν πόρτα. "Η πόρτα όμως δέν άνοιγε, γιατί τήν είχαν

κλείσει απέξω. Τότε άνοιξαν τά παραθυράκια τής καμπίνας κι' εκύτταξαν πρós τή θάλασσα. "Η Νέα Υόρκη εΐχεν εξαφανισθί από τά μάτια τους.

Μιá άνησυχία πλημμύρισε τις ψυχές τους και ένοιωσαν ότι καποιος κίνδυνος τούς τριγύριζε. Με τά πιστόλια στό χέρι περίμεναν και οι τρεις τους τόν κίνδυνο πού δέν ήξαιραν από πού θάρχότανε.

Τό γιωτ έτρεχε όλοταχώς και όσο απομακρυνότανε τόσο ή άγωνία των τριών ηύξανε και περισσότερο.

Ξαφνικά άκουσαν κάποιον περιεργο θόρυβο. Κάτι σάν ψίθυρος πού ένw νομίζανε πως κάποιος σάν νά μιλούσε μέσα στό μικρό δωμάτιο, έντούτοις δέν μπορούσαν νά τόν δουν.

Ό Τζιμ απέφάσισε νά βγή όπωσδήποτε μέσα από τήν άγωνία αΐτή και άδειασε τό πιστόλι του πάνω στήν κλειδαριά. Περιεργο, ή κλειδαριά εΐχε γίνει κομμάτια από τις σφαίρες κι' έν τούτοις ή πόρτα άντεΐχε. "Εστήριξαν τότε τούς ώμους τους επάνω στήν πόρτα και έπίεσαν με όλη τή δύναμή τους. Τότε κατάλαβαν ότι τούς είχαν κλείσει απέξω με μεγάλους σιδερένιους σύρτες.

"Αλλά δέν πρόφτασαν νά συγγέλθουν γιά ν' αποφασίσουν τί έπρεπε ν' άπογίνουν, ότε άκούστηκε ένας τρομερός κρότος πού έρχόταν από τά έγκατα τού βαποριού και ξαφνικά σάν νά κλονίστηκε όλο τό βαπόρι έγειραν ό ένας επάνω στόν άλλο.

— Πνιγώμαστε φώναξε ό Τζάκ.

— Μας βούλιαξαν!

— "Α, καλά νά πάθωμε, φώναξε ό Ντίκ, θέλαμε και άρχηγό.

"Αλλά δέν πρόφτασε νά τελειώση τή φράσι του και μιá σφαίρα πού ξεφυγε από τό πιστόλι τού Τζάκ τόν έρριξε χάμω νεκρό.

Τά παραθυράκια τής καμπίνας ήσαν κλειστά και τάνοίξαν νά φωνάσουν βοήθεια... Δέν ήξαιραν κι' αΐτοί τί νά κάνουν γιά νά μπουρέσουν νά σωθούν, αλλά τή στιγμή εκείνη τό νερό άρχισε νά

μπαίνει όρμητικό μέσα από τά παραθυράκια.

Δοκίμασαν νά βγάλουν τό κεφάλι, νά βγουν όλόκληροι αλλά ούτε τό παραθυράκι τούς χωρούσε και τό νερό τούς έπνιγε.

Τό γιωτ έβούλιαζε, τό νερό έγέμιζε τήν καμπίνα και τήν στιγμή εκείνη άκούστηκε μιá φωνή τραγική πού τούς έκανε νά χλωμιάσουν.

— "Ε, φίλοι, τί τώρα τί άργότερα. Όπωσδήποτε ή ήλεκτρική καρέκλα σας περίμενε. Τό νερό θά εΐναι πιό ευεργετικό και θά χεΐτε λιγώτερες συγκινήσεις. Παρηγορηθίτε δέν είστε μόνοι στό γιωτ έχει όπως ξαίρετε 24 καμπίνες. Οι δεκαοκτώ περιέχουν ανθρώπους τού φυράματός σας. Σας έχω κλείσει όλους μέσα 44 κου-

τούς οι όποιοι δέν άξιζαν τόν κόπο νά χαρούν τά χρήματα πού τούς έκανα νά κερδίσουν. Χαίρετε... Καλό ταξίδι...

Και τή στιγμή εκείνη τό βαπόρι σάν νάκανε τήν τελευταία του κλίσι κι' έγειρε απότομα μέσα στό βάθος τής θαλάσσης. Σαράντα τέσσερις κομψεύόμενοι κύριοι πνιγήκανε μέσα σ' ένα ναυτικό δυστύχημα. "Ετσι έδήλωσε ό εκατομμυριούχος "Ομπερφιλντ γιά τό γιωτ πού πνιγήκε. Ναυτικό δυστύχημα, άπλούστατα γιά νά νά εισπράξη και τις ασφάλειες τού άτμοπλοίου πού χρησίμευσε γιά τάφος των ανθρώπων πού τού απέδωσαν πενήντα εκατομμύρια δολλάρια μέσα σ' ένα μήνα συνεργασίας.

ΜΕΡΙΚΑΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑΙ ΜΕ ΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΒΡΑΒΕΥΘΗΣΑΝ

Συνεχίζομεν σήμερα τήν δημοσίευσιν των συστάσεων τής "Επιτροπής πρós άναγνώστας, οι όποιοι μετέσχον τού διαγωνισμού μας με διηγήματα πού δέν ευρέθησαν άξια βραβεύσεως, και τας όποιας παραλείψαμεν, έλλείψει χώρου, εις τό προηγούμενο τεύχος μας. Έπαναλαμβάνομεν ότι αι συστάσεις αΐται δίδονται διά νά έπωφεληθούν οι ένδιάφερόμενοι, ώστε εις προσεχή εύκαιρίαν νά γράψουν με περισσότερας πιθανότητας επιτυχίας.

— «"Η νήσος των θησαυρών». — Φράσεις όπως αΐτή: «Έσείς μάλιστα πού είσθε καλοί ναυτικοί και έχετε δικό σας πλοίο, θά τά κατα φέ ρ ο μ ε καλά», αποδεικνύουν ότι ό γράφων πρέπει νά διαβάση ακόμα πολύ. Τό ίδιο και ή φράσις αΐτή: «Γυρίζουν και κυττάζουν διά μιάν στιγμή τό πλοίο τους, και μετά... πλουσίως όπλισμένοι(!) έφυγον». Τό ίδιο και αΐτή: «Σέ λίγο μέσα στό βαπόρι οι δυό άναπομεινάντες φίλοι ευρέθησαν νεκροί και ό μὲν άλλος εΐχε φονευθίη». Υποθέτομεν ότι ή εύρεσις ένός θησαυρού πρέπει νά εΐνε εύχάριστη έστω και μόνο ως περιγραφή.

— «Δυαλύνοντας ανθρώπινα κορμιά». — Δέν εΐναι λίγο δύσκολο νά κλέψουν από ένα θησαυροφυλάκιο τραπέζης ράβδους χρυσού «βάρους δύο (2) τόνων;» Δεύτερον. Ό Τέρρυ ντέ Τζόνσον θά ήταν μάλλον... λόρδος ή κόμης, γιατί στήν "Αγγλίαν δέν υπάρχουν βαρώνοι. Τέλος δέν εΐναι εύκολο νά έννοήση κανείς τί είδους ήταν ή... «υπόχρους» σκόνη πού έσκέπαζε τό πάτωμα τής τραπέζης μετά τήν τρομακτική έκρηξι, πού και αΐτή έχει αυτό τό παράδοξον: μεταβάλλει μὲν, τούς θωρακισμένους πύργους τού θησαυροφυλακίου εις σκόνην, αλλά, άντί νά διαμελήση τούς φύλακας, αρκεί-

ται νά τοὺς μετατρέψῃ σὲ ἀνθρωπόμορφα σχήματα ἀπὸ μαύρη στάχτη. Βεβαίως ἡ φύσις ἔχει τὶς ἰδιότητες τῆς καὶ οἱ ἐκρηκτικὲς ὕλες τὶς δικές τους, ἀλλὰ ὅλα ὡς ἓνα σημεῖο ποὺ νὰ μὴν προκαλοῦν τὸν εὐθυμία σὲ ὅσους διαβάζουν τὴν περιγραφὴ μιᾶς τραγικῆς καταστροφῆς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. — Ἀκόμῃ λίγες αὐστάσεις.

* * *

Παρακαλεῖται καὶ πάλιν ὁ τρίτος τῶν κερδισάντων τὰ χρηματικά βραβεῖα, κ. Ι. Καραγιαννίδης ἐκ Θεσ/νίκης ὅπως μᾶς ἀποστείλῃ τὴν διεύθυνσίν του, ἵνα τοῦ ἐμβάσωμεν τὸ ποσὸν τῶν 500 δραχμῶν.

— Εἰς τοὺς κερδίσαντας τὰς 3 ἐτησίας συνδρομὰς κ.κ. Γιάννην Καμπούρην, Ἀθαν. Σγουρ. καὶ Εὐάγγελον Τσέκον, ἀπεστάλησαν τὰ τεύχη καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως μᾶς γνωρίσουν τὴν τακτικὴν παραλαβὴ τῶν.

Ο ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Οἱ κάτωθι ἀναγνῶσται μᾶς ἔστειλαν λύσεις σχετικὰς μὲ τοὺς διαγωνισμοὺς μας.

1ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α. Μάλλιος, Νικολ. Παπαδημητριάδης, Κων. Ἀἰβαλῆς, Ἀδὰμ Ξυνογαλᾶς, Χαρ. Σταμόπουλος, Ι. Μιχαηλίδης, Νίκος Βοχιαλίδης, Δημ. Κωνσταντινόπουλος, Εὐάγγ. Τσέκος, Γεώργ. Ἀντωνόπουλος, Θεόδ. Γεωργακόπουλος, Σάββας Πανίδης, Δ. Σταυρόπουλος, Ἑλένη Χατζησταύρου, Κ. Δροσόπουλος, Λεάνδρος Λιανδρῆς, Εὐριδίκη Φλογέρα, Μ. Ἀριόστος, Ζαχ. Δημητριάδης, Κ. Ἀριστογένης, Μαρία Καλανδρῆ, Βασ. Ἀναστασίου, Ζήνων Εὐστρατιάδης, Σωτ. Μπέλλος, Ἰουλία Καραχάλιου, Εὐστρ. Ἀμπατζίδης, Σ. Μπαῖρα-κτάρης, Τάκης Ἀρεάλης,

Σοφ. Σακλαμπάνης, Θεόδωρος Θεοφιλόπουλος, Ἀνδρέας Ἀρωνῆς, Ἰωάννης Καραμπάτης, Παντελῆς Δρίλης, Τάκης Βαλαλᾶς, Ε. Σκόπας, Νικ. Τζουρᾶς, Ν. Τάνος.

2ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Σ. Μπαῖρακτάρης, Εὐθ. Κυρίτης, Βασίλ. Ἀναστασίου, Στέφ. Στανέλλος, Νίκος Χάκας, Νίκη Κολλάρου, Ἐλευθ. Κονιόρδος, Ζην. Εὐστρατιάδης, Κ. Ἀριστογένης, Λεάνδρος Λιανδρῆς, Εὐριδίκη Φλογέρα, Ἰουλία Καραχάλιου, Κ. Δροσόπουλος, Γ. Ἀντωνόπουλος, Γ. Χατζησταύρου, Ἰω. Κυπραῖος, Σταῦρος Κ. Βόλκος, Χαρ. Καστρίσιος.

Στέφ. Κανάρης, Ν. Τάνος, Χαρ. Καστρίσιος, Στ. Βόλκος, Γιάννης Καμπούρης, Χ. Μέτσικας, Νικ. Κλεάνθης.

3ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἀλέξ. Ψαρρός, Ἀγγελικὴ Τουρνάκη, Ἰουλία Καραχάλιου, Ζ. Εὐστρατιάδης, Λεάνδρος Λιανδρῆς, Βασ. Ἀναστασίου, Ἀδὰμ Ξυνογαλᾶς, Στέφ. Στανέλλος, Γ. Ἀντωνόπουλος, Ἀσπασία Γεωργιάδου,

Εὐστρ. Πασπιανίδης, Ν. Τάνος, Στ. Στανέλλος, Β. Ἀναστασίου, Γεώργιος Παναγιωτόπουλος

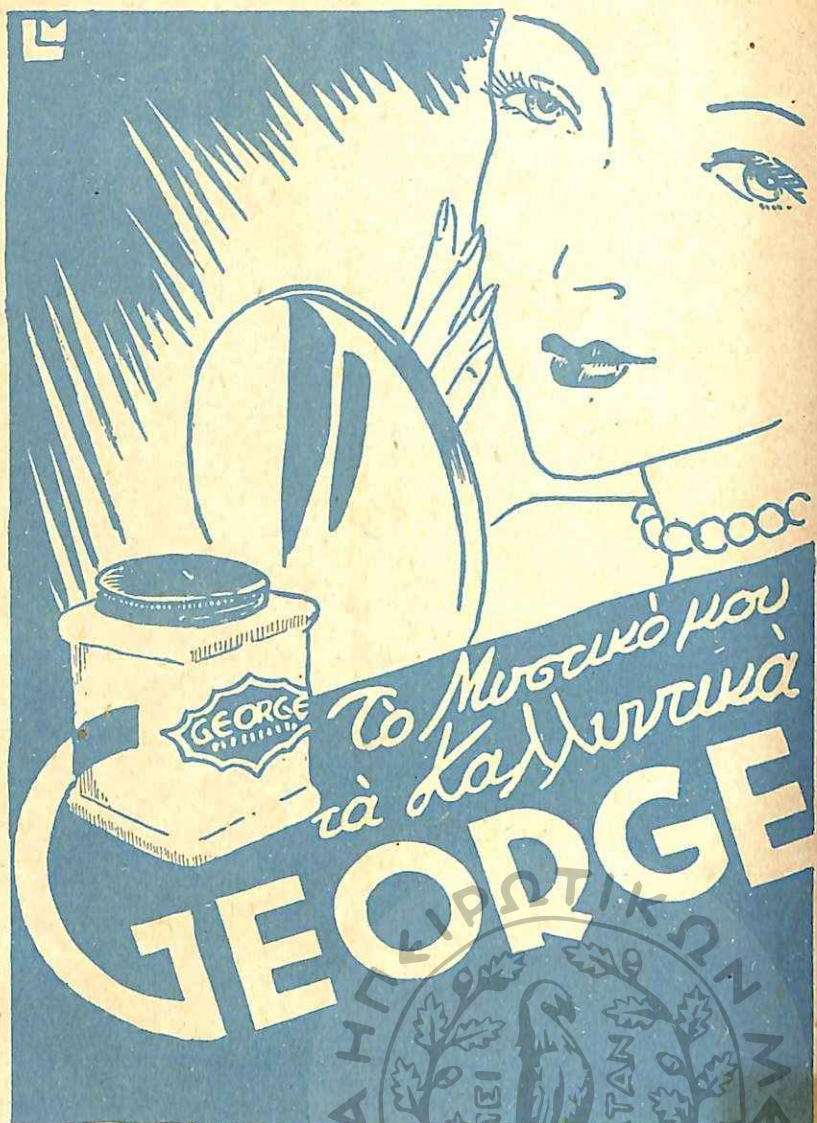
4ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἀδ. Ξυνογαλᾶς, Διον. Καψάσκης, Κων. Ταξιάρχης, Στεφ. Στανέλλος, Α. Ψαρρός.

5ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἀδ. Ξυνογαλᾶς, Βασ. Ματενέπουλος, Τάσος Κονδύλης, Θεόδ. Τσουκράνης.

ΤΕΥΧΟΣ 28